Nr. 2—6. **Warszawa, dnia 31 grudnia 1924 r.** **Rok VII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena egzemplarza 1 złoty.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69. Tel. 86-44.

Adres Administracji: ul. Senatorska Nr. 12, pałac Blanka. Tel. Nr. 87-02.

TREŚĆ:

47.

ODEZWA

do wszystkich władz podległych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Wstępujemy w nowy rok 1925 pod hasłem usprawnienia wewnętrznej administracji Państwa Polskiego.

Rok 1924 utrwalił niezmiernym wysiłkiem Rządu i społeczeństwa podstawy finansowe Rzeczypospolitej Polskiej. Rok 1925 winien być okresem wydoskonalenia wykonawczej władzy państwowej i samorządowej z wynikiem dla Państwa równie pomyślnym.

Wzywam organy podwładne do wytężenia wszystkich sił celem sprężystego wykonywania władzy. Niechaj urzędnicy sprawują ją ku zadowoleniu ludności, zyskując posłuch i poszanowanie sumiennością w wykonywaniu obowiązków służbowych.

Punktualność w urzędowaniu, bezzwłoczne załatwianie spraw bieżących, uprzejmość w odnoszeniu się do stron, ochotna i życzliwa pomoc udzielana potrzebującym opieki, — to pierwszorzędne obowiązki urzędnika, których spełnienie da mu pełne zadowolenie a krajowi przyniesie pożytek niezmierny. Ścisłe przestrzeganie reguł powyższych zjedna mieszkańców dla idei państwowej w stopniu wyższym niż surowe i bezduszne stosowanie litery prawa bez wnikania w położenie ludności. Wykonywanie władzy nie powinno się wyrodzić w samowolę urzędniczą, działającą wbrew wyraźnym ustawom. Naczelną zasadą urzędowania winna być umiejętna praworządność, oparta na znajomości ustaw, rozporządzeń i instrukcji służbowych, a dostosowana do potrzeb życiowych ludności.

W działalności służbowej i pozasłużbowej urzędnik polski niechaj będzie wzorem obywatela, niosącego wysoko sztandar godności narodowej, a poświęcającego wszystkie zdolności dla pomnożenia dobra ludności, dla przysporzenia chwały i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej.

W tej myśli **składam wszystkim współpracownikom życzenia szczęśliwego NOWEGO ROKU.**

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Rataiski.*

Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

48.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 25 czerwca 1924 r.

w przedmiocie upoważnienia Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie do przenoszenia w stan spoczynku urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych oraz przyznawania i wymierzania uposażeń emerytalnych. pensji wdowich i sierocych.

Na zasadzie art. 26, 27, 66 i 109 ustawy z dnia 11.XII 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. Ust. Rz. P. z r. 1924 Nr. 6, poz. 46) zarządzam co następuje:

§ 1.

Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę upoważniam do:

a) przenoszenia w stan spoczynku podwładnych im urzędników pięciu najniższych stopni służbowych i niższych funkcjonarjuszów państwowych z etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,

b) przyznawania i wymierzania w porozumieniu z właściwą Izbą Skarbową ustawowo należnych uposażeń emerytalnych tym z pośród przeniesionych w stan spoczynku funkcjonarjuszów państwowych z etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, którym asygnowali ostatnio uposażenie w służbie czynnej, oraz przyznawania wdowom i sierotom po funkcjonarjuszach tej kategorji ustawowo należnych pensji wdowich i sierocych.

§ 2.

Upoważnienia określonego w § 1 udzielam również Tymczasowemu Wydziałowi Samorządowemu we Lwowie odnośnie do urzędników i funkcjonarjuszów niższych tegoż Wydziału Samorządowego oraz pozostałych po nich wdów i sierot.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Hübner.

Obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

49.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 czerwca 1924 r. w przedmiocie zmiany nazw niektórych miejscowości.

Niniejszem zmieniam nazwę kolonji „Katarzynówka", gminy Brany powiat Horochów na „Zastawie".

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Hübner.

50.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 lipca 1924 r. w sprawie zmiany niektórych nazw miejscowości Województwa Kieleckiego.

Niniejszem zmieniam nazwę wsi „Sołowiew" powiatu Opoczyńskiego na „Słowików".

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Hübner.

51.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 lipca 1924 r. o zmianie nazw niektórych miejscowości Województwa Warszawskiego.

Niniejszem zmieniam nazwę:

1) wsi „Kolonja Aleksandryjska" na „Stanisławowo" (gmina Pomiechowo, pow. Warszawski),
2) wsi „Bednary Niemieckie" na „Bednary-Kolonia" (gmina Kompina, pow. Łowicki),
3) wsi „Bednary Polskie" na „Bednary" (gmina Kompina, pow. Łowicki),
4) wsi „Zielonka Uczastkowa" na „Zielonka-Letnisko" (gmina Bródno, pow. Warszawski),
5) wsi „Grygoryęwka" na „Brudnice" (gmina Brwilno, pow. Płocki),
6) wsi „Mikołajówka" na „Wrzosówka" (gmina Cząstków, pow. Warszawski),
7) wsi „Markowszczyzna" na „Sady" (gmina Cząstków, pow. Warszawski),
8) wieś „Aleksowo" na „Boczki Domaradzkie" (gmina Lubianków, pow. Łowicz),
9) wieś „Goremykino" na „Poniatówka" (gmina Gortatowice, pow. Rawa),
10) wieś „Niczatów" na „Podgaj" (gmina Gortatowice ,pow. Rawa),
11) miejscowość „Trubnikowa Swoboda" na „Grunta Poduchowne" (gmina Nowe-Miasto, pow .Rawa),
12) wieś „Iwanówka" na „Wola Kukalska" (gmina Drwalewo, pow. Grójec),
13) wieś „Błagodatne" na „Biskupice Nowe" gmina Drwalewo, pow. Grójec),
14) wieś „Moskiewski Grunt" na „Polski Grunt" (gmina Łazy, pow. Sochaczew),
15) wieś „Konstantynów" na „Boża-Wola" (gmina Góra, pow. Warszawski),
16) wieś „Mikołajówka" na „Proboszczowo" (gmina Bądkowo, pow. Nieszawski),
17) wieś „Aleksandrówka" na „Śliwkowo" (gm. jak pod 16),
18) wieś „Grefowo" na „Ostrowo" (gm. Boguszyce, pow Nieszawa),
19) wieś „Wola Cesarska" na „Bratki" (gm. jak pod 18),
20) wieś „Goczki Niemieckie" na „Zielonki" (gm. jak pod 18),
21) wieś „Popowiczki" na „Nowy-Dwór" (gm. Bytoń, pow. Nieszawa),
22) wieś „Osipowo" na „Budzisław" (gm. jak pod 21),
23) wieś „Borysowo" na „Znaniewo" (gmina Czamanin, pow. Nieszawa),

24) wieś „Zołotyłowo" na „Góry Chalińskie (gm. jak pod 23),
25) wieś „Kabłukowo" na „Rucin" (gmina jak pod 23),
26) wieś „Auerbachowo" na „Bielawy" (gm. Radziejów, pow. Nieszawa),
27) wieś „Aleksiejówka" na „Wojciechowo Kolonia" (gm. Straszewo, pow. Nieszawa).

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

52.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1924 r. o zmianie nazwy gminy „Małpa" na „Malinów".

Niniejszem zmieniam nazwę gminy „Małpa" pow. Rudki na „Malinów".

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

53

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 września 1924 roku o zmianie nazw gmin „Schumlau" i „Steinau" w Województwie Lwowskiem.

Niniejszem zmieniam nazwę gminy:
1) „Schumlau", powiat Jaworów, na „Mała Ożomla",
2) „Steinau", powiat Nisko, na „Nowy Kamień".

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński.*
Podsekretarz Stanu.

54.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 września 1924 r. o zmianie nazw niektórych miejscowości pow. Wejherowskiego w Województwie Pomorskiem.

Niniejszem zmieniam nazwy następujących miejscowości pow. Wejherowskiego w Województwie Pomorskiem, a mianowicie:
1) „Ameisenhof" na „Mrówczy Zamek",
2) „Buschkate" na „Osowskie Pustki",
3) „Jägerhof b. Kamlau" na „Kębłowska Tama",
4) „Jägerhof b. Kölln" na „Melgrów",
5) „Johanniskrug" na „Święty Jan" (skrócone Św. Jan),
6) „Lindenbruch" na „Lipowe Błoto",
7) „Fichthof" na „Nowe Kębłowo",
8) „Marienheim" na „Marjanowo",
9) „Piattenrode" na „Kochanowo",
10) „Wilhelmsdorf" na „Linja-Folwark".

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński.*
Podsekretarz Stanu.

55.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 listopada 1924 r. o zmianie nazw niektórych miejscowości Województwa Warszawskiego.

Niniejszem zmieniam nazwę:
1) wsi „Kopiejka" na „Sosnówek" (gm. Zaręby, pow. Przasnyski),
2) wsi „Pajki" na „Piastowo" (gm. Krzynowłoga Mała, pow. Przasnyski).

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

56.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 listopada 1924 r. o zmianie nazwy miasta „Solec" na „Solec Kujawski".

Niniejszem zmieniam na podstawie rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 15/II 1920 r. (Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. Nr. 10 poz. 82) i art. 2 ustawy z dn. 7/IV 1922 r. w przedmiocie zniesienia Min. b. Dz. Pr. (Nr. 30 poz. 247) nazwę miasta „Solec" w pow. Bydgoskim woj. Poznańskiego na „Solec Kujawski".

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński.*
Podsekretarz Stanu.

Okólniki i pisma okólne.

57.

Okólnik Nr. 21 z dn. 27 lutego 1924 r. Nr. OBR. 781 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie umowy najmu pomieszczeń dla urzędów.

W związku z tut. okóln. Nr. 39 z dn. 4/V 23 r. Nr. Pr. B. 2364 zarządza się zmianę brzmienia uwagi oznaczonej lit. b do okólnika M. S. Wewn. Nr. 94 z dn. 18/III 20 w sprawie umów najmu pomieszczeń dla urzędów.

Uwaga ta przyjmuje obecnie następujące brzmienie:

„Umowy o najem lub dzierżawę budynków na pomieszczenia Województw i Starostw w ramach załączonego kontraktu wzorowego zatwierdza Wojewoda, o ile termin dzierżawy (najmu) nie przekracza terminu 3-letniego i jeżeli tenuta roczna nie przekracza równowartości 500 franków złotych. We wszystkich innych wypadkach umowę zatwierdza Ministerstwo na wniosek Wojewody".

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sołtan.*

58.

Okólnik Nr. 22 z d. 27 lutego 1924 r. Nr. OBR. 1023 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie dodatku ekonomicznego na dzieci kształcące się w szkołach wojskowych.

Wskutek podniesionych przez niektóre władze wątpliwości, czy osobom wojskowym i funkcjonarjuszom państwowym, których synowie kształcą się w szkołach wojskowych (korpus kadetów, szkoła marynarki wojennej w Toruniu) i otrzymują tam na koszt Skarbu Państwa całkowite utrzymanie t. j. wyżywienie i umundurowanie — wypłacać na te dzieci dodatek ekonomiczny, unormowany w art. 4 ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 116, poz. 924), Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów wyjaśniło okólnikiem z dn. 13/II 1924 L. 4636/DB/1, że zasadniczo w tych wypadkach dodatku powyższego nie należy wypłacać, ponieważ dzieci te nie mogą być uważane, jako pozostające na utrzymaniu funkcjonarjusza jak tego wymaga art. 4 ustęp pierwszy i przedostatni powołanej ustawy.

W wypadkach jednak, w których osoba wojskowa, wzgl. funkcjonarjusz państwowy, wykaże, że dzieci te z uzasadnionych powodów (np. urlopy na czas wakacyj szkolnych, na czas choroby, dla poratowania zdrowia) pozostają rzeczywiście przez pewien czas na ich utrzymaniu, należy asygnować na ten czas omawiany dodatek ekonomiczny przy zastosowaniu postanowień art. 11-go wyżej cytowanej ustawy.

Powyższe podaję do wiadomości i zastosowania się.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

59.

Okólnik Nr. 23 z dnia 4 marca 1924 r. Nr. OP. 1835 do wszystkich PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie powoływania emerytów do służby.

Ustawa z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem fukcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. Ust. ex 1924 r. Nr. 6, poz. 46) daje w art. 40 i 96 podstawę do powołania pod określonemi warunkami emerytów (także państw zaborczych) ponownie do czynnej służby. Jednym z warunków jest nieprzekroczenie przez emeryta 50 lat życia — do tego wieku zatem może być emeryt w razie ziszczenia się innych warunków, zmuszony do objęcia służby, względnie pozbawiony prawa do emerytury. Ustawa nie rozstrzyga jednak wypadku, jak postępować należy z emerytami, którzy przekroczyli już 50 lat życia, a godzą się, względnie proszą o przyjęcie do czynnej służby.

Ponieważ powołanie takiego emeryta do czynnej służby, pociągnie za sobą w przeważnej części wypadków zwiększenie podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego przy ponownem przeniesieniu w stan spoczynku należy przeto w każdym wypadku powołania emeryta powyżej lat 50 do czynnej służby, wyjednywać zgodę Min. Spr. Wewn., które ze swej strony porozumiewać się będzie wtych wypadkach z Ministerstwem Skarbu.

Powyższe podaje się do stosowania na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 18/ II 1924 r. Nr. 22/1178.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

60.

Okólnik Nr. 24 z d. 8 marca 1924 r. Nr. OBR. 1407 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zwrotu opłaty szkolnej w szkołach średnich za dzieci funkcjonarjuszów państwowych.

Pan Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu w porozumieniu z P. Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego — na mocy art. 10 i 119 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. Ustaw Nr. 116, p. 924) oraz art. 6 ustawy z dn. 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów i prokuratorów (Dz. Ust. Nr. 134, p. 1107) okólnikiem z dn. 1 marca 1924 r. Nr. 25 zarządził, co następuje:

„1) Funkcjonarjuszom państwowym wyszczególnionym w art. 1 i 102 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 116, poz. 924), zawodowym wojskowym, oficerom, wymienionym w art. 112 ustawy z 9 października 1923 r., którzy czasowo pełnią służbę jako niezawodowi, sędziom i prokuratorom oraz praktykantom w służbie administracyjnej i kandydatom na stanowiska sędziowskie przysługuje w czasie obowiązywania dodatku regulacyjnego zwrot opłaty szkolnej za dzieci (w rozumieniu art. 4 ustawy z 9 października 1923 r.), uczęszczające do prywatnej szkoły średniej ogólno-kształcącej lub zawodowej z powodu braku wolnego miejsca w danej klasie równorzędnej szkoły państwowej, o ile wyszczególnione osoby złożą w drodze służbowej odpowiednie podania do przełożonej władzy asygnującej.

2) W myśl zastrzeżenia zawartego w art. 10 ustawy z 9 października 1923 r. zwraca się opłatę szkolną w szkołach średnich ogólnokształcących do wysokości równowartości 72 (siedemdziesięciu dwu) punktów w szkołach średnich zawodowych do wysokości 106 (stu sześciu punktów) miesięcznie, w której to kwocie wyraża się przeciętny koszt nauczania ucznia w szkole państwowej średniej. Celem otrzymania tej równowartości należy pomnożyć mnożną ustaloną na dany miesiąc na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 9 października 1923 r. przez 72 wzgl. 106.

Przy ustaleniu wysokości zwrotu opłaty szkolnej uwzględnia się dopłatę do uposażenia przyznawaną na zasadzie art. 5 zdanie

przedostatnie ustawy z dnia 9 października 1923 r. Dz. Ust. Nr. 116, poz. 924. W wypadkach, gdy kwota opłaty szkolnej w danym zakładzie naukowym jest niższa od kwoty obliczonej na zasadzie postanowień punktu 2-go niniejszego zarządzenia, Skarb Państwa zwraca tę niższą kwotę.

Opłata szkolna za dziecko funkcjonarjusza państwowego (wojskowego zawodowego) nie może być w żadnym razie wyższa od opłaty ustalonej dla ogółu uczniów danej szkoły.

3) Za dzieci, które zostały w całości uwolnione od opłaty szkolnej, wzgl. za które opłata została w całości pokryta przez instytucje prywatne nie otrzymuje funkcjonarjusz żadnej opłaty.

   Za dzieci, zwolnione w części od opłaty szkolnej wzgl. za które opłata szkolna została w części pokryta przez instytucje prywatne, otrzymuje funkcjonarjusz tylko odpowiednie różnicę.

4) Osoby wyszczególnione ad 1) mają prawo do zwrotu opłaty szkolnej, o ile dzieci ich nie zaniedbują się stale w nauce, i zachowują się nienagannie. Dwukrotne nieuzyskanie promocji do następnej klasy lub dwukrotna zła ocena zachowania się w świadectwie rocznem odbierają prawo do zwrotu opłaty szkolnej.

5) Za jedno dziecko zwraca Skarb Państwa albo opłatę szkolną w szkole średniej ogólnokształcącej, albo też opłatę szkolną w średniej szkole zawodowej ale nie łącznie obie opłaty.

6) Jeżeli dziecko uczęszcza do jakiejkolwiek szkoły państwowej Skarb Państwa nie zwraca opłaty za naukę w szkołach prywatnych.

7) Za prywatne szkoły średnie nie uważa się wszelkiego rodzaju kursów (np. maturalnych, przygotowawczych, dokształcających, handlowych, wojskowych i t. p.), które nie należą do normalnych organizacji szkolnych.

8) Za dzieci uczęszczające do t. zw. klas podwstępnych i wstępnych prywatnych szkół średnich ogólno-kształcących, które to klasy nie mają odpowiednika w szkolnictwie państwowem, nie zwraca się opłaty szkolnej.

9) W podaniu o zwrot opłaty szkolnej winien petent „stwierdzić“:

   a) czy uzyskał zwolnienie od opłaty za naukę dziecka w bieżącem półroczu szkolnem, lub zniżkę tejże opłaty;
   b) czy opłata za naukę nie została w całości lub w części pokrytą przez instytucje społeczne (np. t. zw. koło wpisów szkolnych, koło przyjaciół młodzieży i t .p.);
   c) czy dziecko nie korzysta ze stypendjum, a jeżeli tak, to kto i w jakiej wysokości tego stypendjum udzielił;
   d) że dziecko nie uczęszcza do jakiejkolwiek szkoły państwowej.

10) Do podania należy dołączyć:

   a) zaświadczenie dyrekcji miejscowej wzgl. najbliższej państwowej szkoły średniej ogólno-kształcącej wzgl. zawodowej, że dziecko nie zostało przyjęte z powodu braku wolnego miejsca w danej klasie i
   b) zaświadczenie dyrekcji szkoły prywatnej o następującem brzmieniu:

Zaświadczenie.

Dyrekcja . . . . (pełna, urzędowo ustalona nazwa szkoły) zaświadcza, że . . . . (imię i nazwisko ucznia wzgl. uczenicy) . . . . uczeń (uczenica) klasy (. .) nie został(ła) w bieżącym półroczu zwolniony(a) od opłaty wpisowego (czesnego), które wynosi . . . . (podać kwotę słowami), a (nie) korzysta z funduszów stypendjalnych (ani z jakiejkolwiek pomocy instytucji prywatnych). Uczeń (uczenica) nie wykazał(a) stałego zaniedbywania się w nauce lub zachowaniu w myśl punktu 4 zarządzenia Prezesa Rady Ministrów i Ministra Skarbu z dnia . . . marca 1924 r. Nr. . . . .

Dyrektor:

. . . . dnia . . . .

pieczęć szkoły.

11) Na okres bieżącego półrocza szkolnego zwalnia się petentów od przedkładania zaświadczeń o nieprzyjęciu dziecka do szkoły państwowej z powodu braku wolnego miejsca, konieczne jest jednak stosowne oświadczenie petenta w podaniu.

12) Jeżeli władza powołana do rozstrzygania podania ma wątpliwości, czy w danej miejscowości istotnie brak wolnych miejsc w szkołach państwowych, winna zwrócić się o wyjaśnienie w pierwszym rzędzie do Kuratorjum tego okręgu szkolnego, na którego terenie dana szkoła się znajduje, względnie do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

13) Na podstawie złożonego podania oraz sporządzonego przez dyrekcję zainteresowanej prywatnej szkoły średniej wykazu dzieci funcjonarjuszów (wojskowych zawodowych) odnośnej władzy wzgl. urzędu rozstrzyga odnośna władza asygnująca, czy petent jest uprawniony do zwrotu opłaty szkolnej za naukę dziecka w odnośnem półroczu szkolnem.

    W razie twierdzącym wydaje władza asygnująca stosowne zarządzenia, ażeby kwota, podlegająca zwrotowi ze Skarbu Państwa została bezzwłocznie wypłaconą zakładowi naukowemu oraz ażeby opłatę za naukę w następnych miesiącach podlegającą zwrotowi ze Skarbu Państwa przekazywano w odpowiednim terminie zakładom naukowym bez potrzeby wnoszenia przez funkcjonarjusza (wojskowego zawodowego) nowych podań.

    W razie wystąpienia dziecka ze szkoły osoby wymienione ad 1) obowiązane są do bezzwłocznego zawiadomienia władzy asygnującej, która wyda odpowiednie zarządzenia.

    Na osobach tych ciąży również obowiązek zawiadamiania władz asygnujących o zmianach wysokości opłaty szkolnej i t. p.

14) Każda władza asygnująca obowiązana jest przesłać z początkiem każdego następnego

półrocza swej przełożonej władzy centralnej wykaz zwróconych opłat szkolnych za poprzednie półrocze z wymienieniem:
a) nazwiska i imienia funkcjonarjusza,
b) nazwiska i imienia ucznia(icy),
c) szkoły i klasy, do której dziecko uczęszcza,
d) wysokości opłaty, obowiązującej w danem półroczu szkolnem,
e) wysokości ulgi wpisowej (zwolnienia),
f) wysokości stypendjum, wzgl. kwoty, którą wniosły instytucje prywatne za dziecko funkcjonarjusza na rachune k wpisu,
g) wysokość kwoty zapłaconej przez Skarb Państwa.

Każde Ministerstwo (władza centralna) przesyła te wykazy razem zebrane (rubrykę g) należy zesumować) Ministerstwu Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, celem zbadania rubryki c) (szkoły i klasy, do której dziecko uczęszcza). Jeżeli naruszono postanowienia niniejszego zarządzenia, Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zwróci na to uwagę danego Ministerstwa (władzy centralnej), celem ściągnięcia przez Skarb Państwa niesłusznie dokonanej wypłaty.

15) Zwrot opłaty szkolnej nie przysługuje emerytom, oraz funkcjonarjuszom pozostającym na bezpłatnym urlopie.

16) Wydatek uskuteczniony w związku z niniejszem zarządzeniem należy zarachować na poczet preliminarza budżetowego na rok 1924, na § 2 poz. 1 b właściwych udziałów, względnie rozdziałów budżetu odnośnego resortu.

Zarządzenia, co do pracowników kontraktowych będą wydane osobno".

Powyższe podaję do wiadomości i zastosowania się.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) Olpiński.

Podsekretarz Stanu.

61.

Okólnik Nr. 25 z dnia 11 marca 1924 roku Nr. OP. 2244 do PP. Wojewodów (oprócz śląskiego) Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Dyrektora Głównego Urzędu Statyst., Komendanta Głównego P. P oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego w sprawie zaliczenia do wysługi lat poprzedniej służby i pracy zawodowej po wejściu w życie ustawy uposażeniowej z 9 października 1923 r.

Na podstawie okólnika P. Prezesa Rady Ministrów z dn. 5 marca 1924 r. Nr. 27/2901, podaję Panom do wiadomości i wykonania, co następuje:

Podniesiona została wątpliwość, czy wobec postanowienia art. 98 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska, że przy pierwszem zaliczeniu po wejściu w życie tej ustawy rozstrzyga, co do szczebla uposażenia zaliczony normalnie do dnia wejścia w życie ustawy do wysługi lat czas służby państwowej lub samorządowej w państwach obcych i czas pracy zawodowej może mieć miejsce jeszcze po 1 październiku 1923 r. zaliczenie do wysługi lat poprzedniej służby względnie pracy zawodowej odnośnie do tych funkcjonarjuszów państwowych, co do których do dnia 1 października nie przeprowadzono jeszcze weryfikacji.

W kwestji tej wyjaśnia Prezydjum Rady Ministrów w porozumieniu z Minist. Skarbu, że w wypadkach, w których funkcjonarjusz państwowy wniósł prośbę o zaliczenie do wysługi lat poprzedniej służby względnie pracy zawodowej jeszcze przed 1 października 1923, prośbę taką można rozpatrzeć i zaliczenia dokonać, o ile, ma się rozumieć, zachodzą wszystkie warunki wymagane przez ustawy z 13.VII 1920 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 65). Wyżej wymienione postanowienia art. 98 ustawy uposażeniowej nie miało na myśli wykluczyć od uwzględnienia przy ustalaniu szczebla uposażenia poprzedniej służby i pracy zawodowej tych funkcjonarjuszów państwowych, których weryfikacja do dnia 1 października 1923 nie została przeprowadzona, lecz opierało się jedynie na przypuszczeniu, że wszyscy funkcjonarjusze państwowi od tego czasu zostali już zweryfikowani. Natomiast nie mogą być rozpatrywane i uwzględnione prośby, wniesione po 1 października 1923 r., a to z uwagi na to, że przestała już istnieć podstawa prawna, uzasadniająca prawo funkcjonarjusza państwowego do zaliczenia mu poprzedniej służby względnie pracy zawodowej do wysługi lat. Jako dzień wniesienia prośby weryfikacyjnej należy uważać dzień złożenia jej na ręce władzy służbowej (bezpośredniego przełożonego) art. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 77, poz. 521).

W myśl powyższego wyjaśnienia winny komisje weryfikacyjne, utworzone na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 521) załatwić jeszcze prośby weryfikacyjne, wniesione przed 1 października 1923 r. przyśpieszając swe prace tak, aby były bezwzględnie ukończone do dnia 30 kwietnia b. r., po którym to terminie komisje weryfikacyjne zostają zlikwidowane.

Należny z tytułu zaliczenia w myśl ustawy z 13 lipca 1920 r. dodatek za wysługę lat za czas do 30 września 1923 r. należy danemu funkcjonarjuszowi państwowemu wypłacić, zaliczony zaś do wysługi lat czas poprzedniej służby względnie pracy zawodowej uwzględnić przy ustaleniu jego szczebla uposażenia w myśl art. 98 ustawy uposażeniowej.

Równocześnie zaznacza Prezydjum Rady Ministrów, że postanowienie art. 98 o uwzględnieniu przy zaszeregowaniu do szczebla zaliczonego do wysługi lat czasu poprzedniej służby i pracy zawodowej ma zastosowanie tylko do tych funkcjonarjuszów, którzy mieli w myśl ustaw z 13 lipca 1920 r. prawo do dodatku za wysługę lat t. j. do funkcjonarjuszów stałych w rozumieniu tych ustaw, nie ma natomiast zastosowania do funkcjonarjuszów prowizorycznych. Funkcjonarjuszom prowizorycznym należy uwzględnić przy ustalaniu szczebla jedynie czas służby państwowej polskiej.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Sołtan.

62.

Okólnik Nr. 26 z dnia 12 marca 1924 roku Nr. OBR. 1473 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem w Katowicach), P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zaopatrywania w blankiety dokumentów.

Uchylając okólnik Nr. 396 z 1920 r. (Nr. OB. 1859/3 z dn. 9.XII 1920 r.) zarządzam, co następuje:

1) Blankiety: paszportów zagranicznych, dowodów osobistych, pozwoleń na broń, kart łowieckich i pozwoleń na kupno broni dla całego obszaru Rzeczypospolitej posiada na składzie zarząd Centralny Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,
2) Blankiety te wydaje się bezpłatnie na zapotrzebowania PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu oraz p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę,
3) Po odbiór wspomnianych druków, zgłaszać się ma delegat (kurjer) (p. Wojewody, Delegata, Komisarza) osobiście do Wydziału Budżetowo-Rachunkowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w godzinach urzędowych i przedłożyć formalne pełnomocnictwo oraz zapotrzebowanie,
4) Zapotrzebowania winny być wystawiane tylko na te ilości druków, które po uprzedniem dokładnem sprawdzeniu okażą się niezbędnie potrzebne dla podległych urzędów na przeciąg 60 dni. Ilości te w miarę posiadanych zapasów będą zwiększane. Narazie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych rozporządza niewielką ilością blankietów, a przeto zapotrzebowania należy jaknajdalej ograniczyć.

   Nowy nakład znajduje się w druku.
5) Delegat (kurjer) winien być zaopatrzony:
   a) w opakowanie na przewóz zapotrzebowanej ilości druków (do opakowania nadają się najlepiej worki brezentowe lub zwykłe),
   b) pieniądze na transport druków,
   c) gotówkę na utrzymanie i przejazd delegata.
6) Wszystkie nie pokryte rachunki Drukarni Państwowej, za dostarczone na kredyt pp. Wojewodom wymienione na wstępie blankiety Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uregulowało.

Powyższe zarządzenia obowiązują od dnia 15 marca 1924 roku.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) Olpiński.

Podsekretarz Stanu.

63

Okólnik Nr. 27 z dnia 14 marca 1924 roku Nr. OP. 1675 do wszystkich PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Dyrektora Główn. Urzędu Statystycznego oraz do Tymczasowego Wydziału Samorząd w sprawie stosowania kary dyscyplinarnej z p. 4 art. 77-go Ustawy o państwowej służbie cywilnej (Dz. Ust. Nr. 21, 1922 r., poz. 164).

W ostatnich czasach stwierdzono, że Komisje Dyscyplinarne w niektórych wypadkach nakładały na funkcjonarjuszów państwowych za występki służbowe, przewidzianą w p. 4 art. 77 ustawy o państwowej służbie cywilnej, karę przeniesienia w stały stan spoczynku z umniejszonem uposażeniem emerytalnem, mimo iż dany funkcjonarjusz państwowy nie nabył wogóle prawa do emerytury.

Nie ulega wątpliwości, że wypadki takie zdarzać się mogły tylko z powodu mylnego przekonania odnośnej Komisji Dyscyplinarnej o nabyciu przez funkcjonarjusza praw do zaopatrzenia emerytalnego, w wypadkach tych zatem mylne orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej nie może być w całej rozciągłości wykonane, nie może bowiem stanowić źródła nabycia przez funkcjonarjusza podmiotowego prawa do uposażenia emerytalnego, wbrew przepisom art. 30 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 46).

W przeciwnym razie przepis p. 4 art. 77 ustawy o państwowej służbie cywilnej stanowiłby nie karę dyscyplinarną, lecz przywilej, stawiający ukaranego narówni z funkcjonarjuszami, którzy w myśl p. 2 art. 9 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. nabyli prawo do zaopatrzenia emerytalnego, bez względu na czas służby, wskutek trwałej niezdolności do służby.

Wobec powyższego zechce Pan Wojewoda (Delegat, Komisarz Rządu, Dyr. Tymcz. Wydz. Sam.) zarządzić, by komisje dyscyplinarne czynne przy podległym Panu urzędzie, wymierzały karę dyscyplinarną przeniesienia w stały stan spoczynku z umiejszonem uposażeniem emerytalnem jedynie w wypadkach, gdy obwiniony funkcjonarjusz państwowy nabył prawa do uposażenia emerytalnego w myśl ustawy z dn. 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem (Dz. Ust. Nr. 6 — 1924 r., poz. 46).

Zarządzenie niniejsze wydaje się na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów Nr. 18 z dn. 12 lutego 1924 r. L. 1382.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Sołtan.

64.

Okólnik Nr. 28 z dnia 20 marca 1924 roku Nr. OBR. 1516 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie opłaty stemplowej.

Ministerstwo Skarbu pismem z dn. 5 marca b. r. L. 652/D. O. w związku z postanowieniami § 29 załączonych do rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.IV 1923 (Dz. Ustaw Nr. 44, p. 298) przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych—wyjaśniło, że świadectwa akceptacyjne, wydawane przez gminy na przesiedlenie z jednego powiatu do drugiego, względnie świadectwa przesiedlenia oraz wyciągi z ksiąg stałej ludności nie podlegają opłacie stemplowej.

Powyższe udzielam do wiadomości i wydania odnośnych zarządzeń podległym urzędom.

Reskryptem niniejszym załatwia się równocześnie sprawozdanie P. Wojewody kieleckiego w omawianej sprawie z dn. 5.I b. r. L. AD. 5552/35.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) Olpiński.
Podsekretarz Stanu.

65.

Okólnik Nr. 29 do PP. Dyrektorów Departamentów. Naczlników Wydziałów Min. Spr. Wewnętrznych w sprawie zakresu działania inspektora administracji komunalnej.

W uzupełnieniu podziału czynności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zarządzam przekazanie inspektorowi administracji komunalnej następujących czynności:

1) Wykonanie pod kierunkiem Dyrektora Departamentu naczelnego nadzoru nad należytem sprawowaniem czynności inspekcyjnych przez wojewódzkich inspektorów administracji komunalnej lub inne organy spełniające inspekcję samorządową z ramienia Województw.
2) Opracowanie instrukcji dla wojewódzkich organów inspekcji administracji komunalnej, ujednostajnianie pracy tych organów, odbywanie z nimi konferencji.
3) Odbywanie normalnej inspekcji działalności wojewódzkich związków komunalnych tudzież samorządowej działalności miast podlegających nadzorowi Ministra Spraw Wewnętrznych.
4) Przeprowadzanie specjalnych inspekcji działalności związków komunalnych na zlecenie Ministra Spraw Wewnętrznych lub jego zastępcy.
5) Składanie sprawozdań z przeprowadzonych inspekcji oraz przedstawiania na ich podstawie odpowiednich wniosków.
6) Opracowywanie rocznego generalnego sprawozdania o wynikach inspekcji związków komunalnych na podstawie wojewódzkich sprawozdań inspekcyjnych i sprawozdań z własnych inspekcji.
7) Zbieranie materjałów urzędowych, wydanych instrukcji, regulaminowych, druków oraz dat statystycznych w czasie dokonywania inspekcji i opracowywanie ich dla celów sprawozdawczych w razie potrzeby przy pomocy sił przz Dyrektora Departamentu przeydzielonych.
8) Wgląd przed wysyłką:
   a) w akta związane zarówno pośrednio jak i bezpośrednio z inspekcją związków komunalnych;
   b) w załatwianiu sprawozdań inspektora administracji komunalnej przez Departament oraz wszelkich innych załatwień Departamentu, wynikających zarówno z czynności inspektora jak i z tych w których inspektor przedstawił wnioski lub opinje;
   c) w akta spraw, dotyczących wytknięć nieprawidłowości i braków działalności związków komunalnych udzielanych przy sposobności załatwiania bieżących spraw, w których wniesione zostały;
   d) w akta spraw, dotyczących działalności związków komunalnych zażaleń lub interpelacji, o ile pozostają w związku z zakresem działania inspektora administracji komunalnej;
   s) we wszelkie ogólne sprawozdania podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych organów nadzorczych, dotyczące działalności związków komunalnych;
   f) we wszelkie okólniki i rozporządzenia regulujące działalności związków komunalnych;
   h) w sprawy przekazane inspektorowi na specjalne zlecenie Dyrektora Departamentu.
9) Przeglądanie po wysyłce:
   a) opinji wydanych przez Departamnt co do projektów ustaw, rozporządzeń, instrukcji i okólników, bedących w związku z działalnością związków komunalnych;
   b) aktów, dotyczących interpretacji ustaw, rozporządzeń i zarządzeń ogólnej natury, o ile te sprawy (pod a) i b) nie były przekazane inspektorowi do przeglądnięcia przed wysyłka.
10) Udzielanie do wiadomości właściwym Naczelnikom Wydziałów Departamentu Samorządowego spostrzeżeń, zebranych w czasie inspekcji, informowanie się u nich o zasadniczych sprawach, stanowiących przedmiot urzędowania, a potrzebnych do żądań inspekcyjnych, a w szczególności o brakach organizacji władz samorządowych i ich organów oraz o wadach ich funkcjonowania, o interpretacji obowiązujących przepisów prawnych, o rozstrzygnięciach i opinjach naczelnych władz administracyjnych lub sądowych względnie Najwyższego Trybunału Administracyjnego i t. p. Uczestniczenie w konferencjach urzędowych w Departamencie Samorządowym oraz w konferencjach i zjazdach przdstawicieli związków komunalnych reprezentantów władz nadzorczych tychże, jakoteż reprezentantów organów inspekcji komunalnej.

Dyrektor Departamentu w miarę potrzeby przydziela inspektorowi administracji komunalnej załatwianie spraw dotyczących organizacji i działalności wojewódzkich organów samorządowych lub innych, będących w łączności z inspekcją.

W zakresie swoich czynności inspektor administracji komunalnej ma prawo porozumiewać się i korespondować z Departamentami i Wydziałami Ministerstwa.

W razie potrzeby pomocy wwnętrznej i zewnętrznej służbie inspekcyjnej otrzymuje inspektor przez Dyrektora Departamentu przydział odpowiednich sił. Inspektor administracji komunalnej korzysta z sił kancelaryjnych Departamentu.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1924 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Sołtan.

66.

Okólnik Nr. 30 z dn. 15 marca 1924 r. Nr. Pr. 3000 w sprawie nowego statutu organizacyjnego i podziału czynności w Ministerstwie Spraw Wewn.

Niniejszem podaje do wiadomości i zastosowania:

1) Statut organizacyjny Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów z dnia 3 marca b. r.;
2) Zatwierdzony przezemnie w dniu 15 marca r. b. rozkład czynności pomiędzy Wydziały Ministerstwa.

Powyższe przepisy wchodzą w życie z dniem 15 marca 1924 roku.

Niniejszem traci moc obowiązującą okólnik Nr. 88 z dn. 27 lipca 1923 r. oraz wszelkie inne wydane w powyższych sprawach okólniki i instrukcje, o ile zawierają przepisy sprzeczne z powyższą organizacją.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Sołtan.

STATUT ORGANIZACYJNY

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zatwierdzony przez Radę Ministrów uchwałą z dnia 3 marca 1924 r.

§ 1.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych dzieli się na 4 departamenty: Administracyjny, Bezpieczeństwa Publicznego i Prasy, Samorządu i Departament Zdrowia pod nazwą: „Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia“ oraz na 2 niewłączone do departamentów Wydziały: Prezydjalny i Polityczny.

Na czele departamentów stoją dyrektorowie, z których dyrektor departamentu zdrowia otrzymuje tytuł „Generalny Dyrektor Służby Zdrowia“.

§ 2.

Departament Administracyjny składa się z 4 Wydziałów: Organizacyjnego, Administracyjnego, Osobowego i Budżetowo-Rachunkowego. Ponadto podlega Dyrektorowi Departamentu Inspektor do spraw administracyjnych.

Wydział Organizacyjny obejmuje sprawy, dotyczące organizacji władz i urzędów miejscowych, podległych Ministerstwu, z wyjątkiem policyjnych i samorządowych, regulowanie stosunków, wchodzących w zakres prawa administracyjno-politycznego, nie objętych kompetencją innych Wydziałów, sprawy przeprowadzenia podziału terytorjalnego Państwa, oraz sprawy, wynikające z potrzeby zgodnej działalności Ministerstw w zakresie spraw administracyjnych Województwa Śląskiego.

Wydział Administracyjny obejmuje sprawy metrykalne, sprawy zmiany nazwisk, sprawy związane z poborem wojskowym, mobilizacją i demobilizacją, sprawy świadczeń wojennych i zasiłków rodzinom wojskowych i sprawy spisu ludności.

Wydział Osobowy obejmuje sprawy osobowe urzędników i funkcjonarjuszów urzędów podległych Ministerstwu oraz sprawy osobowe urzędników i funkcjonarjuszów Centralnego Zarządu Ministerstwa przy współdziałaniu Wydziału Prezydjalnego.

Wydział Budżetowo - Rachunkowy obejmuje sprawy budżetowe, rachunkowe, kasowe oraz wszelkie sprawy związane z działalnością finansową Ministerstwa i urzędów podległych, sprawy gospodarcze podległych Ministerstwu urzędów, kontrolę rachunkową podległych zakładów państwowych oraz sprawy związane z administracją obozów dla internowanych.

§ 3.

Departament Bezpieczeństwa Publicznego i Prasy składa się z 5 Wydziałów: Bezpieczeństwa Publicznego, Porządku Publicznego i Policji, Ochrony Granic oraz Wydziału Prasowego i Wydziału dla Spraw Obywatelstwa i Przynależności. Ponadto podlega Dyrektorowi Departamentu Komenda Główna Policji Państwowej, której organizację określają przepisy Ministra Spraw Wewnętrznych, zawarte w „Monitorze Polskim“ Nr. 30 z dn. 7 lutego 1923 r.

Wydział Bezpieczeństwa Publicznego obejmuje wszystkie sprawy, związane z bezpieczeństwem Państwa, nienależące do kompetencji innych Wydziałów oraz sprawy stowarzyszeń.

Wydział Porządku Publicznego i Policji obejmuje sprawy porządku publicznego, administracyjno-policyjne, organizację i ustosunkowanie służby bezpieczeństwa do władz państwowych i samorządowych.

Wydział Ochrony Granic obejmuje sprawy ochrony granic, sprawy cudzoziemców, repatrjacji, reemigracji, deportacji i paszportów.

Wydział Prasowy obejmuje sprawy prasowe, autorskie, drukarskie oraz widowisk.

Wydział dla Spraw Obywatelstwa i Przynależności obejmuje sprawy przynależności państwowej i gminnej.

§ 4.

Departament Samorządu składa się z 3 Wydziałów: Samorządu Ziemskiego, Samorządu Miejskiego i Aprowizacyjnego. Ponadto Dyrektorowi Departamentu podlega Inspektor dla spraw samorządu.

Wydział Samorządu Ziemskiego obejmuje sprawy samorządu gminnego, powiatowego i wojewódzkiego.

Wydział Samorządu Miejskiego obejmuje sprawy dotyczące samorządu miast i sprawy, wynikające z obowiązku gmin dostarczania pomieszczeń.

Wydział Aprowizacyjny obejmuje załatwianie spraw, leżących w zakresie działania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w związku z ustawami, przekazującemi Ministerstwu Spraw Wewnętrznych pieczę nad stanem zaopatrzenia ludności w artykuły żywnościowe i inne przedmioty powszechnego użytku (Dz. Ust. Nr. 106 ex 21, poz. 774), oraz zwalczanie lichwy wojennej w myśl odnośnych ustaw. Ponadto do Wydziału tego należy wykonywanie nadzoru nad gospodarką aprowizacyjną związków komunalnych.

§ 5.

Departament Zdrowia pod nazwą „Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia" składa się z 7 Wydziałów: Inspekcyjno-Organizacyjnego, Hygieny Społecznej, Walki z Chorobami Zakaźnemi, Zakładów Leczniczych i Uzdrowisk, Farmaceutycznego, Statystycznego i Likwidacyjnego. Ponadto Generalnemu Dyrektorowi Służby Zdrowia podlega Inspektor Państwowej Służby Zdrowia.

Wydział Inspekcyjno-Organizacyjny załatwia sprawy, dotyczące organizacji oraz inspekcji państwowej i komunalnej służby zdrowia, sprawy rejestracji i nadzoru nad uprawnieniem do praktyki personelu sanitarnego, kształcenia personelu sanitarnego i służby zdrowia, sprawy izb lekarskich, innych organizacji lekarskich i hygienicznych, Towarzystwa Czerwonego Krzyża; sprawy organizacyjne Państwowych Zakładów: hygieny, badania surowic, badania żywności i przedmiotów użytku oraz Instytutu Farmaceutycznego, sprawy organizacyjne państwowych rad: lekarskiej, aptekarskiej, uzdrowiskowej i innych, sprawy pomocy lekarskiej dla urzędników państwowych, sprawy administracyjno-prawne Departamentu.

Wydział Hygieny Społecznej załatwia sprawy hygieny społecznej (ludności, mieszkań, miejsc zaludnionych, gleby, wody i powietrza, komunikacji, żywności, więziennej, międzynarodowej), hygieny zawodowej oraz sprawy opieki nad matką i dzieckiem w zakresie, pozostawionym Ministerstwu Spraw Wewnętrznych przez rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 86), rozwoju fizycznego społeczeństwa, z wyłączeniem młodzieży szkolnej, oraz nadzór sanitarno-policyjny nad stanem zdrowotnym szkół, sprawy medycyny sądowej, grzebanie zmarłych, sprawy zapobiegania i zwalczania chorób społecznych (gruźlicy, raka, chorób wenerycznych, alkoholizmu i innych), sprawy eugeniki oraz lecznictwa Kas Chorych, Sanitarno-lekarska walka z nierządem; w skład wydziału wchodzi biuro centralne dla walki z handlem kobietami i dziećmi.

Wydział Walki z Chorobami Zakaźnemi załatwia sprawy chorób ostro - zakaźnych, jaglicy, zimnicy, chorób odzwierzęcych, sprawy szczepienia ospy, sprawy inspekcj epidemjologicznej, sprawy izolacji dezyfenkcji, dezynsekcji i detaryzacji wraz z techniką odnośnych urządzeń, sprawy fachowe Państwowego Zakładu Hygieny.

Wydział Zakładów Leczniczych i Uzdrowisk załatwia sprawy zarządu zakładów leczniczych, zostających w administracji państwowej, oraz uzdrowisk państwowych, jakoteż sprawy nadzoru nad innemi zakładami leczniczemi i uzdrowiskami, załatwia sprawy techniki budowlanej, deportacji i repatrjacji osób chorych.

Wydział Farmaceutyczny załatwia sprawy wyrobu i sprzedaży środków leczniczych, substancji odurzających, trucizn, kosmetyków, sprawy aptek, składów materjałów aptecznych i droguerji, sprawy farmakopei, kontroli farmaceutycznej, taksy aptekarskiej, uprawnień do praktyki farmaceutycznej oraz do wykonywania zawodu drogistów i materjalistów.

Wydział Statystyczny prowadzi statystykę zdrowotności publicznej, służby zdrowia i lekarską, redakcję i administrację wydawnictw z zakresu służby zdrowia i bibljotekę departamentu zdrowia.

Wydział Likwidacyjny przeprowadza likwidację akcj i organów Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do zwalczania epidemji oraz Państwowego Zakładu Aprowizacji Sanitarnej.

Z dniem 1 października 1924 r. Wydział ten wchodzi jako referat, do Wydziału Budżetowo-Rachunkowego.

§ 6.

Wydzielone z Departamentów i poddane bezpośrednio Ministrowi Wydziały:

Wydział Prezydjalny obejmuje ogólne sprawy, wynikające ze stosunku Ministerstwa do Prezydenta Rzeczypospolitej, Sejmu, Senatu i Rady Ministrów, sprawy wynikające ze stosunku do innych Ministerstw i Urzędów centralnych, do instytucji społecznych i osób, z wyjątkiem spraw należących do zakresu poszczególnych Wydziałów, sprawy organizacji i biurowości Ministerstwa, sprawy poruczone przez Ministra, sprawy dotyczące dysponowania personelem Centralnego Zarządu Ministerstwa, nadzór nad urzędowaniem w Ministerstwie oraz wszelkie sprawy, nienależące do zakresu działania innych Wydziałów. Wydział ten obejmuje zarazem Bibljotekę, Intendenturę, Kancelarję Główną oraz Kancelarje poszczególnych Wydziałów Ministerstwa.

Wydział Polityczny obejmuje sprawy ogólnopolityczne i narodowościowe, wyznaniowe z zakresu Ministerstwa Spraw Wewnetrznych, sprawy języka urzędowego, sprawy wyborcze i sprawy Komitetu Politycznego Rady Ministrów.

§ 7.

Ponadto na mocy ustawy z dn. 1 czerwca 1923 r. (Dz. U. Nr. 60 ex 23, poz. 436) przy Ministrze Spraw Wewnętrznych istnieje **Główny Urzad Statystyczny**, którego Dyrektor podlega i referuje bezpośrednio Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Organizację Urzędu określa załączony do wspomnianej ustawy statut Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 8.

Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 15 marca 1924 r.

PODZIAŁ CZYNNOŚCI

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Wydział 1 Prezydjalny (Znak literowy Wydziału Pr.) obejmuje ogólne sprawy Ministerstwa, sprawy wynikające ze stosunku Ministerstwa do Prezydenta Rzeczypospolitej, Sejmu, Senatu i Rady Ministrów, sprawy wynikajace ze stosunku do innych Ministerstw i Urzędów Centralnych, do Instytucji społecznych i osób z wyjątkiem spraw, należących do zakresu poszczególnych Wydziałów, sprawy organizacji i biurowości Ministerstwa, sprawy poruczone przez Ministra, sprawy dotyczące dysponowania personelem Centralnego Zarządu Ministerstwa, nadzór nad urzędowaniem w Ministerstwie oraz wszelkie sprawy, nienależące do zakresu działania innych Wydziałów.

Wydział ten obejmuje zarazem Bibljotekę, Intendenturę, Kancelarję Główną oraz Kancelarje poszczególnych Wydziałów Ministerstwa.

W szczególności do Wydziału Prezydjalnego należą:

1. Ewidencja posiedzeń Sejmu i Senatu, prac Komisji Sejmowych i Senackich i projektów ustaw wnoszonych przez Ministerstwo na Sejm oraz materjałów dotyczących prac Sejmu i Senatu.
2. Ewidencja rezolucji i nagłych wniosków Sejmu i Senatu, interpelacji sejmowych i senackich oraz interwencji poselskich i senatorskich.
3. Ewidencja wniosków Ministerstwa na Radę Ministrów oraz projektów ustawodawczych innych Ministerstw, wnoszonych na Radę Ministrów.
4. Ewidencja protokółów posiedzeń Rady Ministrów i czuwanie nad wykonaniem uchwał Rady Ministrów w zakresie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
5. Publikacja rozporządzeń Ministerstwa w „Dzienniku Ustaw" i „Monitorze Polskim" oraz ewidencja rozporządzeń i instrukcji łącznych.
6. Ewidencja wykonania przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustaw i rozporządzeń.
7. Ewidencja konferencji i umów międzynarodowych.
8. Stosunek do Prezydjum Rady Ministrów.
9. Sprawy, wynikające ze stosunku z innymi Ministerstwami i Urzędami Centralnemi, o ile nie zostały przekazane innym Wydziałom.
10. Sprawy norm ogólnych, dotyczących korespondencji i stosunku Minist. oraz władz administracyjnych do placówek Państwa Polskiego zagranicą, do placówek Państw Zagranicznych w Polsce i do urzędów zagranicznych zagranicą.
11. Ewidencja konferencji międzyministerjalnych.
12. Sprawy, wynikające ze stosunku z instytucjami i poszczególnemi osobami, o ile nie należą do kompetencji innych Wydziałów.
13. Komunikaty i sprostowania w prasie oraz sprawy informowania prasy o działalności Ministerstwa.
14. a) Wnioski w sprawach urzędników i funkcjonarjuszy niższych Centralnego Zarządu Ministerstwa (oprócz fachowego personelu sanitarnego) co do zawiązania, zmiany awansu lub rozwiązania stosunku służbowego, ustaleń, reklamacji z wojska, orderów i odznaczeń.
    b) Sprawy urzędników i funkcjonarjuszów niższych Centralnego Zarządu Ministerstwa (oprócz fachowego personelu sanitarnego) dotyczące kwalifikacji, przestrzegania obowiązków służbowych, odpowiedzialności dyscyplinarnej, przydziału do poszczególnych Wydziałów, urlopów, zapomóg i remuneracji, legitymacji osobistych, zaświadczeń wreszcie wydawania kart porady lekarskiej dla urzędników i funkcjonarjuszy Departamentu I, II i III.
15. Organizacja Ministerstwa i czuwanie nad porządkiem i jednolitością urzędowania w Ministerstwie, sprawy różne związane z zarządem Ministerstwa, o ile nie wchodzą w zakres działania innych Wydziałów.
16. Zestawienie i redakcja sprawozdań z działalności Ministerstwa.
17. Załatwianie protokółów posiedzeń Dyrektorów Departamentów i konferencji przy Ministrze.
18. Wygotowywanie i ewidencja delegacji Ministerstwa.
19. Sprawy, wynikające z ustawy o godłach i barwach.
20. Sprawy reprezentacyjne.
21. Zjazdy Wojewodów.
22. Ewidencja wydawnictw Ministerstwa i okólników Ministerstwa i Województw.
23. Sprawy różne, nienależące do kompetencji innych Wydziałów.
24. Załatwianie spraw specjalnie poruczonych przez Ministra lub Podsekretarza Stanu.
25. Sekretarjat Ministra i Podsekretarza Stanu.
26. Bibljoteka Ministerstwa.
27. Sprawy gospodarcze Centralnego Zarządu Ministerstwa.
28. Kancelarja Główna:
    a) Biuro Informacyjno-Podawcze.
    b) Ekspedytura dla przygotowania czystopisów i wysyłki pism.
    c) Archiwum Główne.
    d) Inspektorat i Instruktorat Kancelaryjny dla Kancelarji Wydziałowych.

Wydział 2 Polityczny. (Znak literowy Wydziału POL.) obejmuje sprawy ogólno-polityczne i narodowościowe, wyznaniowe z zakresu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, sprawy języka urzędowego, sprawy wyborcze i sprawy Komitetu Politycznego Rady Ministrów.

W szczególności do Wydziału Politycznego należą:

1. Opracowywanie zasad i wytycznych w dziedzinie polityki wewnętrznej, a w szczególności spraw narodowościowych.
2. Sprawy ruchów narodowościowych.
3. Sprawy wyznaniowe w zakresie kompetencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
4. Sprawy języka urzędowego i zasadnicze sprawy, dotyczące używalności języków mniejszości w stosunkach publicznych wogóle.
5. Sprawy wyborów do Sejmu i Senatu.
6. Sprawy wynikające ze stosunków Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z ugrupowaniami politycznemi.
7. Utrzymanie kontaktu w sprawach politycznych z innymi Ministerstwami, a w szczególności z Ministerstwem Spraw Zagranicznych i Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.
8. Ostateczne opracowywanie i ewidencja spraw wnoszonych na Komitet Polityczny Rady Ministrów.
9. Opiniowanie spraw konkretnych z punktu widzenia politycznego.
10. Sprawy obozów dla internowanych oprócz spraw administracyjno-gospodarczych.

Wydział 3-ci Organizacyjny. (Znak literowy Wydziału AO) obejmuje sprawy, dotyczące organizacji władz i urzędów miejscowych, podległych

Ministerstwu z wyjątkiem policyjnych i samorządowych, regulowania stosunków, wchodzących w zakres prawa administracyjno-politycznego, nieobjętych kompetencją innych Wydziałów, sprawy przeprowadzania podziału terytorjalnego Państwa, oraz sprawy wynikające z potrzeby zapewnienia zgodnej działalności Ministerstw w zakresie spraw administracyjnych Województwa Śląskiego.

W szczególności do Wydziału 3-go należą:

1. Sprawy organizacji władz administracyjnych I i II instancji.
2. Tryb urzędowania władz administracyjnych oraz postepowanie administracyjne i administracyjno-karne.
3. Nadzór nad urzędowaniem podległych władz administracyjnych:
   a) regulowanie spraw, wynikających z wadliwego urzędowania, a nie podpadających pod kompetencję innych Wydziałów,
   b) sprawozdania z lustracji,
   c) załatwianie zażaleń na działalność władz administracyjnych, wpływających w drodze nadzoru.
4. Zespolenie organów innych resortów we władzach administracyjnych.
5. Sprawy konfliktów i sporów kompetencyjnych władz administracyjnych z innemi władzami.
6. Sprawy organizacji kancelarji władz administracyjnych (instrukcie).
7. Sprawy uprawnień organów administracyjnych (umundurowanie, odznaki i t. p.).
8. Kontrola Dzienników Urzędowych Wojewódzkich.
9. Wydawanie zarządzeń, okólników i t. p. na żądanie innych Ministerstw i Władz Centralnych, domagających się współdziałania władz administracyjnych.
10. Sprawa granic województw, powiatów, gmin wiejskich i miejskich.
11. Tworzenie powiatów nowych i kasowanie istniejących.
12. Ustalanie i przenoszenie siedziby urzędów gminnych i władz powiatowych.
13. Zmiana nazw powiatów, gmin, miejscowości.
14. Współudział w pracach Głównego Urzędu Statystycznego.
15. Opinje w sprawach projektów ustaw, rozporządzeń i t. d. opracowanych przez inne Ministerstwa i Urzędy Centralne w ramach kompetencji Wydziału.
16. Opinje w sprawach przekazanych przez inne Wydziały w ramach kompetencji Wydziału.
17. Udział Ministerstwa w sprawach Głównego Urzędu Likwidacyjnego.
18. Szkody i straty wojenne.
19. Wypłaty zastępcze.
20. Sprawy związane z likwidacją stosunków okupacyjnych na ziemiach polskich.
21. Wierzytelności należne od gmin na rzecz b. skarbu rosyjskiego.
22. Komisje oszczędnościowe i kasowanie urzędów.
23. Sprawy wynikające z potrzeby zapewnienia zgodnej działalności Ministerstw w zakresie spraw administracyjnych Województwa Śląskiego.
24. Redakcja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wydział 4-ty Administracyjny. (Znak literowy Wydziału AA), obejmuje sprawy metrykalne, sprawy zmiany nazwisk, sprawy związane z poborem wojskowym, mobilizacją i demobilizacją, sprawy świadczeń wojennych i zasiłków rodzinom wojskowym i sprawy spisu ludności.

W szczególności do Wydziału 4-go należą:

1. Sprawy dotyczące przepisów ogólnych w sprawach metrykalnych.
2. Sprawy nadzoru ogólnego nad prowadzeniem ksiąg metrykalnych.
3. Sprawy dodatkowych wpisów do metryk i sprostowania wpisów już uskutecznionych w zakresie kompetencji Ministerstwa Spraw Wewnetrznych.
4. Międzynarodowa wymiana metryk.
5. Legalizacja dokumentów w sprawach metrykalnych.
6. Sprawy dotyczące przepisów ogólnych w przedmiocie zmiany nazwisk.
7. Orzecznictwo w sprawach zmiany nazwisk.
8. Sprawy prywatnego prawa osobowego w zakresie działania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
9. Instruowanie władz podległych w zakresie czynności, wynikających ze współdziałania władzy administracyjnej w administracji wojskowej.
10. Wygotowywanie projektów ustaw, rozporządzeń i okólników we wszystkich tych dziedzinach administracji wojskowej, w której przewidziana jest ingerencja władz administracyjnych w porozumieniu z władzami wojskowemi.
11. Opinjowanie projektów ustawodawczych, przedstawionych przez władze wojskowe.
12. Nadzór nad funkcjonowaniem władz administracyjnych w zakresie administracji wojskowej.
13. Sprawy mobilizacji personalnej i materjałowej.
14. Sprawy poboru do wojska.
15. Stały współudział w Komisji do rozstrzygania próśb reklamacyjnych z art. 61 i 62 Tymczasowych Przep. o powszechnym obowiązku służby wojskowej.
16. Reklamowanie ze służby wojskowej:
    a) wydawanie ogólnych zarządzeń,
    b) załatwianie konkretnych wniosków reklamacyjnych.
17. Sprawy zasiłków dla wojskowych i ich rodzin.
18. Sprawy, wynikające z ustawy o osobistych świadczeniach wojennych.
19. Sprawy poboru koni.
20. Sprawy, dotyczące świadczeń rzeczowych i rekwizycji dla wojska.
21. Sprawy kwaterunkowe w porozumieniu z Wydziałem Mieszkaniowym.
22. Sprawy zbiórki sprzętu wojennego.
23. Sprawy zdobyczy wojennej.
24. Sprawy demobilizacji osobowej.
25. Sprawy demobilizacji rzeczowej.

26. Współudział w akcji pomocy dla rolnictwa przez rozdział martwego i żywego inwentarza, posiadanego przez wojsko.
27. Sprawy podwód.
28. Sprawy wywłaszczeń.
29. Sprawy fundacji z wyjątkiem fundacji poczynionych na rzecz ciał samorządowych.
30. Sprawy spisu ludności.

Wydział 5-ty Osobowy. (Znak literowy Wydziału AP), obejmuje sprawy osobowe urzędników i funkcjonarjuszów urzędów podległych Ministerstwu oraz sprawy osobowe urzędników i funkcjonarjuszów Centralnego Zarządu Ministerstwa przy współdziałaniu Wydziału Prezydjalnego.

W szczególności do Wydziału 5-go należą:

1. Sprawy kandydatów na posady.
2. Sprawy nominacji służbowych i wszelkich innych form zawiązywania stosunku służbowego.
3. Sprawy dotyczące służby personelu oraz wykazów stanu służby.
4. Sprawy przysięgi służbowej i przyrzeczeń służbowych.
5. Sprawa stopni służbowych i tytułów urzędowych, sprawy starszeństwa służbowego.
6. Sprawy kwalifikacji urzędników.
7. Sprawy dotyczące przestrzegania przez personel obowiązków służbowych i spraw odpowiedzialności służbowej.
8. Sprawy dotyczące praw urzędników i etatowych funkcjonarjuszów niższych.
9. Sprawy zmian w stosunku służbowym i rozwiązania stosunku służbowego.
10. Sprawy komisji dyscyplinarnych, kwalifikacyjnych i t. p. ciał zbiorowych, tworzonych dla rozpoznania spraw personalnych.
11. Orzeczenia dotyczące uposażenia urzędników, będące w bezpośrednim związku z przepisami ustawy o państwowej służbie cywilnej a mianowicie w kwestjach co do powstania zawieszenia i ustania prawa do uposażenia oraz co do zaliczenia urzędników co do grup i szczebli uposażenia.
12. Sprawy dotyczące służby wojskowej urzędników ,odroczeń i reklamacji z wojska.
13. Sprawy emerytalne, darów z łaski i wynagrodzeń, mających charakter emerytalny, sprawy pośmiertnego.
14. Sprawy dokumentów osobistych.
15. Poświadczanie podpisów kierowników urzędów, podległych Ministerstwu.
16. Sprawy orderów i odznaczeń.
17. Ewidencja urzędników.
18. Wykazy osobowe urzędów.
19. Wykazy osób, zdyskwalifikowanych dla służby państwowej.

Sprawy wymienione w p. 2, 9, 12, 16 o ile dotyczą urzędników Centralnego Zarządu Ministerstwa Spraw Wewnetrznych załatwia Wydział Osobowy na podstawie zatwierdzonego przez Ministra wniosku Wydziału Prezydialnego, o ile zaś dotyczą fachowego personelu sanitarnego na wniosek Generalnego Dyrektora Służby Zdrowia.

Inne sprawy urzędników Centralnego Zarządu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oprócz wymienionych w podziale czynności Wydziału Prezydjalnego w p. 14 b. załatwia Wydział Osobowy wyłącznie we własnym zakresie działania.

Wydział 6-ty Budżetowo-Rachunkowy (Znak literowy Wydział AB) obejmuje sprawy budżetowe, rachunkowe, kasowe oraz wszelkie sprawy, związane z działalnością finansową Ministerstwa i Urzędów podległych, sprawy gospodarcze podległych Ministerstwu Urzędów, kontrolę rachunkową podległych zakładów państwowych oraz sprawy związane z administracją obozów dla internowanych.

W szczególności do Wydziału 6-go należy:

1. Sporządzanie preliminarza budżetowego Zarządu Centralnego i urzędów podległych Ministerstwu.
2. Wyjednywanie w razie potrzeby dodatkowych kredytów do budżetu.
3. Podział, otwieranie i przenoszenie kredytów.
4. Przenoszenie kredytów między pozycjami budżetu (virement).
5. Dysponowanie przyznanemi Ministerstwu Spraw Wewnętrznych kredytami.
6. Regulowanie stawek dochodowych etatu M. S. Wewn.
7. Międzyministerjalne i międzywydziałowe konferencje w sprawach budżetowych i zamknięć rachunkowych Państwa.
8. Regulowanie spraw budżetowych, rachunkowych i gospodarczych Ministerstw zespolonych I i II instancji, a załatwianych przez wojewódzkie wydziały budżetowo-gospodarcze.
9. Likwidacja rachunkowości urzędów wcielonych do M. S. Wewn.
10. Opinjowanie ze stanowiska finansowego projektów ustaw, rozporządzeń i t p. opracowanych przez Ministerstwo.
11. Prowadzenie zamknięć budżetowych i statystyki budżetowej całego etatu Ministerstwa.
12. Rozrachunki międzyministerjalne.
13. Wydawanie zarządzeń, okólników i t. p. w sprawach finansowych i gospodarczych na żądanie innych Ministerstw i władz centralnych.
14. Sprawy uposażeń służbowych urzędników Zarządu Centralnego i urzędów podległych.
15. Asygnowanie uposażenia urzędników Zarządu Centralnego.
16. Sprawy dodatków drożyźnianych.
17. Odprawy.
18. Opinjowanie i przyznawanie zaliczek na płace urzędników Zarządu Centralnego oraz Urzędów podległych M. S. Wewn.
19. Sprawy rachunków kosztów podróży i przesiedleń.
20. Asygnowanie zapomóg i remuneracji.
21. Egzekwowanie niespłaconych zaliczek oraz nadebranych poborów przez urzędników zwolnionych.
22. Przyznawanie zwrotów wpisów szkolnych i przesyłanie szczegółowych wykazów tych świadczeń Ministerstwu Oświaty i Wyznań Religijnych.
23. Kontrola należności i zwrotów urzędników i funkcjonarjuszów niższych Ministerstwa.
24. Sprawy odnoszące się do Kas Chorych, związane z etatami Ministerstwa.

25. Wszystkie sprawy finansowe, wynikające z działalności poszczególnych Wydziałów Ministerstwa, jak to: sprawy zasiłków wojskowych, asystencji wojskowej, wyborów do Sejmu i Senatu, administracji Górnego Śląska, utrzymania więźniów administracyjnych, akcji wysiedlania cudzoziemców i t. p.
26. Sprawy finansowe Nadzwyczajnego Komisarza do Walki z Drożyzną.
27. Kontrola, zmiany i uzupełnienia taborów władz i urzędów etatu M. S. Wewn.
28. Kontrola rachunkowa i gospodarcza zakładów podległych Departamentowi IV (Generalna Dyrekcja Zdrowia).
29. Zaopatrywanie urzędów podległych M. S. Wewn. w blankiety mające charakter dokumentów.
30. Sprawy pomieszczeń urzędów podległych M. S. Wewn.
31. Sprawy nowych budowli dla urzędów M. S. Wewn.
32. Remonty budynków zajętych przez urzędy M. S. Wewn.
33. Kupno realności na potrzeby M. S. Wewn.
34. Sprawy mieszkaniowe urzędników i funkcjonarjuszów etatu M. S. Wewn. w budynkach, zajmowanych przez urzędy M. S. Wewn.
35. Sprawy zakupu, kontroli, podziału i przydziału inwentarza dla urzędników M. S. Wewn.
36. Kontrola rachunków, dotyczących Zarządu Centralnego M. S. Wewn.
37. Sprawy niższych funkcjonarjuszów władz i urzędów podległych Ministerstwu.
38. Sprawy związane z kontrolą, dokonywaną przez Najwyższą Izbę Kontroli Państwowej.
39. Inwentaryzacja mienia po b. zaborcach i okupantach.
40. Prowadzenie wszystkich ksiąg rachunkowych (głównej, przychodu i rozchodu, zaliczek, depozytów, podręcznych rejestrów, kontroli i t. p.), ustalonych w obowiązujących przepisach rachunkowo-kasowych, tak Zarządu Centralnego jak również i urzędów podległych.
41. Wystawianie asygnacji w imieniu Ministerstwa.
42. Prowadzenie składnicy dowodów rachunkowych Zarządu Centralnego Min. Spraw Wewnętrznych.
43. Prowadzenie Kasy Podręcznej Ministerstwa.
44. Sprawy związane z administracią obozów internowanych z wyjątkiem spraw mających charakter polityczny i dotyczący zakresu bezpieczeństwa.

Inspektorat do Spraw Administracyjnych z kompetencją określoną oddzielnem zarządzeniem Ministra.

Wydział 7-my Bezpieczeństwa Publicznego (Znak literowy Wydziału B.B.) obejmuje wszystkie sprawy związane z bezpieczeństwem Państwa, nie należące do kompetencji innych Wydziałów oraz sprawy stowarzyszeń.

W szczególności do Wydziału 7-go należą:

1. Zbieranie informacji i opracowywanie sprawozdań sytuacyjnych w zakresie stanu bezbezpieczeństwa w Państwie.
2. Sprawy stanu wyjątkowego.
3. Sprawy ruchu wywrotowego.
4. Sprawy ruchu zawodowego, zmów i strajków.
5. Sprawy rozruchów.
6. Sprawy zgromadzeń, manifestacji, zjazdów i wyborów.
7. Sprawy dotyczące przestępczości karnej i wprowadzania sądów doraźnych.
8. Sprawy dotyczące koordynowania czynności poszczególnych resortów i urzędów, celem zapewnienia bezpieczeństwa Państwa.
9. Legalizacja i rejestracja stowarzyszeń, mających siedzibę w m. st. Warszawie.
10. Legalizacja i rejestracja stowarzyszeń, których siedziba mieści się w obrębie Województw: Poleskiego, Wołyńskiego, Nowogródzkiego, oraz powiatów: Grodzieńskiego, i Wołkowyskiego Woj. Białostockiego i w obrębie ziemi Wileńskiej, a których teren działalności przekracza obszar jednego Województwa.
11. Zatwierdzanie statutów stowarzyszeń pracowników państwowych z siedzibą jak w punkcie 10-ym.
12. Opinjowanie i przedstawianie do zatwierdzenia Rady Ministrów stowarzyszeń pracowników państwowych, których siedziba mieści się na terenie b. Królestwa Polskiego.
13. Zatwierdzanie statutów, spółek handlowych w b. zaborze austrjackim.
14. Rozstrzyganie w ostatniej instancji rekursów w sprawach statutów stowarzyszeń.
15. Ewidencja ruchu stowarzyszeniowego.
16. Nadzór nad działalnością stowarzyszeń i związków.
17. Współudział w Radzie Spółdzielczej.
18. Współudział w Biurze Misji Zagranicznych oraz nadzór nad działalnością zagranicznych towarzystw dobroczynnych.

Wydział 8-my Porządku Publicznego i Policji (Znak literowy Wydziału B. P.) obejmuje sprawy porządku publicznego, administracyjno-policyjne, organizację i ustosunkowanie służby bezpieczeństwa do władz państwowych i samorządowych.

W szczególności do Wydziału 8-go należą:

1. Opracowywanie przepisów policyjnych w sprawach porządku publicznego.
2. Sprawy policji ulicznej i drogowej, policji budowlanej, ogniowej, wodnej, handlowej, sanitarnej i weterynaryjnej.
3. Sprawy policji obyczajowej.
4. Sprawy dowodów osobistych wewnętrznych.
5. Sprawy przepisów meldunkowych.
6. Sprawy koncesji w zakresie kompetencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z wyjątkiem spraw, zastrzeżonych innym Wydziałom.
7. Sprawy kwest publicznych.
8. Sprawy cmentarzy, przewożenia zwłok i ekshumacji.
9. Sprawy przepisów o broni palnej, amunicji, materjałach łatwo palnych i wybuchowych.
10. Sprawy dotyczące przepisów o polowaniu i rybołówstwie.
11. Sprawy przepisów o ograniczeniu sprzedaży i wyszynku napojów alkoholowych.
12. Sprawy więziennictwa w zakresie kompetencji M. S. Wewn.

13. Sprawy wydawania zarządzeń w zakresie wywiadów, poszukiwań, opinji i t. p. na skutek rekwizycji władz państwowych i samorządowych oraz na skutek próśb osób prywatnych.
14. Sprawy organizacji służby bezpieczeństwa Publicznego, opracowywanie względnie opinjowanie projektów ustaw, rozporządzeń, okólników, dotyczących organizacji służby bezpieczeństwa, instrukcji służbowych i innych przepisów dla służby bezpieczeństwa.
15. Sprawy stosunku organów służby bezpieczeństwa do władz państwowych i samorządowych.
16. Sprawy zażaleń na organa służby bezpieczeństwa.
17. Sprawy dotyczące zabezpieczenia przez organa służby bezpieczeństwa środków łączności, linji komunikacyjnych, lądowych i wodnych oraz ochrony objektów państwowych.
18. Rozpatrywanie odwołań i zażaleń w sprawach, należących do zakresu czynności Wydziału Porządku Publicznego i Policji.

Wydział 9-ty Ochrony Granic (Znak literowy Wydziału BO) obejmuje sprawy ochrony granic, sprawy cudzoziemców, repatrjacji, reemigracji, deportacji i paszportów.

W szczególności do Wydziału 9-go należą:

1. Współudział w opracowywaniu umów międzynarodowych w sprawach ruchu granicznego (umowy komunikacyjne, handlowe, o małym ruchu granicznym i t. p.).
2. Projektowanie rozporządzeń, okólników, instrukcji i t. p., regulujących ruch graniczny (w tej liczbie ruch handlowy z Rosją i Ukrainą).
3. Sprawy wytyczenia granic i znaków granicznych.
4. Sprawy dotyczące otwierania lub zamykania punktów przejściowych i techniczna organizacja tych punktów.
5. Projektowanie ustaw, rozporządzeń, okólników, instrukcji i t. p., dotyczących zabezpieczenia granicy przed nielegalnym przekraczaniem granicy zarówno na punktach przejściowych (rozporządzenia, instrukcje i t. p., dotyczące technicznego wykonywania kontroli na punktach przejściowych) jak i na granicy zielonej.
6. Sprawy dotyczące organizacji służby ochrony granic.
7. Ustalanie zasad współdziałania władz administracyjnych i policji z innemi organami państwowemi, powołanemi do strzeżenia granicy.
8. Wydawanie zarządzeń co do postępowania władz administracyjnych w sprawach zajść granicznych i ustalanie w porozumieniu z innemi Ministerstwami zasad postępowania rozjemczego.
9. Zbieranie danych na zasadzie sprawozdań i raportów o stanie ochrony granicy.
10. Rozpatrywanie w charakterze II-ej instancji rekursów przeciw decyzjom o wysiedlaniu z pasa granicznego, wydanych na zasadzie art. 1 R. O. P. z dnia 20 lipca 1920 r.
11. Rozpatrywanie w charakterze instancji kasacyjnej rekursów przeciw orzeczeniom karnym, wydanym na zasadzie pozostałych artykułów R. O. P. z dnia 20/VII 1920 r.
12. Projektowanie ustaw, rozporządzeń, okólników, instrukcji i t. p. regulujących sprawy pobytu i wyjazdu cudzoziemców do Polski.
13. Wydawanie decyzji w sprawach wysiedlania cudzoziemców, zagrażających bezpieczeństwu Państwa lub porządkowi publicznemu.
14. Opinjowanie w sprawach wyjazdu obywateli rosyjskich do Polski.
15. Wydawanie zarządzeń dotyczących wysiedlania osób nielegalnie przybyłych z Rosji i Ukrainy po dniu 12/X 1920 r.
16. Rozpatrywanie rekursów na decyzje władz administracyjnych w sprawach wysiedlania.
17. Opinjowanie w sprawach nabywania nieruchomości przez cudzoziemców.
18. Zbieranie danych o prawodawstwie obcym w stosunku do cudzoziemców wogóle, a obywateli polskich w szczególności.
19. Wydawanie zarządzeń w wykonaniu układów repatrjacyjnych.
20. Współudział w układach dotyczących tranzytowej repatrjacji cudzoziemców z Rosji.
21. Wydawanie zarządzeń, dotyczących działalności stacji kontrolnych i punktów odbiorczych.
22. Współudział w pracach Rady Repatrjacyjnej oraz sprawy komitetów repatrjacyjnych polskich i obcych.
23. Opinjowanie w sprawach ustalania prawa do repatrjacji poszczególnych osób.
24. Zbieranie danych statystycznych co do repatrjacji.
25. Sprawy reemigracji z Niemiec, sprawy reemigracji kolonistów niemieckich, sprawy reemigracji do Małopolski Wschodniej.
26. Sprawy umów miedzynarodowych tyczących się deportacji i ekstradycji.
27. Wydawanie zarządzeń, dotyczących technicznego wykonania deportacji i ekstradycji oraz współdziałanie z innemi Ministerstwami w tym zakresie.
28. Projektowanie ustaw, rozporządzeń, instrukcji i t. p. dotyczących wydawania paszportów zagranicznych oraz wiz na wjazd i wyjazd z Polski.
29. Rekursy na decyzje odmowne władz administracyjnych w sprawach paszportowych.
30. Zbieranie danych o prawodawstwie paszportowym w państwach obcych.
31. Dane statystyczne o ruchu wyjazdowym i wjazdowym obywateli własnych i obcych.
32. Sprawy fałszowania paszportów zagranicznych i nadużyć przy ich wystawianiu.

Wydział 10-ty Prasowy (Znak literowy Wydziału BC) obejmuje sprawy prasowe, autorskie, drukarskie oraz widowisk.

W szczególności do Wydziału 10-go należą:

1. Projektowanie ustaw, rozporządzeń, okólników, instrukcji i t. p. w sprawach dotyczących prasy, zakładów drukarskich i składów druków oraz widowisk.
2. Nadzór nad prasą, zakładami drukarskiemi i składami druków.
3. Ewidencja czasopism, zakładów drukarskich, składów druków i aresztu druków.

4. Wytaczanie procesów sądowych w sprawach przekroczeń ustaw prasowych.
5. Rozstrzyganie rekursów w sprawach prasowych.
6. Nadzór nad drukami zagranicznemi, areszt druków zagranicznych i odbieranie debitu.
7. Gromadzenie i zestawianie materjałów prasowych (wycinki), dotyczących spraw, które wchodzą w zakres działania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
8. Informowanie innych Wydziałów Ministerstwa co do głosów prasy o sprawach społeczno-politycznych, oraz o działalności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i jego organów.
9. Bibljografja druków, ukazujących się w Polsce.
10. Nadzór nad zakładami widowiskowemi.
11. Wytaczanie procesów w sprawach, związanych z nadzorem nad zakładami widowiskowemi.
12. Rozstrzyganie rekursów w sprawach widowiskowych.
13. Sprawy cenzury teatralnej i kinematograficznej.
14. Sprawy udzielania koncesji na przedsiębiorstwa widowiskowe.
15. Kartogramy kinematograficzne.
16. Udzielanie koncesji na biura ogłoszeń.

Wydział 11-ty dla spraw obywatelstwa i przynależności (Znak literowy Wydziału BE) obejmuje sprawy przynależności państwowej i gminnej.

W szczególności do Wydziału 11-go należą:
1. Sprawy przepisów ogólnych, dotyczących obywatelstwa.
2. Stwierdzanie obywatelstwa.
3. Nadawanie obywatelstwa.
4. Sprawy opcji.
5. Sprawy utraty obywatelstwa.
6. Legalizacja dokumentów w sprawach obywatelstwa.
7. Sprawy przepisów ogólnych, dotyczących przynależności lokalnej.
8. Sprawy przynależności gminnej na obszarze b. dzielnicy austrjackiej.
9. Sprawy zapisów do ksiąg ludności stałej na obszarze b. Królestwa Polskiego.
10. Sprawy przynależności do organizacji stanowych na obszarze b. Cesarstwa Rosyjskiego.
11. Sprawy dotyczące stałego zamieszkania na obszarze b. dzielnicy pruskiej.
12. Legalizacja dokumentów w sprawach przynależności lokalnej.

Wydział 12-ty Samorządu Ziemskiego (Znak literowy Wydziału S. Z.) obejmuje sprawy samorządu gminnego, powiatowego i wojewódzkiego.

W szczególności do Wydziału 12-go należą:
1. Opracowywanie projektów ustaw, rozporządzeń, instrukcji, okólników i t. p. o charakterze zasadniczym w zakresie ziemskich związków komunalnych.
2. Opinjowanie projektów ustaw, opracowanych przez inne Ministerstwa, o ile one pozostają w łączności z administracją ziemskich związków komunalnych.
3. Badanie i zbieranie materjałów z zakresu administracji ziemskich związków komunalnych, celem odpowiedniego zużytkowania ich w dziedzinie ustawodawczej, lub też zainicjowania wskazanych zmian i ulepszeń w sferze wspomnianej administracji.
4. Wykonywanie w toku instancji nadzoru nad ziemskiemi związkami komunalnemi, oraz związkami specjalnemi i załatwianie spraw związanych z administracją tych związków w granicach kompetencji Ministerstwa.
5. Tworzenie nowych gmin wiejskch, kasowanie gmin istniejących, tworzenie nowych osiedli, gromad (sołectw) o ile przez to nie są naruszane granice powiatów.
6. Zarządzanie wyborów do Sejmików powiatowych z wyjątkiem wyborów uzupełniających.
7. Zatwierdzanie uchwał powiatowych związków komunalnych w przedmiocie wprowadzenia podatków samodzielnych, opłat, dodatków do podatków państwowych oraz monopoli.
8. Zatwierdzanie uchwał powiatowych związków komunalnych w przedmiocie zaciągania pożyczek lub zobowiązań, nabywania i pozbywania nieruchomości, oraz lokaty kapitałów.
9. Zatwierdzanie uchwał związków komunalnych w przedmiocie zakładania powiatowych kas oszczędności, nadzór w toku instancji nad działalnością komunalnych kas oszczędności, oraz instytucji finansowych założonych przez związki kas oszczędności, załatwianie spraw związanych z działalnością Banku Komunalnego w zakresie kompetencji Ministerstwa.
10. Zatwierdzanie statutów związków specjalnych.
11. Zatwierdzanie fundacji zapisów i darowizn, poczynionych na rzecz ziemskich związków komunalnych.
12. Rozstrzyganie w toku instancji odwołań od decyzji Województw w sprawach związanych z administracją ziemskich związków komunalnych.
13. Sprawy targów i jarmarków.
14. Sprawy opieki społecznej, wynikające z własnego zakresu działania związków samorządowych.
15. Sprawy dotyczace Tymczasowego Wydziału Samorządowego w Małopolsce.
16. Nadzór nad samorządem krajowym w województwie Poznańskiem i Pomorskiem.
17. Sprawy Trybunału dyscyplinarnego dla urzędników samorządowych w województwie Poznańskiem i Pomorskiem.
18. Inspekcje ziemskich związków komunalnych.

Wydział 13-ty Samorządu Miejskiego (Znak literowy Wydziału S. M.) obejmuje wszystkie sprawy dotyczące samorządu miast.

W szczególności do Wydziału 13-go należy:
1. Opracowywanie projektów ustaw, rozporządzeń, instrukcji, okólników w zakresie samorządu miejskiego.
2. Opinjowanie projektów ustaw, rozporządzeń, instrukcji i okólników, opracowanych przez inne Ministerstwa, o ile projekty pozostają w łączności z samorządem miejskim.

3. Wydzielanie miast z powiatów i włączanie miast do powiatów, kreowanie i kasowanie miast, oraz rozszerzanie granic miast o ile przez to nie są naruszane granice powiatów.
4. Zwierzchni nadzór i instruowanie podległych Ministerstwu organów wykonywujących nadzór nad samorządem miejskim.
5. Bezpośredni nadzór nad samorządem miasta stoł. Warszawy.
6. Nadzór w II-ej instancji nad miastami, wydzielonemi z powiatów.
7. Nadzór w III-ej instancji nad miastami nie wydzielonymi z powiatów na obszarze wschodnich województw kresowych i Ziemi Wileńskiej.
8. Rozstrzyganie odwołań w sprawach samorządu miejskiego, w szczególności w sprawach rozwiązania reprezentacji miejskich (gminnych) i składania z urzędu członków magistratu (zwierzchności gminnych) w Małopolsce.
9. Zatwierdzanie uchwał finansowych organów miejskich w Małopolsce w zastępstwie b. Sejmu Krajowego.
10. Zbieranie i badanie materjałów w sprawach samorządu miejskiego i opracowywanie sprawozdań perjodycznych o stanie samorządu miejskiego i jego rozwoju.
11. Sprawy komunalnych kas oszczędności.
12. Sprawy fundacji zapisów i darowizn poczynionych na rzecz miasta.
13. Sprawy przewłaszczeń nieruchomości miejskich i fabrycznych w województwie Poznańskiem i Pomorskiem w ostatniej instancji.
14. Sprawy kosztów leczenia.
15. Sprawy opieki społecznej wynikające z własnego zakresu działania gmin miejskich.
16. Inspekcje administracji samorządu miejskiego.
17. Opracowywanie projektów ustaw, rozporządzeń i okólników w sprawach mieszkaniowych w zakresie kompetencji Ministerstwa.
18. Opinjowanie projektów ustaw, rozporządzeń i zarządzeń, opracowanych przez inne Ministerstwa i Urzędy Centralne w sprawach mieszkaniowych.
19. Rozstrzyganie zażaleń w drodze nadzoru na orzeczenie władz administracyjnych II-ej instancji i Komisarjatu Rządu na m . st. Warszawę.
20. Nadzór nad działalnością Urzędu Mieszkaniowego Magistratu m. st. Warszawy.
21. Rozstrzyganie w II-ej instancji odwołań wniesionych do dnia 10 maja 1922 r. na orzeczenia Urzędu Mieszkaniowego Magistratu m. st. Warszawy (§ 14 Rozp. Min. Spr. Wewn. z 13.VI 1922 r. Dz. Ust. Nr. 49 poz. 438).

Wydział 14-ty Aprowizacyjny (Znak literowy Wydziału S. A.) obejmuje załatwianie spraw leżących w zakresie działania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w związku z ustawami przekazującemi Ministerstwu Spraw Wewnętrznych pieczę nad stanem zaopatrzenia ludności w artykuły żywnościowe i inne przedmioty powszechnego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 106 ex 1921 poz. 774), oraz zwalczanie lichwy wojennej, w myśl odnośnych ustaw. Ponadto do Wydziału tego należy wykonywanie nadzoru nad gospodarka aprowizacyjną związków komunalnych.

W szczególności do Wydziału 14-go należy:

1. Instruowanie i nadzór nad działalnością władz administracyjnych w dziedzinie zwalczania lichwy (Ust. z dnia 2 lipca 1920 r. Dz. Ust. R. P. Nr. 67 poz. 449 i z dnia 5 sierpnia 1922 r. Dz. Ust. Nr. 69 poz. 618).
2. Współdziałanie z właściwemi Ministerstwami w dziedzinie normowania obrotu towarowego z zagranicą (Ust. z dnia 15/VII Dz. Ust. R. P. ex 1920 Nr. 79 poz. 527) i w zwalczaniu nielegalnego wywozu artykułów żywnościowych oraz stały udział w Zmniejszonym Komplecie Gł. Urz. Przywozu i Wywozu.
3. Nadzór nad działalnością aprowizacyjną związków komunalnych.
4. Opracowywanie i wykonywanie w ramach obowiązujących ustaw ewent. w porozumieniu z resortowymi Ministerstwami planów zarządzeń gospodarczych, mających na celu polepszanie stanu zaopatrzenia ludności w artykuły żywnościowe i inne przedmioty powszedniego użytku. Współudział w nadzorze nad Głównym Urzędem Żywnościowym, sprawy związane z tworzeniem państwowej rezerwy zbożowej.
5. Załatwianie spraw związanych z udziałem Min. Spraw Wewnętrznych w Komitecie Ekonomicznym Ministrów.
6. Załatwianie spraw związanych z istniejącą przy Ministrze Spraw Wewnętrznych Radą Spożywców.
7. Opinjowanie o wysokości stawek opłat pośrednich i stawek celnych na artykuły żywnościowe i przedmioty powszedniego użytku. Stały udział w Komitecie Celnym; opinjowanie o taryfach przewozowych na artykuły żywnościowe i inne przedmioty powszedniego użytku, udział w stałej Międzyministerjalnej Komisji do opracowywania planów przewozów kolejowych, udział w Państwowej Radzie Kolejowej (Ust. z dnia 15.II 1921 r. Dz. Ust. Nr. 38 poz. 266).
8. Opinjowanie w sprawie udzielania przez państwowe instytucje pomocy finansowej na cele, mające związek z zaopatrzeniem ludności w artykuły żywnościowe i inne przedmioty powszedniego użytku.

Inspektor dla spraw samorządu z kompetencją określoną oddzielnem zarządzeniem Ministra.

Wydział 15-ty Inspekcyjno - Organizacyjny, (Znak literowy Wydziału ZO) załatwia sprawy, dotyczące organizacji oraz inspekcji państwowej i komunalnej służby zdrowia. Sprawy rejestracji i nadzoru nad uprawnieniem do praktyki personelu sanitarngo; kształcenia personelu sanitarnego i służby zdrowia, sprawy izb lekarskich, innych organizacji lekarskich i hygienicznych Towarzystwa Czerwonego Krzyża; sprawy organizacyjne Państwowych Zakładów: hygieny, badania surowic ,badania żywności i przedmiotów użytku oraz instytutu farmaceutycznego, sprawy organizacyjne państwowych rad: lekarskiej, aptekarskiej, uzdrowiskowej i innych, sprawy pomocy lekarskiej dla urzędników państwowych, sprawy administracyjno-prawne Departamentu.

W szczególności do Wydziału 15 należy:

1. Organizacja i inspekcja administracyjno-lekarska państwowej i komunalnej służby zdrowia.
2. Wykonywanie nadzoru nad sanitarną służbą na kolejach państwowych i prywatnych.
3. Sprawy organizacyjne Państwowych Zakładów: hygieny, badania surowic, badania żywności i przedmiotów użytku oraz Instytutu Farmaceutycznego (w porozumieniu z Wydziałami, sprawującymi nadzór nad fachową działalnością danego Zakładu względnie Instytutu).
4. Sprawy organizacyjne Państwowych Rad: lekarskiej, aptekarskiej, uzdrowiskowej i innych.
5. Wnioski w sprawach osobowych fachowego personelu państwowej służby zdrowia.
6. Dokształcanie personelu państwowej i komunalnej służby zdrowia.
7. Współdziałanie w kształceniu personelu sanitarnego wyższego; udział w odnośnych komisjach egzaminacyjnych.
8. Kształcenie personelu sanitarnego średniego i niższego (z wyjątkim szkół położnych i pielęgniarstwa).
9. Uprawnienia do praktyki personelu sanitarnego: lekarzy, położnych, felczerów, dentystów i techników dentystycznych. Rejestracja.
10. Nadzór nad wykonywaniem praktyki względnie zawodu, przez personel sanitarny.
11. Sprawy Izb Lekarskich.
12. Sprawy międzynarodowej wymiany personelu lekarskiego.
13. Nadzór nad działalnością Towarzystw Lekarskich, T-wa Czerwonego Krzyża i Towarzystw o pokrewnych celach; zagraniczne misje humanitarne.
14. Organizacja pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych nadzór nad jej wykonywaniem.
15. Fundacje przeznaczone na cele sanitarne.
16. Sprawy administracyjno- prawne Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia a mianowicie:
    a) współdziałanie w opracowaniu, względnie opinjowaniu ze stanowiska prawnego projektów ustaw i rozporządzeń, zarówno opracowanych w Departamencie jak i wniesionych z zewnątrz, oraz wniosków na Radę Ministrów, Komitet Ekonomiczny i t. p.
    b) opinjowanie oraz redakcja:
    1. zarządzeń natury ogólnej o charakterze normatywnym, instrukcji i okólników,
    2. zasadniczych rozstrzygnięć, zwłaszcza pociągających za sobą zobowiązania Skarbu Państwa,
    3. odpowiedzi na interpelacje z zakresu Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia,
    4. rekursów.

Wydział 16-ty Hygieny Społecznej (Znak literowy Wydziału ZH) załatwia sprawy hygieny społecznej (ludności, mieszkań, miejsc zaludnionych, gleby, wody i powietrza, komunikacji, żywności więziennej, międzynarodowej), hygieny zawodowej oraz sprawy opieki nad matką i dzieckiem, w zakresie, pozostawionym Ministerstwu Spraw Wewnętrznych przez rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 86), rozwoju fizycznego społeczeństwa z wyłączeniem młodzieży szkolnej, oraz nadzór sanitarno-policyjny nad stanem zdrowotnym szkół, sprawy medycyny sądowej, grzebanie zmarłych, sprawy zapobiegania i zwalczania chorób społecznych (gruźlicy ,raka, chorób wenerycznych, alkoholizmu i innych), sprawy eugeniki oraz lecznictwa Kas Chorych, sanitarno-lekarska walka z nierządem, w skład wydziału wchodzi biuro centralne dla walki z handlem kobietami i dziećmi.

W szczególności do Wydziału 16 należą:

1. Sprawy hygieny ludności, mieszkań i miejsc zaludnionych, wody, gleby i powietrza: sprawy hygieny odżywiania; sprawy zaopatrzenia ludności w dobrą wodę do picia i do użytku wewnętrznego; sprawy zakładów kąpielowych, sprawy zapobiegania zanieczyszczeniu wody i gleby: normy hygieniczne co do usuwania nieczystości, wód zużytych i śmieci; zabezpieczenie powietrza przed zanieczyszczeniem; określanie norm hygienicznych przy budowie domów mieszkalnych miejskich i wiejskich, przy regulacji miast i planowaniu ich rozbudowy; sprawy poprawy warunków hygienicznych w mieszkaniach istniejących; sprawy domów ludowych z punktu hygienicznego; popieranie samorządów w ich dążeniach do uzdrowienia osiedli.
2. Dozór nad artykułami żywności i przedmiotami użytku publicznego: ogólny zwierzchni dozór nad żywnością i przedmiotami użytku publicznego; wydawanie dla władz centralnych opinji fachowych; regulowanie handlu surogatami i preparatami odżywczemi przez wydawanie pozwoleń dopuszczających do obiegu surogaty i mączki odżywcze; opracowanie kodeksu o produktach spożywczych, t. j. racjonalnych metod badania i norm dla oceny artykułów żywności i przedmiotów użytku; opracowanie norm kwalifikacyjnych dla wyższego i niższego personelu nadzorczego fachowego i technicznego; opracowanie instrukcji dla organów nadzorczych w przedmiocie pobierania prób, sposobu wykonywania kontroli i t. p.; nadzór nad działalnością fachową Państwowych Zakładów badania żywności i przedmiotów użytku; współdziałanie z Wydziałem Inspekcyjno-Organizacyjnym w sprawach organizacyjnych zakładów badania żywności; przeprowadzanie inspekcji zakładów; tworzenia nowych zakładów i stacji prowincjonalnych do celu wykonywania dozoru: opracowywanie rocznych sprawozdań z działalności zakładów i opublikowanie ich.
3. Hygiena szkolna: zwierzchni dozór sanitarny nad stanem budynków i lokali szkolnych; zapobieganie chorobom zakaźnym w szkole (w porozumieniu z Wydziałem walki z chorobami zakaźnemi); zwierzchni dozór nad czynnościami lekarzy powiatowych z zakresu ich działalności hygieniczno-szkolnej; organizacja kąpieli dla dzieci szkolnych; współdziałanie w sprawach pedagogji leczniczej.

4. Hygiena zawodowa: zwalczanie chorób zawodowych; współdziałanie z Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej w sprawach hygieny pracy w przemyśle, górnictwie, rzemiosłach, w komunikacji lądowej i wodnej; inne sprawy z zakresu hygieny zawodowej; organizowanie wykładów dla lekarzy urzędowych i inspektorów pracy; inicjatywa i współpraca z Sekcją Hygieny Międzynarodowego Biura Pracy w Genewie.
5. Hygiena wzięzień: opracowanie przepisów z zakresu hygieny więzień i instrukcji dla lekarzy więziennych; zwierzchni dozór nad stanem sanitarno-hygienicznym więzień; sprawy żywienia więźniów, opracowanie norm żywienia; opracowanie norm pracy więźniów.
6. Sprawy medycyny sądowej: opracowanie przepisów w przedmiocie dochodzeń sądowo-lekarskich; opracowanie przepisów o wykonywaniu sekcji sądowo-lekarskich zwłok; opracowanie instrukcji dla lekarzy sądowych; współpraca w przedmiocie unormowania płac za czynności sądowo-lekarskie; opinjowanie w sprawach sądowo-lekarskich.
7 Sprawy rozwoju fizycznego: popieranie związków i stowarzyszeń, mających na celu szerzenie sportu i rozwoju fizycznego; propaganda sportu; dozór nad racjonalnem stosowaniem sportu; dozór nad działalnością związków i stowarzyszeń sportowych; statystyka związków i stowarzyszeń sportowych.
8. Sprawy chowania zmarłych: hygieniczne urządzenia cmentarzy, domów przedpogrzebowych, kostnic i krematorjów; regulowanie przewozu zwłok i ekshumacji; dozór zwierzchni nad wykonywaniem przepisów o chowaniu zmarłych.
9. Walka z gruźlicą: popularyzacja wiedzy z zakresu walki z gruźlicą; popieranie akcji społecznych związków przeciw - gruźlicznych; dozór zwierzchni nad wykonywaniem prawodawstwa z zakresu walki z gruźlicą, nad działalnością uzdrowisk sanatorjów, przytułków i przychodni przeciw-gruźliczych.
10. Walka z rakiem: badanie czynników społecznych, sprzyjających szerzeniu się raka; popieranie związków społecznych, zajmujących się badaniami raka i jego leczeniem; opracowanie przepisów, zmierzających do zwalczania raka i zapobiegania jego szerzeniu się; statystyka rozumowana raka.
11. Walka z chorobami wenerycznemi i sanitarno lekarska walka z nierządem: sanitarno-lekarski dozór nad nierządem, a w szczególności organizacja komisji sanitarno-obyczajowych i dozór nad ich działalnością. sprawozdania lekarzy powiatowych o dozorze nad nierządem; zwalczanie kiły w ogniskach eudenicznych kiły (Huculszczyzna i Nowotarszczyżna), w większych centralach przemysłowych i kulturalnych; udział w komisji wenerologicznej wojskowego instytutu sanitarnego; sprawy międzynarodowego porozumienia o leczeniu marynarzy wenerycznych.
12. Biuro centralne dla walki z handlem kobietami i dziećmi.
13. Walka z alkoholizmem: wykonywanie ustawy o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych i rozporządzeń, na tej ustawie opartych. opinjowanie o ulgach przewidzianych w art. 6 ustawy; sprawy komisji do walki z alkoholizmem; rozpoznawanie skarg z powodu rozmieszczenia miejsc wyszynku i detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych; współdziałanie z organizacjami społecznemi w walce z alkoholizmem w kraju i zagranicą; popieranie propagandy przeciwalkoholowej oraz wszelkiej działalności w tym kierunku społecznej i naukowej .
14. Sprawy sanitarnej opieki nad matką i dzieckiem. eugeniki: zwalczanie śmiertelności dzieci; dozór sanitarny nad zakładami opieki nad dzieckiem i matką; badanie stosunków rozrodźtwa i czynników, wpływających na rozwój cielesny, umysłowy i moralny młodego pokolenia; popieranie związków społecznych, naukowych i poszczególnych badaczów i działaczów, zajmujących się tą dziedziną; opinjowanie w zakresie polityki ludnościowej, w szczególności wychodźtwa i osadnictwa, przeludnienia i wyludnienia; przygotowanie materjałów do prawodawstwa zmierzającego do poprawy rasy.
15. Hygiena międzynarodowa: opracowanie konwencji sanitarnych międzynarodowych; opinjowanie co do stosowania postanowień, zawartych w umowach sanitarnych.
16. Dozór państwowy nad Kasami Chorych w zakresie lecznictwa: kontrola wykonywania dozoru nad lecznictwem w Kasach Chorych i wydawanie dotyczących zarządzeń delegatom służby zdrowia: wydawanie opinji w sprawach lecznictwa Kas Chorych.

Wydział 17-ty Walki z Chorobami Zakaźnemi (Znak litreowy Wydziału Z. Z.) załatwia sprawy chorób ostrozakaźnych, jaglicy, zimnicy. chorób odzwierzęcych, sprawy szczepienia ospy, sprawy inspekcji epidemjologicznych, sprawy izolacji, dezynfekcji i detaryzacji wraz z techniką odnośnych urządzeń, sprawy fachowe Państwowego Zakładu Hygieny.

W szczególności do Wydziału 17 należy:

1. Opracowanie rozporządzeń wykonawczych i instrukcji do ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 402) z dnia 25 lipca 1919 i ustawy o przymusowem ochronnem szczepieniu przeciwko ospie (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 372) z dnia 19 lipca 1919 r.; instrukcje dla lekarzy powiatowych o sposobach zwalczania chorób zakaźnych.
2. Naczelne kierownictwo walki z chorobami zakaźnemi w Państwie: nadzór nad etapami repatrjacyjnemi, stacjami kwarantanowemi, kontrola sanitarna ruchu ludności, formowanie jednostek szpitalnych i kąpielowo-dezynfekcyjnych; zwalczanie chorób odzwierzęcych.
3. Szczepienia ochronne doroczne i szczepienia masowe: opracowywanie preliminarzy liczbowych szczepień na rok przyszły, oraz preliminarza budżetowego (taksa dla personelu szczepiącego, koszta lokomocji, koszt szcze-

pionki); opracowanie kampanji szczepiennej na rok przyszły oraz nadzór nad prawidłową akcją szczepienną w roku bieżącym; ewidencja zasłabnięć na ospę rodzimą w Rzeczypospolitej Polskiej według sprawozdań lekarzy powiatowych oraz zgłoszeń zapotrzebowań na krowiankę ospową; zarządzenia ogólne środków, zapobiegających szerzeniu się epidemji ospy; opracowanie rocznego sprawozdania o działalności akcji szczepiennej za rok ubiegły na zasadzie sprawozdań poszczególnych Wojewódzkich Urzędów Zdrowia; propaganda w sprawie szczepień przeciwko ospie (plakaty, obwieszczenia, świadectwa szczepienia ospy, druki sprawozdań i t. p.); sprawozdanie rachunków za krowiankę, przedkładanych przez Państwowy Zakład Hygieny.

4. Ewidencja chorób zakaźnych ostrych (sprawozdania lekarzy powiatowych).
5. Inspekcja epidemjologiczna.
6. Dezynfekcja, dezynsekcja, deratyzacja — technika odnośnych urządzeń: korygowanie zarządzeń lekarzy powiatowych w sprawie izolacji w wypadkach epidemji chorób zakaźnych; ewidencja aparatów dezynfekcyjnych w Rzeczypospolitej oraz załatwiania spraw, związanych z dyzlokacją oraz tranzlokacją tychże aparatów, oraz potrzeba naprawy aparatów zużytych; organizacja kolumn dezynfekcyjnych kąpielowych, nadzór nad niemi oraz ewidencja ich działalności; popieranie kąpielnictwa ludowego drogą inwestycji oraz współdziałania w tworzeniu i uruchomieniu zakładów kąpielowo-dezynfekcyjnych; badania nad ulepszeniem metod dezynfekcji cyanowej.
7. Nadzór nad działalnością fachową Zakładu Hygieny i jego filji: organizacja bakterjologicznej strony walki z chorobami zakaźnemi; opinjowanie projektów budżetów, opracowanie sprawozdań rocznych o stanie i pracach zakładu; uzgadnianie działalności poszczególnych filji zakładu; wykreślanie perjodycznych planów badań doświadczalnych i prac bakterjologicznych, wymagających opracowania ogólno-państwowego; rozstrzyganie sporów pomędzy Dyrektorem Zakładu a Kierownikami filji w sprawach fachowych; decyzje w przedmiocie wyrobu i rozpowszechniania nowych surowic, szczepionek i wszelkich środków, mających na celu zwalczanie chorób zakaźnych.
8. Propaganda hygieny w związku z zapobieganiem i zwalczaniem chorób zakaźnych.

Wydział 18-ty Zakładów Leczniczych i Uzdrowisk (Znak literowy Wydziału Z. U.) załatwia sprawy zarządu zakładów leczniczych zostających w administracji państwowej, oraz uzdrowisk państwowych, jakoteż sprawy nadzoru nad innemi zakładami leczniczemi i uzdrowiskami, załatwia sprawy techniki budowlanej, deportacji i repatrjacji osób chorych.

W szczególności do Wydziału 18 należy.

1. Zwierzchni nadzór nad wszystkiemi szpitalami, lecznicami i przychodniami w Państwie.
2. Opinjowanie wszelkich planów nowo-budujących się szpitali, lecznic i przychodni z punktu widzenia techniki sanitarno-budowlanej.
3. Zwierzchni zarząd Państwowego szpitala dla psychicznie chorych w Tworkach: wszystkie sprawy lekarskie administracyjne i gospodarcze, dotyczące tego szpitala.
4. Zwierzchni zarząd szpitali N. N. K. w 4 Województwach Wschodnich.
5. Zakładanie i zwierzchni zarząd szpitali czasowych epidemicznych.
6. Zarząd szpitali na etapach repatrjacyjnych względnie emigracyjnych i w obozach internowanych.
7. Repatrjacja chorych obywateli polskich z innych państw do kraju.
8. Deportacja chorych obywateli obcych z Polski do ich Ojczyzny.
9. Sprawy kosztów leczenia obywateli polskich zagranicą i obywateli obcych w Polsce: pośrednictwo w ściąganiu kosztów leczenia, regulowanie nieściągalnych należytości szpitali krajowych za leczenie obywateli obcych względnie o nieznanej przynależności państwowej.
10. Zwierzchni zarząd państwowych szkół położnych i pielęgniarstwa, naczelny nadzór nad szkołami prywatnemi.
11. Organizacja pielęgniarstwa, nadzór nad wykonywaniem zawodu pielęgniarskiego, uprawnienia to tego zawodu, rejestracja.
12. Zwierzchni zarząd państwowych zakładów zdrojowych.
13. Nadzór nad innemi uzdrowiskami w Państwie, zwłaszcza nad uzdrowiskami, posiadającemi charakter użyteczności publicznej.

Wydział 19-ty Farmaceutyczny (Znak literowy Wydziału Z. F.) załatwia sprawy wyrobu i sprzedaży środków leczniczych, substancji odurzających, trucizn, kosmetyków, sprawy aptek, składów materjałó waptecznych i droguerji, sprawy farmakopeji, kontroli farmaceutycznej, taksy aptekarskiej, uprawnień do praktyki farmaceutycznej oraz do wykonywania zawodu drogistów i materjalistów.

W szczególności do Wydziału 19 należą.

1. Prace ustawodawcze z zakresu spraw farmaceutycznych; nowa ustawa aptekarska, ustawa o izbach aptekarskich, ustawy o wyrobie i sprzedaży środków leczniczych i trucizn poza aptekami i t. d.

   Rozporządzenia wydawane w rozwinięciu powyższych ustaw. Instrukcje fachowe. Interpretacja przepisów fachowych.
2. Sprawy Inspektorów farmaceutycznych: instrukcje wyjaśnienia, kontrola działalności.
3. Zażalenia na działalność władz administracyjnych II instancji.
4. Farmakopea polska i wogóle przepisy urzędowe przyrządzania leków i badania ich dobroci; farmakopea ekonomiczna dla Kas Chorych, instytucji rządowych i t. p.
5. Sprawy produkcji środków leczniczych: sprawy dopuszczenia do obrotu środków leczniczych: specyfików farmaceutycznych, preparatów organoterapeutycznych i t. p. Kontrola

ogólna dobroci środków leczniczych, znajdujących się na rynku; instrukcje co do sposobu pobierania prób, polecenia wycofania z obiegu falsyfikatów i t. p.

6. Udzielanie pozwoleń na wyrób kosmetyków i kontrola rynku w tym dziale.
7. Wykonanie ustawy w przedmiocie substancji i przetworów odurzających. Udzielanie koncesji na wyrób i sprzedaż substancji i przetworów odurzających. Wydawanie certyfikatów przywozu i pozwoleń na wywóz. Statystyka przywozu i wywozu. Wykonanie uchwał Ligi Narodów, związanych z temi sprawami.
8. Wykonanie konwencji międzynarodowych w sprawach farmaceutycznych oraz w sprawach obrotu truciznami.
9. Rekursy wsprawach koncesjonowanja aptek, rekursy w sprawach dotyczących handlu środkami leczniczemi poza aptekami, handlu truciznami, wyrobów kosmetyków.
10. Udzielanie koncesji na apteki poza normami, wskazanemi w rozporządzeniu zasadniczem; udzielanie koncesji na wyrób preparatów organoterapeutycznych, pochodnych arsenobenzolu, oraz na handel hurtowy środkami leczniczemi (zastrzeżone III instancji).
11. Sprawy kontroli aptek, drogerji fabryk złożonych preparatów farmaceutycznych ewidencja stanu aptek, w Państwie i sposobu ich prowadzenia. Superrewizja aptek.
12. Rejestracja aptek i zakładów wyrobu i sprzedaży środków leczniczych i trucizn.
13. Przygotowanie aptek do możliwości udzielania pomocy i odpowiednich środków zapobiegawczych ludności cywilnej na wypadek wojny gazowej.
14. Taksa aptekarska i związane z wydawaniem jej badanie cen hurtowych.
15. Sprawy wykształcenia farmaceutów: uczestniczenie w egzaminach państwowych na stopień magistra farmacji i pomocnika aptekarskiego. Opracowywanie planów praktyki aptekarskiej dla asystentów aptekarskich. Sprawy dokształcania aptekarzy. Egzaminowanie materjalistów (z b. Królestwa Kongresowego). Udzielanie aprobaty aptekarskiej. Sprawy izb aptekarskich. Rekursy od orzeczeń Izb aptekarskich.
16. Rejestracja personelu aptekarskiego. Nadzór nad uprawnieniem do wykonywania zawodu.
17. Nadzór nad fachową działalnością Państwowego Instytutu Farmaceutycznego.
18. Współdziałanie z innemi Ministerstwami, a przedewszystkiem z Ministerstwem Skarbu oraz Przemysłu i Handlu (taryfa celna, przepisy patentowe) z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych (hodowla i zbiór dziko rosnących roślin lekarskich, leki weterynaryjne).

Wydział 20-ty Statystyczny (Znaki literowe Z. S.) prowadzi statystykę zdrowotności publicznej służby zdrowia i lekarską, redakcję i administrację wydawnictw z zakresu służby zdrowia i bibljotekę Departamentu Zdrowia.

W szczególności do Wydziału 20 należy:

1. Rejestracja i statystyka chorób zakaźnych i innych podlegających obowiązkowemu zgłaszaniu. Opracowanie statystyczne materjałów epidemjologicznych (w porozumieniu z Wydziałem Walki z chorobami zakaźnemi).
2. Statystyka szpitalna — t. j. statystyka chorych, leczonych w szpitalach.
3. Statystyka przyczyn zgonów .
4. Statystyka szpitali i sanatorjów, uzdrowisk i przychodni.
5. Statystyka personelu lekarskiego wyższego i niższego (lekarzy, dentystów, felczerów sanitarjuszów, pielęgniarzy i t. p.).
6. Srawozdania statystyczne o stanie sanitarnem Państwa.
7. Ankiety.
8. Wydawnictwa sanitarne i bibljoteka Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia.

Wydział 21-szy Likwidacyjny (Znak literowy Wydziału Z. L.) przeprowadza likwidacje akcji i organów Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do Zwalczania Epidemji oraz Państwowego Zakładu Aprowizacji Sanitarnej.

Z dniem 1 października 1924 r. Wydział ten wchodzi, jako, referat do Wydziału Budżetowo-Rachunkowego.

Inspektor Państwowej Służby Zdrowia. Za kompetencją określoną oddzielnem zarządzeniem Ministra.

67.

Okólnik Nr. 32 z dn. 24 marca 1924 r. Nr. AB. 1729 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zwrotu opłaty szkolnej za dzieci państwowych pracowników kontraktowych.

Na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów Nr. 33 z dn. 17 marca b. r. Nr. 4027 oznajmiam, co następuje:

Zarządzenia zawarte w okólniku moim z dnia 8 marca 1924 r. Nr. OBR. 1407 w sprawie zwrotu opłaty szkolnej w szkołach średnich za dzieci funkcjonarjuszów państwowych, należy stosować analogicznie do państwowych pracowników kontraktowych z tem ograniczeniem, że prawo do zwrotu opłaty szkolnej przyznaje się tylko tym pracownikom kontraktowym, którzy pozostają w służbie państwowej bez przerwy conajmniej od dnia 1 kwietnia 1923 r. oraz tylko w bieżącem półroczu szkolnem.

Ponadto wyłączeni są od prawa do zwrotu opłaty szkolnej pracownicy sezonowi i czasowi, których wynagrodzenie określone jest dziennie, oraz ci wszyscy pracownicy kontraktowi, którzy zgodnie z umową nie są obowiązani do pracy przez pełną ilość godzin urzędowych.

Równocześnie uzupełnia się p. 13 powołanego okólnika z dn. 8/III b. r. Nr. OBR. 1407 w tym kierunku, że w bieżącem półroczu szkolnem odnośna kwota przypadająca do wypłaty z tytułu zwrotu opłaty szkolnej, może być wypłacana przez władzę asygnującą także interesowanemu funkcjonarjuszowi, który powinien w jak-

najrychlejszym terminie przedstawić zaświadczenie dyrekcji szkoły o dokonanej wpłacie.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) Olpiński
Podsekretarz Stanu.

68.

OKÓLNIK Nr. 33 z dnia 5 kwietnia 1924 r. Nr. A. P. 2961 do PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Komendanta Główn. Pol. Państw. oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie legitymacji kolejowych funkcjonarjuszów państwowych przenoszonych na emeryturę.

Zarządzenie podane PP. do stosowania okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 kwietnia 1923 r. Nr. 35/P. O. 4093 w sprawie uprawnienia urzędników państwowych do przejazdów ulgowych kolejami żelaznemi uzupełnia się w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów oraz Ministrami Kolei Żelaznych i Skarbu — jak następuje:

Tym z pośród zwalnianych ze służby urzędników państwowych, którzy posiadają prawo do zaopatrzenia emerytalnego, należy na czas przejściowy po zwolnieniu, pozostawić legitymacje posiadane w służbie czynnej aż do czasu wydania im nowych legitymacji jako emerytom, w celu umożliwienia im korzystania w tym czasie z ulgowego przejazdu kolejami państwowemi.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) Olpiński
Podsekretarz Stanu.

69.

OKÓLNIK Nr. 34 z dnia 5 kwietnia 1924 r. Nr. A. B. 1784 do Pana Wojewody (do wszystkich), Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Delegata Rządu w Wilnie w sprawie przystosowania prowadzenia ksiąg rachunkowych według stałej jednostki.

Na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dn. 15 marca r. b. L. GUK. (1739) WAK. oznajmiam, co następuje:

Władze i urzędy, administrujące przychodami, są obowiązane zapisywać uiszczenia należności zwaloryzowanych w księgach przychodów budżetowych i uzgadniać je z księgami Izb Skarbowych tak we frankach złotych, jakoteż w markach polskich. To jest ogólna zasada, wyrażona w § 11 Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1923 (Monitor Polski Nr. 293 z 1923). Od tej zasady mogą być wyjątki, dotyczące prowadzenia ksiąg specjalnego typu, np. ksiąg bierczych przez urzędy skarbowe tylko we frankach złotych, co jest przewidziane w odrębnych rozporządzeniach, wydanych specjalnie dla odnośnego działu przychodów.

Zapisywanie w księgach przychodów budżetowych obu mierników nastąpić może bądź w formie ułamka, bądź też w osobnych przedziałkach. Ze względu na czasowe obowiązywanie ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127 z 1923 r.) i nadzieję zmiany waluty w ciągu roku 1924 nie jest zamierzona ani wskazana zmiana wzoru ksiąg przychodów budżetowych w ciągu roku.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) Olpiński
Podsekretarz Stanu.

70.

Okólnik Nr. 35 z dnia 9 kwietnia 1924 roku Nr. A. P. 3052 do PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie zaliczenia czasu służby państwowej polskiej w ostatnio posiadanym stopniu służbowym (art. 98 ust. z dn. 9.X 1923 r.).

Wobec podniesionych ze strony niektórych PP. Wojewodów wątpliwości co do kwestji zaliczenia czasu służby państwowej polskiej w ostatnio posiadanym stopniu służbowym przy ustalaniu szczebla uposażenia po myśli art. 98 ustawy uposażeniowej z 9 października 1923 r., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 29.III r. b. Nr. 4555 wyjaśnia co następuje:

W wypadkach, w których urzędnik przed wstąpieniem do działu służby państwowej (resortu), w którym obecnie pełni służbę, pozostawał w innym dziale służby w tym samym stopniu służbowym, jaki obecnie posiada lub wyższym, można mu przy obliczeniu czasu służby państwowej polskiej w ostatnio posiadanym stopniu służbowym zaliczyć w całości również czas służby w tym samym lub wyższym stopniu służbowym w poprzednim dziale służby tylko wówczas, jeżeli uposażenie funkcjonarjuszów w obu tych działach było w chwili przejścia z jednego działu do drugiego unormowane według tych samych zasad (ustawą z 13 lipca 1920 r. Dz. U. Rzp. P. Nr. 65, poz. 429) oraz jeżeli miało miejsce bezpośrednie przejście z jednego działu do drugiego. Według powyższej zasady nie będzie mogło nastąpić zaliczenie takie w wypadku, gdy np. miało miejsce przejście ze służby wojskowej lub sędziowskiej do służby administracyjnej ponieważ w działach tych uposażenie było odmiennie unormowane.

O ile pomiędzy wystąpieniem z jednego działu służby, a przyjęciem do drugiego była przerwa, czas spędzony w tym samym stopniu służbowym lub wyższym w poprzednim dziale może być zaliczony w całości tylko wówczas, jeżeli stosownie do postanowienia art. 64 ustawy o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 r. nastąpiło przywrócenie praw nabytych poprzednią służbą. Zasada ta ma zastosowanie także wówczas, jeżeli w tym samym dziale służby miało miejsce wystąpienie a później po przerwie powrót do służby w tym samym stopniu służbowym.

Zasadę zaliczenia w całości czasu służby państwowej w poprzednim wyższym stopniu służbowym obok czasu służby w obecnie posiadanym stopniu należy przyjąć także w tych wypadkach, gdy w obrębie danego działu nastąpiło obniżenie stopnia służbowego urzędnikowi z powodu redukcji etatów ze względów organizacyjnych lub oszczędnościowych.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) Olpiński
Podsekretarz Stanu.

71.

Okólnik Nr. 36 z dnia 14 kwietnia 1924 roku Nr. B. O. 6537 do wszystkich PP. Wojewodów, Pana Delegata Rządu w Wilnie, Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie sposobu wizowania paszportów dyplomatycznych.

Wobec częstych zapytań Urzędów administracyjnych o sposobie wizowania paszportów dyplomatycznych Ministerstwo wyjaśnia, celem pouczenia podległych urzędów, że wszelkie paszporty dyplomatyczne winne być wizowane w Ministerstwie Spraw Zagranicznych (Oddział Komunikacji), udzielanie zaś wiz przez poszczególne Starostwa jest niedopuszczalny.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Hübner.

72.

Okólnik Nr. 37 z dnia 19 kwietnia 1924 roku Nr. AB. 2356 do wszystkich PP. Wojewodów, p. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie diet przy wyjazdach do Warszawy, Łodzi i na Kresy Wschodnie.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 5.IV b. r. 680/DB/I wyjaśniło, co następuje:

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1924 r. Dz. Ust. Nr. 2, poz. 9 wydanem na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska Dz. Ust. Nr. 116, poz. 924 ustalona została wysokość djet obowiązujących przy podróżach służbowych względnie delegacjach na obszarze całego Państwa. Rozporządzenie to nie przewiduje uzupełnienia djet przy podróżach służbowych do lub z poszczególnych okręgów administracyjnych względnie miejscowości Rzeczypospolitej.

Z tego wynika, że przepisy, w myśl których funkcjonarjusze odbywający podróże służbowe względnie delegowani do Warszawy, Łodzi, na obszar przyłączony na zasadzie traktatu ryskiego, do powiatów bielskiego, białostockiego i sokólskiego oraz na obszar górnośląski części Województwa Śląskiego otrzymywali wyższe djety, względnie uzupełnienia djet normalnych zostały uchylone od chwili, od której rozpoczęło obowiązywać rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1924 r. Dz. Ust. Nr. 2, poz. 9.

Powyższe udzielam do wiadomości i użytku służbowego.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) Olpiński
Podsekretarz Stanu.

73.

Okólnik Nr. 38 z dnia 19 kwietnia 1924 roku Nr. AP. 3478 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyj. Śląskiego), Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Komendanta Głównego oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie wysokości zaopatrzeń emerytalnych emerytów b. państw zaborczych.

Ministerstwo Skarbu pismem okólnem z dnia 11.IV 1924 r. Nr. 2965/Wydz. Em./Adm. rozesłanem do wszystkich Izb Skarbowych komunikuje, iż Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 9 kwietnia 1924 r. uchwaliła w wykonaniu art. 82 ustawy emeryt. z dnia 11 grudnia 1923 r. przyznać emerytom b. państw zaborczych (względnie pozostałym po nich wdowom i sierotom) w zasadzie zaopatrzenia emerytalne w wysokości 75% emerytury przypadającej emerytowanym polskim funkcjonarjuszom państwowym, względnie zawodowym wojskowym.

Emerytom b. państw zaborczych (względnie pozostałym po nich wdowom i sierotom) którzy przeszli w stan spoczynku po wysłużeniu najwyżej 20 lat, lub którzy pozostają na służbie czy to w instytucjach państwowych, lub samorządowych, czy też u osób prywatnych (banki, firmy, zarządy dóbr i t. d.) przyznaje się narazie zaopatrzenia emerytalne w wysokości 50% emerytury przypadającej emerytowanym polskim funkcjonarjuszom państwowym, względnie zawodowym wojskowym. W każdym razie nie mogą ci emeryci pobierać mniej, aniżeli pobierają.

Podając powyższą uchwałę Rady Ministrów do wiadomości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż uchwała ta ma znaleźć zastosowanie przy wymierzaniu zaopatrzeń emerytalnych emerytom b. państw zaborczych (względnie wdowom i sierotom, pozostałym po emerytowanych funkcjonarjuszach, wzgl. wojskowych b. państw zaborczych, jakoteż wdowom i sierotom pozostałym po zmarłych w czynnej służbie funkcjonarjuszach wzgl. wojskowych b. państw zaborczych, którym na podstawie dawnych ustaw przyznano zaopatrzenie emerytalne), a którym obecnie wymierza się zaopatrzenia w myśl art. 82 nowej ustawy emerytalnej.

Celem ułatwienia wykonania ust. 2 wspomnianej na wstępie uchwały zaznacza się, że należy żądać od osób interesowanych złożenia na czeku, wzgl. kwicie odnośnego oświadczenia w powołaniu się na skutki postanowienia art. 4 cyt. ustawy.

W razie gdyby po przeliczeniu w/g. norm ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. okazało się, iż osoby wymienione w ust. 2 uchwały Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia b. r. pobierały tytułem zaopatrzenia więcej, aniżeli mogą one

otrzymywać w myśl tejże uchwały należy im nadal wypłacać dotychczasowe zaopatrzenia. Przy porównywaniu kwot miarodajną jest suma zaopatrzenia (wraz z dodatkami drożyźnianymi) wypłaconego w dniu 1 października 1923 r., a zaopatrzenia należnego im w tymże dniu w myśl nowej ustawy emerytalnej.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) Olpiński.

Podsekretarz Stanu.

74.

Okólnik Nr. 41 z dnia 25 kwietnia 1924 r. Nr. SM. 2240/24 do wszystkich PP. Wojewodów (prócz Wojewody Śląskiego) i Delegata Rządu w Wilnie w sprawie przekazania Wojewodom i Dyrektorom Izb Skarbowych niektórych uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu, wynikających z ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

W związku z rozporządzeniem, mającem się ukazać w czasie najbliższym w Dzienniku Ustaw w przedmiocie przekazania Wojewodom (Delegatowi Rządu w Wilnie) i Dyrektorom Izb Skarbowych niektórych uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu, wynikających z ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu uzgodnione z Ministerstwem Skarbu statuty wzorowe, któremi kierować się należy przy rozpatrywaniu i zatwierdzaniu przedstawianych Panu Wojewodzie (Delegatowi Rządu w Wilnie) statutów podatkowych, a mianowicie statuty:

1) o podatku od zajmowanych lokali, lub ich części w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, gospodach, zajazdach lub domach noclegowych,
2) o podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi,
3) o podatku od oświetlenia elektrycznego i gazowego,
4) o podatku od biletów wstępu na widowiska i zabawy,
5) o płatach od umów o przeniesienie własności nieruchomości,
6) o podatku od spadków i darowizn,
7) o podatku od gruntów państwowych, położonych na obszarze b. zaboru rosyjskiego,

PP. Wojewodowie (Delegat Rządu w Wilnie) przystąpią do spełnienia przekazanych czynności po ukazaniu się wspomnianego rozporządzenia w Dzienniku Ustaw, a na razie wstrzymają dalszą wysyłkę do Ministerstwa wyżej wymienionych statutów.

W § 3-im powołanego rozporządzenia oznaczone zostały maksymalne normy danin komunalnych, do wysokości których Wojewodowie w porozumieniu z Dyrektorami właściwych Izb Skarbowych upoważnieni są zatwierdzać odnośne uchwały podatkowe związków komunalnych; o ile uchwała podatkowa normy te przekracza, zaś Pan Wojewoda (Delegat Rządu) uznaje, potrzebę zatwierdzenia stawki podatkowej powyżej granicy oznaczonej w § 3-im, wówczas sprawę skierować należy do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wraz z materjałami finansowemi uzasadniającemi konieczność poboru daniny w wyższej wysokości. Pozatem należy kierować w dalszym ciągu do Ministerstwa sprawy (w których na podstawie ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych decydowało Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, a które Panu Wojewodzie (Delegatowi Rządu) pomienionem rozporządzeniem nie zostały wyraźnie przekazane. W pierwszym rzędzie dotyczy to „innych podatków" z art. 20 i 21 ustawy z wyjątkiem oczywiście podatku od psów i od przedmiotów zbytku.

Zarazem Ministerstwo z naciskiem podkreśla konieczność badania przez Pana Wojewodę (Delegata Rządu) materjałów finansowych, przedkładanych przez związki komunalne przy sposobności wystąpienia o zatwierdzenie daniny komunalnej, celem wywierania w ten sposób wpływu na gospodarkę komunalną i niedopuszczania do zbytniego obciążania ludności podatkami komunalnemi tam, gdzie wydatki nie są dostatecznie uzasadnione, względnie tam, gdzie ma miejsce brak oszczędności.

Tejże treści okólnik wydaje równocześnie Minister Skarbu do Dyrektorów Izb Skarbowych.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Hübner.

STATUT WZOROWY

o poborze na rzecz m. . . . . podatku od oświetlenia elektrycznego i gazowego.

Na podstawie art. 12 p. 3 (ustawy z d. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 94 poz. 747) w m. . . . . wprowadzony zostaje pobór podatku od oświetlenia elektrycznego i gazowego według następujących zasad:

§ 1.

Podatek miejski od oświetlenia elektrycznego i gazowego obciąża właścicieli wzgl. posiadaczy lokali z wyszynkiem alkoholu, lokali zabaw, rozrywek i widowisk.

§ 2.

Podatek wynosi:
a) od oświetlenia elektrycznego . . . .
b) od oświetlenia gazowego . . . .

§ 3.

Podatek inkasują przedsiębiorstwa dostarczające światła elektrycznego i gazowego, przy poborze należności od konsumentów.

Zainkasowany podatek przedsiębiorca wnosi 1-go i 15-go każdego miesiąca.

§ 4.

Za inkasowanie podatku przedsiębiorstwo otrzymuje wynagrodzenie, które nie powinno przekraczać 5% sumy podatkowej.

§ 5.

Przedsiębiorstwa posiadające lokale z wyszynkiem alkoholu, lokale zabaw, rozrywek i widowisk, a które korzystają z własnych elektrowni, płacą podatek według powyższych norm na podstawie ocenienia wartości zużytego przez nie prądu i gazu przez Magistrat po wysłuchaniu opinji powołanych przez niego rzeczoznawców.

Przedsiębiorstwa te obowiązane są do wpłacenia podatku do kasy miejskiej 1 i 15 każdego miesiąca.

§ 6.

Celem kontroli Magistratowi przysługuje prawo żądania przedstawienia sobie ksiąg rachunkowych, przedsiębiorstw lub zakładów, jak również delegowanie urzędników dla zebrania danych na miejscu.

§ 7.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie przewidzianym w art. 48 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), dla gmin miejskich znajdujących się na obszarze województw Poznańskiego i Pomorskiego w terminie i trybie przewidzianym w § 69 i następnych ustawy o daninach komunalnych z dn. 14.VII 1893 r.

§ 8.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień zawartych w art. 6 ustawy z dn. 9 marca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 31, poz. 189) i odsetek za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

§ 9.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do wysokości 345,9 fr. zł., o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62—66 ust. z dn. 11.VIII 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747).

§ 10.

Do niniejszego statutu Magistrat wyda przepisy wykonawcze.

§ 11.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą z dniem ogłoszenia w sposób w danej miejscowości przyjęty.

STATUT WZOROWY

o podatku od towarów przywożonych drogami żelaznemi.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747) pobiera się na rzecz miasta . . . . podatek od towarów przywożonych drogami żelaznemi:

§ 1.

Samoistny podatek miejski pobiera się od towarów przywożonych do miasta . . . . przez stacje znajdujące się w obrębie miasta, względnie przez te stacje, które w przyszłości w czasie obowiązywania statutu powstaną na terenie miasta.

§ 2.

Pobór podatku odbywa się przez funkcjonarjuszy miejskich względnie przez funkcjonarjuszy kolejowych, o ile w tym przedmiocie nastąpi porozumienie z władzami kolejowemi.

§ 3.

Wolne od podatku miejskiego są:

a) towary podlegające państwowym podatkom od spożycia, zużycia wzgl. produkcji oraz stanowiące monopol państwowy,
b) ładunki, stanowiące własność Państwa lub Samorządu terytorjalnego,
c) artykuły przeznaczone do odbudowy zabudowań mieszkalnych i gospodarczych, zniszczonych wojną,
d) ładunki, przewożone przez stację kolejową transito, przesyłki bagażowe i pocztowe oraz te ładunki instytucji dobroczynnych i naukowych, które uzyskają specjalne zwolnienie ze strony magistratu.

§ 4.

Podatek od ładunków towarowych wynosi: . . . . (patrz § 9 rozp. II Ministra Spraw Wewn. z dn. 18 marca 1924 r. (Dz. Ust. Nr. . . . . poz. . . . .).

§ 5.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie przewidzianym w art. 48 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747).

§ 6.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień zawartych w art. 6 ustawy z dn. 9 marca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 31, poz. 189) i odsetek za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

§ 7.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do wysokości 345,9 fr. zł., o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62 — 66 ust. z dn. 11.VIII 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747).

§ 8.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Magistrat w porozumieniu z władzami kolejowemi.

§ 9.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą z dniem ogłoszenia w sposób w danej miejscowości przyjęty.

STATUT WZOROWY

o opłatach od umów o przeniesienie własności nieruchomości.

§ 1.

Na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się

na rzecz . . . . opłatę komunalną od umów o przeniesienie własności nieruchowości.

§ 2.

Opłacie tej podlegają umowy o odpłatne przeniesienie własności nieruchomości, położonych na obszarze powiatowego związku (miasta), o ile te umowy nie podlegają podatkowi spadkowemu lub od darowizn.

§ 3.

Opłata pobierana będzie na rzecz . . . . w wysokości 4% sumy, która służy za podstawę wymiaru państwowej opłaty stemplowej (należytości).

Do uiszczenia tej opłaty obowiązany jest solidarnie zbywca i nabywca.

§ 4.

Wymiar i pobór opłaty uskutecznia Wydział Powiatowy, wzgl. Magistrat, który może ze swej strony upoważnić do tej czynności organa, pobierające państwową opłatę od umów o przeniesienie własności nieruchomości. Za czynności tych organów przy wymiarze i poborze opłaty komunalnej może być im przyznane z funduszu związku komunalnego wynagrodzenie do wysokości . . . . % pobranej opłaty.

§ 5.

Płatnicy opłaty komunalnej w wypadku, gdy pobierana jest bezpośrednio przez Wydział Powiatowy, względnie Magistrat winni przedstawić temuż Wydziałowi Powiatowemu, wzgl. Magistratowi najdalej w ciągu 14 dni po sporządzeniu aktu i uiszczeniu opłaty państwowej wszystkie dane, dotyczące wymiaru tej opłaty. Wymiar opłaty komunalnej Wydział Powiatowy, względnie Magistrat uskutecznia na podstawie powyższych danych tudzież innych danych, otrzymanych w sposób, przewidziany w art. 44 ustawy z dn. 11.VIII 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747).

§ 6.

Wymierzoną przez Wydział Powiatowy, wzgl. Magistrat opłatę komunalną winien płatnik uiścić do dni 14 po doręczeniu nakazu płatniczego. O ile zaś opłata pobierana jest przez organa uprawnione do poboru opłaty państwowej (§ 4) winna być uiszczona równocześnie z opłatą państwową.

§ 7.

Odwołanie w sprawach wymiaru opłaty wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w art. 48 ustawy z dn. 11.VIII 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747), (dla związków komunalnych, znajdujących się na obszarze Województw Poznańskiego i Pomorskiego według obowiązujących w tym względzie przepisów).

§ 8.

Nieuiszczona w terminie opłata ściągnięta będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień, zawartych w art. 6 ustawy z dn. 9 marca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 31, poz. 189) i odsetek za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

§ 9.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze opłaty podlegają karze do wysokości 345,9 fr. zł., o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62 — 66 ustawy z dnia 11.VIII 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747).

§ 10.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Wydział Powiatowy, względnie Magistrat.

§ 11.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą z dniem ogłoszenia w sposób w danej miejscowości przyjęty.

STATUT WZOROWY

o samoistnym podatku komunalnym od gruntów państwowych, położonych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na podstawie art. 2 ust. 2, wzgl. art 4 ust. 6 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się na rzecz (Powiatowego związku komunalnego, gminy miejskiej) podatek od gruntów państwowych:

§ 1.

Przedmiot opodatkowania stanowią grunty, będące własnością Skarbu Państwa.

§ 2.

Do uiszczenia podatku obowiązany jest Skarb Państwa, wzgl. dzierżawcy gruntów państwowych.

§ 3.

Celem wymiaru podatku przeprowadza się klasyfikację gruntów z odpowiedniem zastosowaniem przepisów:

a) dla b. Kongresówki — art. 126—128 ustawy rosyjskiej o podatkach bezpośrednich (Tom V Zbioru Praw z 1903 r.), tudzież przepisów §§ 7 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 9 września 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 97, poz. 639), nadto zaś w gminach miejskich przy uwzględnieniu art. 272 powołanej wyżej ustawy rosyjskiej o podatkach bezpośrednich;

b) dla Ziemi Wileńskiej, Województwa Nowogródzkiego, Poleskiego i Wołyńskiego oraz powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego i grodzieńskiego Województwa białostockiego — ustawy rosyjskiej o powinnościach ziemskich, jakoteż przepisów art. 15 ustawy rosyjskiej o podatkach bezpośrednich oraz rosyjskich przepisów prawa o włościanach (T. IX Zb. Praw z 1903 r., dział II, nadto zaś w gminach miejskich przy uwzględnieniu art. 272 ros. ustawy o podatkach bezpośrednich.

§ 4.

Stawki podatku odpowiadają normom dodatku komunalnego, wyznaczonego dla podobnych sąsiednich gruntów prywatnych.

§ 5.

Terminy poboru samoistnego podatku komunalnego od gruntów odpowiadają terminom poboru państwowego podatku gruntowego.

§ 6.

O wymierzonym podatku zostaje zawiadomiony nakazem płatniczym każdy płatnik indywidualny.

§ 7.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym artykułem 48 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 8.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień zawartych w art. 6 ustawy z dn. 9 marca 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 31, poz. 189) i odsetek za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

§ 9.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do wysokości 345,9 fr. zł., o ile wykroczenie nie jest karalne art. 62 — 66 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz 747).

§ 10.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Wydział Powiatowy, względnie Magistrat.

§ 11.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą z dniem ogłoszenia w sposób w danej miejscowości przyjęty.

STATUT WZOROWY

o podatku od spadków i darowizn.

Na zasadzie art. 16 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się na rzecz . . . . podatek od spadków i darowizn:

§ 1.

Podatkowi podlegają wszystkie spadki i darowizny, które podlegają państwowemu podatkowi od spadków i darowizn, a których przedmioty znajdują się w obrębie . . . .

§ 2.

Podatek wynosi 10% państwowego podatku od spadków i darowizn.

Jeżeli przedmioty, podlegające państwowemu podatkowi od spadków i darowizn znajdują się także w obrębie innego związku komunalnego, podatek pobiera się w takiej części, jaka odpowiada stosunkowi czystej wartości przedmiotów, znajdujących się w obrębie . . . . do całej podstawy wymiaru.

Długi z wyjątkiem zabezpieczonych na nieruchomościach uważa się jako ciążące na wszystkich przedmiotach w stosunku do ich wartości.

§ 3.

Do uiszczenia podatku miejskiego obowiązany jest płatnik państwowego podatku od spadków i darowizn.

§ 4.

Wymiar i pobór podatku uskutecznia Wydział Powiatowy, wzgl. Magistrat, który może ze swej strony upoważnić do tej czynności organa pobierające państwowy podatek od spadków i darowizn. Za czynności tych organów przy wymiarze i poborze podatku komunalnego może być im przyznane z funduszu związku komunalnego wynagrodzenie do wysokości . . . . . . % pobranego podatku.

§ 5.

Płatnicy podatku komunalnego w wypadku, gdy pobierany jest bezpośrednio przez Wydział Powiatowy, względnie Magistrat winni przedstawić temuż Wydziałowi Powiatowemu, względnie Magistratowi najdalej w ciągu dni 14 od dnia dokonania wymiaru państwowego podatku wszystkie dane, dotyczące wymiaru tego podatku. Wymiar podatku komunalnego Wydział Powiatowy, wzgl. Magistrat uskutecznia na podstawie powyższych danych, tudzież innych danych, otrzymanych w sposób przewidzianych w art. 44 ustawy z dnia 11.VIII 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747).

§ 6.

Wymierzony przez Wydział Powiatowy, wzgl. Magistrat podatek komunalny winien płatnik uiścić do dni 14 po doręczeniu nakazu płatniczego. O ile zaś podatek pobierany jest przez organa, uprawnione do poboru podatku państwowegi (§ 4) winien być uiszczony równocześnie z podatkiem państwowym.

§ 7.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w art. 48 ustawy z dn. 11.VIII 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747) (dla związków komunalnych, znajdujących się na obszarze Województw Poznańskiego i Pomorskiego według obowiązujących w tym względzie przepisów).

§ 8.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień, zawartych w art. 6 ustawy z dn. 9 marca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 31, poz. 189) i odsetek za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

§ 9.

Wykroczenie przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do wysokości 345,9 fr. zł., o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62—66 ustawy z dn. 11.VIII 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747).

§ 10.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Wydział Powiatowy, względnie Magistrat.

§ 11.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą z dniem ogłoszenia w sposób w danej miejscowości przyjęty.

STATUT WZOROWY

o podatku od zajmowanych lokali, lub ich części w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, gospodach, zajazdach, lub domach noclegowych.

Na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się na rzecz miasta .... podatek od zajmowanych lokali, lub ich części w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, gospodach, zajazdach, lub domach noclegowych.

§ 1.

Do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, zajmująca lokal, lub jego część w hotelu, pensjonacie, pokojach umeblowanych i t. p. zakładach.

§ 2.

Podatek wynosi ..... % sumy należnej za wynajem lokalu wraz z meblami, usługą, pościelą, oświtleniem i opałem.

§ 3.

Od podatku są zwolnieni:

a) posłowie sejmowi i senatorowie,
b) wojskowi i funkcjonarjusze państwowej służby cywilnej oraz funkcjonarjusze komunalni, przebywający w mieście w celach służbowych,
c) osoby, którym przysługuje zwolnienie od danin i opłat publicznych na podstawie prawa narodów, lub na zasadzie specjalnych umów państwowych.

W celu uzyskania zwolnienia od podatku osoby wyżej wymienione, z wyjątkiem posłów i senatorów winny wyjednać poświadczenie miejscowego Magistratu, że przysługuje im zwolnienie; poświadczenie to należy złożyć w zarządzie hotelu, pensjonatu, pokojach umeblowanych i t. p. zakładach.

§ 4.

Podatek inkasuje przedsiębiorstwo, względnie odnajmujący lokal i za podatek ten jest odpowiedzialne.

Uwaga: Odnajmujący lokale obowiązani są wywiesić w każdym odnajmowanym lokalu na widocznym miejscu cenę wynajmu lokalu oraz jeden egzemplarz niniejszego statutu.

§ 5.

Osoby, odpowiedzialne za pobór podatku winny wnieść wpływ z podatku do kasy miejskiej przy odpowiednim wykazie do dnia 20 miesiąca za pierwszą połowę, zaś do dnia 5 za drugą połowę poprzedniego miesiąca.

§ 6.

Celem kontroli podatku przysługuje Magistratowi prawo żądania przedstawienia sobie ksiąg meldunkowych, rachunkowych oraz wszelkich innych dowodów, jak również delegowania urzędników dla dokonania wywiadu i zebrania danych na miejscu.

§ 7.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w art. 48 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747); (dla gmin miejskich, znajdujących się na obszarze Województw Poznańskiego i Pomorskiego w terminie i trybie, przewidzianym w § 69 ust. nast. ustawy o daninach komunalnych z dn. 14 lipca 1893 r.).

§ 8.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień zawartych w art. 6 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 31, poz. 189) i odsetek za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

§ 9.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do wysokości 345,9 fr. zł., o ile wykroczenie nie jest karalne art. 62 — 66 ust. z dn. 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747).

§ 10.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą z dniem ogłoszenia w sposób w danej miejscowości przyjęty.

STATUT WZOROWY

o podatku miejskim od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

§ 1.

Opodatkowaniu w sposób przewidziany w § 3 i 4 podlegają wszelkie zabawy, urządzane w obrębie gminy, a w szczególności następujące rozrywki:

1) zabawy taneczne, kostjumowe i bale maskowe i t. p.,
2) zabawy ludowe, jak np. karuzele, huśtawki, hipodromy, strzelnice, aparaty do mierzenia sił, aparaty reprodukujące mechanicznie, utwory muzyczne i deklamacje, gry połączone z wygraną w pieniądzach lub przedmiotach, kolejki amerykańskie i t. p.,
3) przedstawienia świetlne (kinematografy), teatry marjonetkowe, przedstawienia cyrkowe, walki zapaśnicze, variété, kabarety i t. p.,
4) wystawy i muzea z wyjątkiem tych wystaw i muzeów, które nie służą dla celów zarobkowych, panoramy, pokazy zwierząt tresowanych, menażerje i t. p.,

5) zabawy sportowe,
6) przedstawienia teatralne, balety, koncerty i wszelkie inne przedstawienia muzyczne,
7) odczyty, deklamacje i recytacje,
8) przedsiębiorstwa i instytucje, utrzymujące bilardy.

§ 2.

Wolne od opodatkowania są:

1) przedstawienia, które służą wyłącznie nauczaniu w zakładach naukowych, publicznych lub prywatnych, lub też które z pozwolenia władz szkolnych urządzane są wyłącznie dla uczniów tych zakładów lub ich rodzin;
2) przedstawienia, z których dochód przeznacza się wyłącznie i bezpośrednio na cele dobroczynne, zgóry określone, o ile z niemi nie są połączone zabawy taneczne;
3) zabawy, które służą wyłącznie dla rozwoju młodzieży lub też dla ćwiczeń cielesnych. Nie zwalnia się jednakże od podatku bilety wstępu na takie zabawy sportowe, które połączone są z totalizatorem, zakładami lub tańcem;
4) zabawy urządzane przez pojedyńcze osoby w prywatnych mieszkaniach, oraz zabawy reprezentacyjne, urządzane przez urzędy publiczne o ile nie pobiera się wzamian zapłaty ani za zabawę ani też za trunki lub jedzenie. Pomieszczenie klubowe nie uważa się za prywatne.
5) przedstawienia teatralne, koncertowe, odczyty, deklamacje i recytacje, oraz przedstawienia kinematograficzne, przez władze państwowe urządzane, prowadzone lub wydatnie subsydjowane.

§ 3.

Podatek od rozrywek wymienionych w § 1, o ile, do nich nie ma zastosowania § 2, pobiera się w formie dodatku procentowego od ceny wykupionego biletu (podatek biletowy); w wypadkach, gdy uczestnictwo w rozrywce nie jest uzależnione wyłącznie od wykupionych biletów wstępu — podatek wymierza się w sposób ryczałtowy (§§ 10 i 11).

§ 4.

Podatek biletowy opłacają osoby, nabywające bilety wstępu na wszelkie widowiska i zabawy wymienione w § 1; inkasuje go na rzecz miasta przedsiębiorstwo, względnie urządzający zabawę lub widowisko i jest za podatek ten odpowiedzialny.

§ 5.

O każdej zabawie, wymienionej w § 1-szym należy zawiadomić Magistrat (zwierzchność gminną) najpóźniej na dwa dni przed przedstawieniem. O ile nie można było we właściwym czasie o zabawie zawiadomić, ponieważ termin zabawy nie był jeszcze ustalony, wówczas należy donieść Magistratowi (zwierzchności gminnej) najpóźniej w ciągu dwóch dni po zabawie.

Magistrat (zwierzchność gminna) wydaje zaświadczenia zgłoszenia.

Do zgłoszenia obowiązany jest zarówno przedsiębiorca wzgl. urządzający zabawę, jakoteż właściciel lub dzierżawca pomieszczeń, w których odbywa się zabawa.

Magistrat (zwierzchność gminna) może dla zabaw urządzanych przez poszczególnych przedsiębiorców uznać jednorazowe zgłoszenia za wystarczające dla szeregu zabaw.

§ 6.

Podatek oblicza się według ceny i liczby wydanych biletów wstępu. Przy obliczaniu nie bierze się w rachubę biletów wydanych bezpłatnie, a ilość tych biletów winna być wszakże zgóry zgłoszona. Cena podana na biletach służy za podstawę wymiaru nawet wtedy, jeżeli bilet wydany został faktycznie po cenie niższej, natomiast w razie pobrania kwoty wyższej od ceny podanej na bilecie, podatek oblicza się według tej faktycznie pobranej kwoty.

Pod ceną biletu wstępu rozumieć należy ogólną wysokość pobranej kwoty z wyjątkiem podatku. Opłatę za katalogi lub programy wlącza się do ceny biletu, o ile uczestnicy nie są dopuszczani do zabawy bez wykupienia katalogu lub programu.

§ 7.

Podatek od każdego poszczególnego biletu wynosi:

1) 60% ceny biletu wstępu na przedstawienia kinematograficzne, marjonetek, cyrkowe, variété, kabarety i walki zapaśnicze;
2) 30% ceny biletu wstępu na przedstawienia kinematograficzne utworów i filmów krajowych;
3) 10% ceny biletu wstępu na zawody i popisy, urządzane przez Towarzystwa sportowe, gimnastyczne, których użyteczność publiczną uzna zarząd gminy oraz na przedstawienia teatralne i występy o wyższej wartości artystycznej lub naukowej;
4) 20% ceny biletu wstępu na wszystkie inne widowiska i zabawy, wymienione w § 1.

§ 8.

Przy zgłoszeniu przedsiębiorca wzgl. urządzający zabawę winien złożyć w Magistracie (zwierzchności gminnej) bilety przeznaczone do sprzedaży. Bilety muszą być zaopatrzone w numery bieżące, nazwę przedsiębiorstwa(cy), termin, miejsce i rodzaj zabawy, jakoteż cenę lub też bezpłatność biletu. Magistrat (zwierzchność gminna) zaopatruje bilety stemplem.

Magistrat (zwierzchność gminna) może przy zgłoszeniu zarządać kaucji w wysokości przypuszczalnego wpływu podatkowego; również może Magistrat (zwierzchność gminna), czynić wyjątki od powyższych wymagań, dotyczących treści biletów i zaniechanie ich ostemplowania.

§ 9.

Przedsiębiorca, wzgl. urządzający zabawę może zezwolić na udział w zabawie jedynie po okazaniu i skasowaniu ostemplowanych biletów.

Skasowane bilety uczestnicy zatrzymują i winni na żądanie pokazywać delegatom Magistratu (zwierzchności gminnej). Przedsiębiorca wzgl. urządzający zabawę obowiązany jest przechowywać przez 30-dniowy okres czasu wszelkie dowody, dotyczące ilości sprzedanych biletów i okazać je na każde żądanie Magistratu (zwierzchności gminnej).

§ 10.

Od wszelkiego rodzaju koncertów, widowisk i zabaw, urządzanych przez kawiarnie, restauracje lub inne przedsiębiorstwa bez pobierania osobnej opłaty wstępu — podatek oblicza się ryczałtowo z uwzględnieniem stawek określonych w § 7-ym i przypuszczalnej frekwencji gości w granicach od .. . . fr. zł. do . . . . . . fr. zł. za każdy dzień względnie wieczór koncertu, zabawy lub też widowiska.

§ 11.

Wysokość podatku ryczałtowego w granicach określonych w § 10-ym wymierza Magistrat (zwierzchność gminna) na podstawie danych ustalonych przez Komisję po wysłuchaniu przedsiębiorcy wzgl. urządzającego zabawę lub widowisko. Komisję powołuje Magistrat (zwierzchność gminna) z udziałem rzeczoznawców.

§ 12.

O ile przedsiębiorca, wzgl. urządzający zabawę narusza postanowienia §§ 3—11 w ten sposób iż okoliczności miarodajnych dla wyliczenia podatku nie można z pewnością ustalić wówczas Magistrat (zwierzchność gminna) może określić podatek tak, jak gdyby wszystkie rozporządzalne miejsca zostały rozsprzedane po cenach zwykłych lub też ustalonych przez Magistrat) zwierzchność gminną) w poszczególnym wypadku według wyższego szacunku. Na ustalony podatek Magistrat (zwierzchność gminna) doręczy formalne wezwanie płatnicze.

§ 13.

Podatek od biletów wstępu względnie podatek ryczałtowy zainkasowany przez przedsiębiorcę winien być wpłacony do kasy miejskiej w przeciągu dwóch dni po dniu zabawy.

§ 14.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w art. 48 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747); a dla gmin miejskich, znajdujących się na obszarze województw Poznańskiego i Pomorskiego, w terminie i trybie, przewidzianym w § 69 i następnych ustawy o daninach komunalnych z dn. 14 lipca 1893 r.

§ 15.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień, zawartych w art. 6 ustawy z dn. 9 marca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 31, poz. 189) i odsetek za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

§ 16.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do wysokości 345,9 fr. zł., o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62—66 ust. z dn. 11.VIII 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747).

§ 17.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą z dniem ogłoszenia w sposób w danej miejscowości przyjęty.

75.

Okólnik Nr. 43 z dnia 30 kwietnia 1924 r. Nr. AB. 2743 do wszystkich PP. Wojewodów (oprócz Śląskiego), Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Delegata Rządu w Wilnie w sprawie zmiany ustroju monetarnego i przejście z rachunkowości w markach na rachunkowość w złotych.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem swym z dnia 22 kwietnia r. b. L. D. K. 2762/W. A. K. zawiadomiło, że stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.IV r. b. w przedmiocie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34 z 1924 r., poz. 35) w dniu 28 kwietnia r. b. rozpoczął swe czynności Bank Polski. Od tejże daty bilety bankowe, emitowane przez wspomniany Bank, a opiewające na złote, jak również emitowane przez Skarb Państwa bilety zdawkowe i monety, stają się prawnym środkiem płatniczym na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i mają być przyjmowane przez Kasy Skarbowe na uiszczenie wszelkich bez żadnego wyjątku wpłat na rzecz Skarbu Państwa jako też mają być wydawane przez Kasy przy wypłacie należności, przypadających instytucjom względnie osobom trzecim od Skarbu Państwa.

Do dnia 30 czerwca 1924 r. wszelkie wpłaty do Kas Skarbowych mogą być dokonywane stosownie do wyboru płatnika, bądź opiewającemi na złote biletami Banku Polskiego, biletami zdawkowemi i monetami, bądź też markami polskiemi według relacji 1 złoty = równa się 1.800.000 mk.

Począwszy od 1 lipca r. b. marka polska przestaje być prawnym środkiem płatniczym, wobec czego od tej daty wszelkie wpłaty na rzecz Skarbu Państwa mogą być uiszczane jedynie w biletach Banku Polskiego, opiewających na złote, względnie w emitowanych przez Ministerstwo Skarbu biletach zdawkowych, tudzież w monetach. Bilety zdawkowe przestają być prawnym środkiem płatniczym od 1 stycznia 1925 r.

Wypłaty z Kas Skarbowych mają być dokonywane zasadniczo od dnia 28 kwietnia b. r. biletami Banku Polskiego, opiewającymi na złote, i biletami zdawkowymi, oraz monetami.

W czasie jednak przejściowym t. j. w ostatnich dniach kwietnia i w miesiącu maju Ministerstwo Skarbu zezwala dokonywać wypłat markami polskiemi.

Wszelkie wypłaty uskuteczniane markami polskiemi, mają być dokonywane według wyżej podanej relacji jeden złoty równa się 1.800.000 marek.

W związku ze zmianą ustroju monetarnego konieczne jest wprowadzenie zmiany i w rachunkowości. Wobec tego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza co następuje:

Z końcem dnia 30 kwietnia 1924 r. należy prowizorycznie zamknąć wszystkie księgi rachunkowe (księgę depozytów i wydatków budżetowych, księgi przychodów budżetowych, księgi sum depozytowych i księgi funduszów specjalnych).

Z dniem 1 maja r. b. w księgach rachunkowych należy wprowadzić nowy okres, polegający na tem, że przychody i wydatki budżetowe od d. 1 maja r. b. zarachowuje się w księgach w walucie złotowej i nie łączy się ich z przychodami, względnie z wydatkami poprzednich miesięcy w markach.

Po otrzymaniu talonów zrealizowanych do dnia 30 kwietnia r. b. wł. przez Kasy Skarbowe asygnacyj władze i urzędy asygnujące zamkną prowizorycznie księgi kredytów, wykreślą z przedziałki 11 sumy niezrealizowanych asygnacyj i sprostują sumę w przedziałce 12 i 13, wyprowadzając pozostałość kredytów w markach. Pozostałość tę przeliczą na złote według relacji 1 złoty równa się 1.800.000 mk. i zapiszą je w przedziałce 7, odrzucając resztki, wynoszące mniej niż 18.000 mp.

Sumy niezrealizowanych przez Kasy Skarbowe w kwietniu r. b. asygnacyj władze i urzędy asygnujące zapiszą powtórnie w księgach kredytów w przedziałkach od 11 do 13, po uprzedniem przerachowaniu sum markowych na złote. Przerachowanie to należy uwidocznić w asygnarjuszu na grzbietach odnośnych asygnacyj.

Zarządzenia o otwarciu kredytów w markach, oznaczone datą kwietniową, a otrzymane przez urzędy dopiero w maju winny być zapisane do księgi kredytów jeszcze pod datą miesiąca kwietnia r. b. w markach.

Stosownie do powyższego sprawozdania rachunkowe (§ 78 przepisów rach.-kas.) za miesiąc maj r. b. będą zawierały przychody i wydatki budżetowe jedynie w miesiącu sprawozdawczym, jako rozpoczynającym nowy okres rachunkowy.

Pozostałości sum depozytowych, funduszów specjalnych oraz sum komunalnych z dnia 30 kwietnia na 1 maja r. b. winny być przerachowane z marek polskich na złote według relacji 1 złoty równa się 1.800.000 mp., a wyniki przerachowania w złotych i względnie w groszach zapisane w księgach na okres od dnia 1 maja 1924 r.

W sprawozdaniu rachunkowym za maj r. b. o przychodach sum depozytowych i funduszów specjalnych, rubryki „do miesiąca sprawozdawczego" nie należy wypełniać.

Pozostałości w markach na rachunkach funduszów specjalnych sum komunalnych i rachunkach bieżących mają być przeliczone na złote według wyżej wymienionej relacji, odrzucając resztki mniejsze od 18.000 mp., które Kasy Skarbowe zapisują na przychód w Dziale V § 11 budżetu Ministerstwa Skarbu.

Aby uregulować sumy depozytowe i ustalić pozostałość ich na dzień 1 maja r. b. władze i urzędy mają wyeliminować zupełnie z księgi depozytów wszystkie sumy depozytowe poniżej 1.800.000 mp. (jednego złotego) i wypisać na rozchód na podstawie wykazów, otrzymanych od Kas Skarbowych jako przelane na Dział V § 11 budżetu dochodowego Min. Skarbu z podaniem pozycji dziennika przychodowego Kasy Skarbowej.

Depozyty gotówkowe w sumach wyższych od 1.800.000 mp. mają być przerachowane według podanej wyżej relacji. Pozostałe przy przerachowaniu (poszczególnych pozycyj) reszty, mniejsze niż 18.000 mp. traktować należy w sposób wyżej podany.

Dokonane przerachowanie depozytów w markach na depozyty w złotych władze i urzędy uwidoczniają w księdze depozytów zapomocą przekreślenia kolorowym atramentem sumy w markach i wypisania nad nią równoważnika w złotych, ewent. w groszach.

Depozyty w papierach procentowych, opiewających na marki, winny być również przerachowane na złote, przyczem przy przerachowaniu należy stosować niżej podane relacje:

I. dla asygnat pożyczki państwowej z r. 1918, 1 złoty = 25 marek, względnie =11,5 rubli ros., względnie = 35,5 koron austrjackich,

II. dla obligacji 5% długo - względnie krótkoterminowej pożyczki państwowej z roku 1920 1 złoty = 100 marek.

III. dla obligacji 4% państwowej pożyczki premjowej z r. 1920 1 złoty = 500 marek.

IV. dla biletów skarbowych I, II, III i IV serji — 1 złoty = 1.800.000 marek.

Jeżeli podlegająca przerachowaniu wartość poszczególnych depozytów w biletach skarbowych nie jest podzielona przez 18.000 mk., należy w każdym wypadku zaokrąglać otrzymaną resztę do takiej sumy i zwiększać otrzymany iloraz o jeden grosz.

Np. Depozyt, składający się z biletu skarbowego, opiewającego na 100.000 mk., po przerachowaniu na złote względnie grosze, wynosić będzie 6 groszy, (5 groszy + zaokrąglona do 18.000 marek reszta 10.000 = 1 grosz). Depozyt w bilecie skarbowym, opiewającym na 1.000.000 mk. po przerachowaniu wynosić ma 56 groszy.

V. Dla obligacji 8% P. P. Z. z roku 1922 i 6% złotych bonów skarbowych ustanawia się relację 1 złoty równa się (=) 1 złotemu imiennej wartości obligacji względnie bonu. Przy przerachowaniu wyżej wspomnianych obligacji 8% P. P. Z. części markowych nie uwzględnia się zupełnie.

VI. Dla obligacji Premjowej Pożyczki Dolarowej z r. 1924 relacja 1 dol.=4 zł., a więc obligacja 5 dol. = 20 zł.

VII. Dla obligacji pożyczki kolejowej z roku 1924 relacja 1.800.000 mk. = 1 złoty.

Znajdujące się w depozytach Kas Skarbowych Małopolski i Wielkopolski książeczki oszczędnościowe winny być wyeliminowane z sum depozytowych i zapisane do księgi depozytów rzeczowych właściwych władz względnie urzędów z zastrzeżeniem późniejszego przepro-

wadzenia formalności, przewidzianych w § 131 i 132 Instrukcji dla Kas.

Wyniki przerachowania waluty markowej na złotową władze i urzędy mają obowiązek uzgodnić z księgami kas skarbowych.

Co do przerachowania obrotów od 1 stycznia do 30 kwietnia r. b. będą wydane później dalsze zarządzenia.

O wykonaniu tego polecenia należy donieść Ministerstwu przed upływem maja r. b.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

76.

Okólnik Nr. 44 z dnia 30 kwietnia 1924 r. Nr. AB. 2756 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie dodatku ekonomicznego.

Okólnikiem z dnia 21 kwietnia r. b. Nr. 1363/DB./ 1 Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, co następuje:

Funkcjonarjuszowi państwowemu, którego żona, jako zwolniona ze służby państwowej, otrzymała odprawę na podstawie art. 116 ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej Dz. Ust. Nr. 21, poz. 164 w brzmieniu art. 6 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. Dz. Ust. Nr. 67, poz. 606 lub na podstawie art. 44 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych Dz. Ust. Nr. 6, poz. 46 w brzmieniu art. 1 ustęp e) ustawy z dnia 13 lutego 1924 r. Dz. Ust. Nr. 18, poz. 178, przysługuje prawo do dodatku ekonomicznego na tę żonę dopiero po upływie trzech miesięcy.

Przykład: żona zostaje zwolnioną ze służby państwowej z dniem 29 lutego r. b. i otrzymuje na zasadzie art. 116 pomienionej ustawy odprawę w wysokości trzymiesięcznego uposażenia. W tym wypadku mąż nabywa prawa do dodatku ekonomicznego z dniem 1 czerwca 1924 r.

Powyższa interpretacja znajduje swoje uzasadnienie w tej okoliczności, że w myśl art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjusów państwowych i wojska Dz. Ust. Nr. 116, poz. 924, żona nie należy do członków rodziny funkcjonarjusza państwowego (wojskowego), za których przysługuje mu dodatek ekonomiczny wtedy, gdy pobiera uposażenie lub zaopatrzenie z instytucji państwowej.

Powyższe podaję do wiadomości i zastosowania.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

77.

Okólnik Nr. 45 z dnia 30 kwietnia 1924 r. Nr. AP. 3817 do PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego oraz do Tymczasowego Wydziału Samorzadowego we Lwowie w sprawie trybu postępowania przy ustalaniu ilości lat służby samorządowej i pracy zawodowej, zaliczalnych do emerytury.

Według § 39 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26.III 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 32, poz. 320) o wykonaniu ustawy z dnia 11.XII 1923 r. i 13.II 1924 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, Władze i Urzędy zatrudniające funkcjonarjuszów, którym komisje weryfikacyjne na zasadzie ustawy z dnia 13.VII 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 65, poz. 429 do 436) zaliczyły pewną ilość lat pracy zawodowej lub służby samorządowej do wysługi lat, mają przedłożyć akta osobowe tych funkcjonarjuszów właściwej władzy naczelnej, które w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu określi ilość lat zaliczalnych do emerytury. Na podstawie powyższego rozporządzenia zarządzam następujący tryb postępowania przy ustalaniu ilości lat służby samorządowej i pracy zawodowej, zaliczalnych do emerytury:

Władze bezpośrednio podległe Ministerstwu Spraw Wewnętrznych winny bezzwłocznie sporządzić listę imienną wszystkich podwładnych sobie funkcjonarjuszy, należących do kategorji wymienionej w art. 1-ym punkcie n) ustawy z dnia 13.II 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 18, poz. 178) i duplikat tej listy przesłać Ministerstwu Spraw Wewnętrzych dla celów ewidencyjnych.

2) Ustalenie liczby lat zaliczalnych do emerytury odbywać się będzie ze względów technicznych grupami po 10 osób na podstawie specjalnych wykazów, których wzór załącza się przy niniejszem. Wykazy należy nadsyłać Ministerstwu w miarę ich sporządzania. System ten ma na celu nadanie pracy możliwie szybkiego tempa, niezbędnego dla jej ukończenia w ustawowo wyznaczonym terminie (do końca 1924 roku).

3) Władza bezpośrednio podległa Ministerstwu wypełnia rubryki od 1 do 10. Dane dotyczące rubryki 7 i 8 winny być poparte oryginalnemi, ew. należycie uwierzytelnionemi dokumentami, stwierdzającemi czas przebyty przez danego funkcjonarjusza w służbie samorządowej lub pracy zawodowej.

Niezbędne objaśnienia podaje się w dolnej części rubryki poziomej, przeznaczonej dla danego funkcjonarjusza, w taki jednak sposób, aby pozostało wolne miejsce na uzupełniające uwagi Ministerstwa. Tekst objaśnienia nie może wychodzić poza obręb rubryki 10-ej.

4) Do wykazu dołącza się oryginalne protokóły komisji weryfikacyjnej, dotyczące funkcjonarjuszy wpisanych do wykazu. Inne akta osobowe będą żądane jedynie w wypadkach specjalnych dla udowodnienia szczególnych okoliczności mogących mieć wpływ na ostateczną decyzje władzy orzekającej.

5) Wykaz winien być nadesłany w 3 egzemplarzach, opatrzonych podpisem i pieczęcią władzy, która wykaz sporządziła.

Jeden z tych egzemplarzy pozostanie w aktach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, drugi w aktach Ministerstwa Skarbu, a trzeci zwrócony będzie z orzeczeniem Ministrstwa władzy II instancji, która decyzję poda do wiadomości intresowanego funkcjonarjusza.

Zwraca się uwagę Panów, że uchwały komisji weryfikacyjnych, dotyczące zaliczenia lat służby **państwowej w państwach obcych** nie podlegają rewizji. Jeżeli dany funkcjonarjusz oprócz służby państwowej obcej, miał zaliczoną jeszcze i służbę samorządową lub pracę zawodową, to podlega rewizji tylko zaliczony czas służby samorządowej lub pracy zawodowej.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

78.

Okólnik Nr. 46 z dnia 1 maja 1924 r. Nr. AP. 3741 do wszystkich PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Komendanta Głównego P. P. oraz do Tymczasowego Wydziału Samorzadowego we Lwowie w sprawie interpretacji art. 8-go ustawy z dnia 11.XII 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 6, poz. 46 ex 1924).

Celem uchylenia wątpliwości, mogących się nasunąć przy interpretacji art. 8 ustawy z dnia 11.XII 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 6, poz. 46) o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych P. Prezes Rady Ministrów pismem okólnem z dnia 24 kwietnia 1924 r. Nr. 3516 wyjaśnia, że postanowienia tego artykułu:

1) odnoszące się tylko do funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, oraz osób po nich pozostałych,

2) nie mają zastosowania do emerytów b. państw zaborczych, z jednym wyjątkiem, określonym ostatniem zdaniem art. 90 ustawy,

3) nie mają zastosowania do państwowych pracowników kontraktowych.

4) mogą być zastosowane tylko w wypadkach „nieobjętych niniejszą ustawą“.

To ostatnie wyrażenie oznacza przypadki, w których zaopatrzenie emerytalne nie może być w myśl ustawy przyznane, czy podwyższone inaczej, jak tylko w drodze zarządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Niemożność przyznania zachodzić jednak będzie nietylko w wypadku, gdy ustawa odmawia zaopatrzenia emerytalnego, ale także wtedy, gdy prawo do zaopatrzenia czyni zawisłem bądź od pewnego terminu, bądź od warunku, o ile te zastrzeżenia faktycznie uniemożliwiają przyznanie zaopatrzenia.

Pamiętać przytem należy, że ustawa zawiera postanowienia, pozwalające władzy w wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach, na wyjątkowe traktowanie, bez uciekania się do art. 8. Postanowienia te interpretować należy jednak zupełnie ściśle, by nie przekroczyć granic przyznanych uprawnień.

Jako przykład przytoczyć tu można przepis ostatniego ustępu art. 72, który uprawnia do udzielenia zezwolenia na „dalsze pobieranie pensji sierocej, także po ukończeniu 18 względnie 24 roku życia“.

Z brzmienia tego przepisu wynika zatem, że stosować go można tylko w wypadkach, gdy funkcjonarjusz państwowy zmarł przed ukończeniem przez sierotę 18 względnie 24 rok użycia.

W sprawie zarządzeń, jakie mogą być wydawane na zasadzie art. 8 wymienia ustawa:

1) uwzględnienie ustawowo niezaliczalnych lat służby, 2) przyznawanie zaopatrzeń emerytalnych i 3) podwyższanie wymiaru ustawowo przypadającego zaopatrzenia emerytalnego, przyczem zarządzenie pierwsze stanowi przypadek szczególny, dający się podciągnąć pod obszerniejsze pojęcie zarządzenia trzeciego.

Wreszcie co do terminu, od którego zarządzenia, oparte na przepisach art. 8 mogą być wydawane, przyjąć należy datę 1 października 1923 r. (t. j. dzień wejścia w życie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński.*

Podsekretarz Stanu.

79.

Okólnik Nr. 50 z dnia 16 maja 1924 r. Nr. AB. 2770 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Komendy Głównej Policji Państwowej w sprawie komisyj odbiorczych w urzędach Min. Spraw Wewnętrznych.

W uzupełnieniu tutejszego okólnika Nr. 20 z dnia 21.XI 1924 r. Nr. OBR. 952 zarządzam by komisje odbiorcze wymienione w powyższym okólniku, były powoływane jedynie w wypadkach, gdy wysokość dostawy lub wykonanej roboty przenosi kwotę 50 złotych.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Hübner.*

80.

Okólnik Nr. 52 z dnia 22 maja 1924 r. Nr. AB. 3146 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie przedkładania rachunków kosztów podróży.

Okólnikiem Nr. 320 z dnia 26.VIII 1920 roku Nr. OB.2160/1 punkt 2 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządziło między innemi, by rachunki kosztów podróży służbowych przedkładane były w dwóch egzemplarzach, z których jeden przeznaczony miał być do użytku władzy asygnującej, drugi zaś dla Izby Kontroli Państwowej, a to zgodnie z obowiązującemi wówczas przepisami rachunkowo-kasowemi.

Ponieważ w myśl § 24 obecnie obowiązujących przepisów rachunkowo-kasowych (Dz. Urz.

Min. Skarbu z dn. 10.XII 1921 r. Nr. 45) dowody rachunkowe, na podstawie których wyasygnowano należytości, zatrzymuje i przechowuje oddział (wydział) rachunkowy urzędu asygnującego — przeto powołany na wstępie przepis zmieniam w tym kierunku, że rachunki kosztów podróży mają być przedkładane w jednym tylko egzemplarzu.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) Olpiński.

Podsekretarz Stanu.

81.

Okólnik Nr. 53 z dn. 28 maja 1924 r. Nr. SM. 2880 do wszystkich PP. Wojewodów oraz P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie badania stanu gospodarczego związków komunalnych.

Sanacja Skarbu Państwa, która jest najważniejszym problemem doby obecnej, wymagaześrodkowania wysiłków całego społeczeństwa w kierunku utrzymania równowagi gospodarczej Państwa, co jedynie zapomocą oszczędnej i rozumnej gospodarki w poszczególnych dziedzinach życia społecznego da się osiągnąć. W tych warunkach gospodarka związków komunalnych ma dla wspomnianego celu znaczenie niezmiernie ważne. Okres organizacji związków komunalnych i uporządkowania ich finansowych praw i obowiązków w związku z rosnącemi potrzebami był szczególnie w trudnych warunkach walutowych niekorzystnym dla prowadzenia racjonalnej gospodarki, trafnego ocenienia potrzeb i zadań oraz środków do ich przeprowadzenia,co wszystko składało się na niemożność doprowadzania jeszcze do równowagi gospodarstwa związków komunalnych.

W celu ustalenia tych przejawów życia samorządowego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podejmuje akcję mającą na celu poznanie ich, zbadanie ich przyczyn i sprowadzenie przez to gospodarki samorządowej na tory właściwe. Akcja Ministerstwa Spraw Wewnętrznych polega na tem, że utworzona została przy tem Ministerstwie Komisja Centralna, która zapomocą Komisji Wojewódzkich zbadać ma te szczegóły gospodarki samorządów, o które najbardziej chodzi. Badanie to przeprowadza bezpośrednio PP. Przewodniczący Wydziałów Powiatowych i to zarówno dla gmin wiejskich i niewydzielonych gmin miejskich swego powiatu, o ile dany Wydział Powiatowy jest dla powyższych gmin miejskich władzą nadzorczą po myśli art. 36 ustawy o tymcz. ureg. fin. komun. (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747 ex 1923) jak i dla własnych powiatowych związków komunalnych. Przewodniczący Wydziałów Powiatowych winni na podstawie materjałów posiadanych, ewentualnie na podstawie danych, stwierdzanych w odpowiedni sposób, odpowiedzieć na poszczególne pytania, zawarte w dołączonych wzorach kwestjonarjuszy, starając się o dokładność podanych szczegółów i cyfr. Zebrany przez Przewodniczących Wydziałów Powiatowych materjał winien być tak zachowany, aby w razie potrzeby mógł być sprawdzony przez władzę przełożoną.

W miastach wydzielonych z powiatu, które nie należą do kategorji miast, wyszczególnionych w art. 36 ust. c) ustawy o tymcz. ureg. finansów komun., oraz w miastach Małopolski, liczących ponad 15.000 mieszkańców, zarządzą Prezydenci, wzgl. Burmistrze tychże miast wypełnienie kwestjonarjusza Nr. II.

W sprawie omawianej zechce Pan Wojewoda (Delegat Rządu) wydać zarządzenie, aby bezzwłocznie:

1) rozesłano odpis niniejszego okólnika, znajdującym się w granicach Województwa (Ziemi Wileńskiej) Wydziałom Powiatowym wraz z dwoma egzemplarzami kwestjonarjusza Nr. I i II, a Prezydentom miast wydzielonych, powyżej określonych odpis okólnika i dwa egzemplarze kwestjonarjusza Nr. II. PP. Wojewodowie Małopolscy zarządzą przesłanie odpisu okólnika i kwestjonarjusza Nr. II ponadto Burmistrzom miast, leżącym w ich okręgu, a liczącym powyżej 15.000 mieszkańców.

2) dalej zechcą PP. Wojewodowie (Pan Delegat Rządu) zarządzić, aby utworzono przy Województwie Komisję, złożoną z referentów spraw administracji samorządowej, sanitarnej opieki społecznej, oraz robót publicznych,

3) a następnie wydać polecenie, aby członkowie Komisji przez przeprowadzenie inspekcji na miejscu, w wypadkach opóźnienia się z wypełnieniem kwestjonarjuszy, lub w razie potrzeby sprawdzenia podanych dat, które nastręczają wątpliwości, czuwali nad dokładnem, sumiennem i szybkiem wykonaniem zadania przez PP. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów, wzgl. Burmistrzów miast, powyżej określonych.

PP. Przewodniczący Wydziałów Powiatowych i Prezydenci miast, wydzielonych oraz Burmistrzowie miast Małopolski, liczących powyżej 15.000 mieszkańców winni w przeciągu 4 tygodni od daty otrzymania pisma Pana Wojewody (Pana Delegata Rządu) wypełnić rozesłane im kwestjonarjusze, które następnie bez zwłoki prześlą Panu Wojewodzie (Panu Delegatowi Rządu).

Ponadto zechce Pan Wojewoda (Pan Delegat Rządu) polecić wypełnienie w Urzędzie Wojewódzkim przyległego kwestjonarjusza Nr. III, obejmującego dodatkowe pytania do zbadania stanu gospodarczego powiatowych związków komunalnych, znajdujących się w granicach Województwa i miast, wydzielonych, podległych Panu Wojewodzie, jako władzy nadzorczej po myśli rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 15.IV 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 36, poz. 390). Oprócz tego zarządzą PP. Wojewodowie Poznański, Pomorski i Śląski wypełnienie dla wszystkich miast niewydzielonych, leżących w granicach swego Województwa kwestjonarjusza Nr. I, a Panowie Wojewodowie Małopolscy dla miast liczących powyżej 15.000 mieszkańców, kwestjonarjusza Nr. III.

Wszystkie kwestjonarjusze należy po ich zebraniu, wzgl. wypełnieniu oraz po ich krytycznem zbadaniu wzgl. poprawieniu w ciągu dwuch tygo-

dni po upływie 4 tygodniowego terminu, zakreślonego do wypełnienia przez Przewodniczących Wydziałów Powiatowych kwestjonarjusza Nr. I i II — odesłać do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Pan Wojewoda zechce dołożyć starań, aby wyznaczone powyżej terminy stanowczo były dotrzymane.

Zbadanie stosunków gospodarczych i wypełnienie odnośnych kwestjonarjuszy dla miast wyszczególnionych w art. 36 ust. c) ustawy o tymcz. ureg. fin. komun. dokona Komisja, ustanowiona w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

Powiat .... Województwo ....
Liczba ludności w powiecie: ....
a) w gminach wiejskich ....
b) w gminach miejskich ....
Liczba gmin w powiecie: ....
a) wiejskich ....
b) miejskich ....
c) obszarów dworskich (w Województwach zachodnich) ....

KWESTJONARJUSZ Nr. I.

dla gmin wiejskich i niewydzielonych z powiatu gmin miejskich.

1) Ile gmin znajdujących się w granicach powiatowego związku samorządowego nie posiada majątku, przynoszącego dochód?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

2) W ilu gminach sporządzono do 1 maja 1924 r. budżet na rok 1924?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

3) W ilu gminach nie sporządzono po dzień 1 maja 1924 r. zamknięcia rachunkowego (sprawozdania z wykonania budżetu) za rok 1923?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

4) W ilu gminach budżet, uchwalony przez Radę gminną (miejską) na rok 1924 nie jest zrównoważony (przewiduje deficyt)?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

5) W ilu gminach nie przewidziano na rok 1924 żadnych inwestycji?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

6) W ilu gminach zaniechano inwestycji z powodu braku pokrycia?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

7) W ilu gminach istniały w dn. 1.I — 1924 r. zaległości podatkowe i opłat z r. 1923 — przenoszące 30% preliminowanego dochodu z danin komunalnych?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

8) W ilu gminach nie wprowadzono wszystkich danin publicznych (podatków i opłat), przewidzianych w ustawie z dn. 11.VIII 1923 r. o tymcz. ureg. fin. komun.?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

9a) Ile gmin wprowadziło samoistne podatki, według art. 20 i 21 ustawy o tymcz. ureg. finan. komun.?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

9b) Tu należy dołączyć osobno dla gmin wiejskich, a osobno dla gmin miejskich sporządzony wykaz powyższych samoistnych podatków bez wymienienia gmin?

10) W ilu gminach wprowadzono wyższe nad normalne dodatki do podatków gruntowych?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

11) W ilu gminach wprowadzono dopłaty, przewidziane w art. 31 ustawy z 11.VIII 1923 r. o tymcz. ureg. finan. komun.?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

12) Ile gmin mimo wyczerpania wszelkich dopuszczalnych źródeł dochodowych nie jest w stanie pokryć wydatków na potrzeby bieżącej administracji?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

13) W ilu gminach stwierdzono gospodarkę wadliwą, lub jednostronną?

a) wiejskich ....
b) miejskich ....

14) W ilu gminach najwyższe uposażenie członków zarządu gminnego odpowiada w przybliżeniu łącznie z wszelkiemi dodatkami płacom urzędników państwowych?

w gminach wiejskich stopnia:

VIII ....
VII ....
VI ....
V ....

w gminach miejskich stopnia:

VIII ....
VII ....
VI ....
V ....
IV ....
III ....
II ....

15) W ilu gminach najwyższe uposażenie urzędników gminnych odpowiada w przybliżeniu łącznie z dodatkami płacom urzędników państwowych?

w gminach wiejskich stopnia:

VIII ....
VII ....
VI ....

w gminach miejskich stopnia:

VIII . . . .
VII . . . .
VI . . . .
V . . . .
IV . . . .

16) W ilu gminach łączna suma wydatków osobowych administracji ogólnej wynosi:

a) **w gminach wiejskich:**

do 30% . . . . . od 30% — 50% . . . . .
ponad 50% . . . . .

b) **w gminach miejskich:**

do 30% . . . . . od 30% — 50% . . . . .
ponad 50% . . . . .
wydatków zwyczajnych budżetu?

17) Ile wynosi łączna suma wydatków wszystkich gmin w powiecie?
a) wiejskich . . . . . . zł.
b) miejskich . . . . . . „

18) Jakie jest przeciętne obciążenie podatkowe w gminach powiatu jednego morga gruntu? daninami komunalnemi . . . . zł.

19) W ilu gminach zdolność podatkową należy uważać za 1) wyczerpaną, 2) przeciążoną, 3) niewyczerpaną?

20) W ilu gminach zawiadywane są niedostatecznie?
a) sprawy szkolne . . . .
b) „ sanitarne . . . .
c) „ drogowe . . . .

21) Uwagi ogólne o stosunkach gospodarczych poszczególnych gmin.

Za zgodność dat powyższych
. . . . . . dn. . . . . 1924 r.
Przewodniczący Wydziału Powiatowego
(Przełożony Tymczasowego Zarządu)

Uwagi do wypełnienia kwestjonarjusza:
1) Kwotę pieniędzy, stanowiącej odpowiedź na pytanie postawione należy wyrazić w walucie złotowej.
2) d o p y t a n i a 10: Za wyższe nad normalne dodatki do podatków gruntowych uważać należy dodatki, wymagające zgody, lub zatwierdzenia ze strony władzy nadzorczej.
3) d o p y t a n i a 13: Przez wadliwość gospodarki rozumieć należy braki tejże, wynikające bądź z zaniedbywania normalnych obowiązków zarządu gminą, bądź z nadmiernego szafowania funduszami gminy, zaś przez jednostronność rozumieć należy niestosunkowe wyzyskiwanie pewnych źródeł dochodu z korzyścią dla innych.

Powiat . . . . . . Województwo . . . . . .
Miasto wydzielone . . . .
Miasto Małopolski niewydzielone,
liczące ponad 15.000 mieszkańców . . . .
Liczba ludności w powiecie
(w mieście wydzielonem) . . . .

Liczba gmin w powiecie:

a) wiejskich . . . .
b) miejskich . . . .

c) obszarów dworskich (w Województwach zachodnich).

KWESTJONARJUSZ Nr. II.

a) dla powiatowych związków samorządowych,
b) dla miast wydzielonych, stanowiących powiaty miejskie,
c) dla miast Małopolski, liczących ponad 15.000 mieszkańców, niewydzielonych z powiatu.

1) Czy powiatowy związek samorządowy (miasto) posiada majątek, przynoszący dochód?
2) Jaki jest procentowy stosunek tego dochodu do reszty dochodów zwyczajnych?
3) Czy do dn. 1 maja 1924 r. sporządzono budżet powiatowy (miejski) na rok 1924?
4) Czy sporządzono do dn. 1 maja 1924 r. zamknięcie rachunkowe (sprawozdanie z wykonania budżetu) za r. 1923 i z jakim wynikiem?
5) Czy budżet uchwalony na r. 1924 jest zrównoważony (czy nie przewiduje deficytu)?
6) Czy i jakie w budżecie na r. 1924 przewidziano inwestycje?
7) Czy z powodu braku pokrycia zaniechano w roku bieżącym dalszego prowadzenia rozpoczętych inwestycji?
8) Stosunek procentowy zaległości w d. 1 stycznia 1924 r. w podatkach i opłatach za r. 1923 do preliminowanych dochodów z danin komunalnych?
9) Czy wyczerpano wszelkie dopuszczalne źródła dochodowe?
10) Jakie daniny komunalne stanowią najwydatniejsze źródła dochodowe?
11) Jakie wprowadzono samoistne podatki według art. 20 i 21 ust. o tymcz. ureg. fin. kom.?
12) Czy powiat jest w stanie pokryć wydatki na potrzeby bieżącej administracji?
13) Ile wynosi łączna suma wszystkich wydatków powiatu (miasta), preliminowana na rok 1924?
a) zwyczajnych,
b) nadzwyczajnych,
c) razem.
14) Jaki jest procentowy stosunek do sumy wydatków zwyczajnych, przewidzianych w budżecie na rok 1924?
a) wszystkich wydatków na pobory członków i funkcjonarjuszy Wydziału Powiatowego,
b) na utrzymanie dróg,
c) zdrowotność i szpitalnictwo,
d) opiekę społeczną,
e) szkolnictwo i cele kulturalne,
f) utrzymanie Policji Państwowej.
15) Ilu członków Wydziału Powiatowego (tymczasowego zarządu, Magistratu, Prezydjum miasta) pobiera uposażenie odpowiadające łącznie ze wszelkimi dodatkami płacom funkcjonarjuszy państwowych?

s t o p n i a VIII . . . .
VII . . . .
VI . . . .
V . . . .

IV . . . .
III . . . .
II . . . .

16) Ilu funkcjonarjuszy powiatowych (miejskich) pobiera uposażenie, odpowiadające łącznie ze wszelkimi dodatkami płacom funkcjonarjuszy państwowych?

stopnia od XII—IX . . . .
VIII . . . .
VII . . . .
VI . . . .
V . . . .
IV . . . .
III . . . .

17) Czy i w jakiej łącznej sumie powiat (miasto) ma długi?
18) Jaki jest stosunek procentowy powyższych długów do wartości całego majątku powiatu (miasta)?
19) Czy i które przedsiębiorstwa powiatowe (miejskie) użyteczności publicznej wykazują deficyt i z jakich powodów?
20) Uwagi ogólne o stosunkach gospodarczych powiatu (miasta).

Za zgodność dat powyższych:
. . . . . . dn. . . . . . 1924 r.
Przewodniczący Wydziału Powiatowego
(Przełożony Tymczasowego Zarządu,
Prezydent miasta, Burmistrz)

Uwagi do wypełnienia kwestjonarjusza:
1) Kwotę pieniędzy, stanowiącej odpowiedź na postawione pytanie wyrazić należy w złotych.
2) do pytania 4. Przez wynik zamknięcia rachunkowego rozumieć należy przewagę dochodów nad wydatkami, lub odwrotnie.
3) do pytania 5. Tu chodzi o stan budżetu w czasie uchwalania go przez Sejmik, Radę powiatową, lub Radę miejską.

Województwo . . . . . . Powiat . . . . . .
Miasto wydzielone . . . .
Miasto niewydzielone Małopolski,
liczące ponad 15.000 mieszkańców . . . . . .

KWESTJONARJUSZ Nr. III.
(do wypełnienia przez Urząd Wojewódzki).

1) Czy gospodarka powiatowego związku samorządowego (miasta), wykazuje wadliwości, lub jednostronności?

. . . .

Przyczyny powyższych braków . . . .

. . . .

2) Czy zaszedł w gospodarstwie powiatowego związku samorządowego (miasta) wypadek bezprawnego nałożenia podatków, lub opłat, względnie ich podwyższenia?

. . . .

3) W jakich kierunkach samorząd powiatowy (miejski) rozwija szczególnie dodatnią działalność?

. . . .

4) W jakich kierunkach samorząd powiatowy (miejski) nie stoi na wysokości swoich zadań?

. . . .

Jaka jest przyczyna powyższego objawu?

. . . .

5) Czy i w jaki sposób oraz w jakiej wysokości samorząd powiatowy przyczynia się do uposażenia Przewodniczącego Wydziału Powiatowego?

. . . .

Czy i jakie przyznaje stałe wynagrodzenie samorząd powiatowy zastępcy Przewodniczącego Wydziału Powiatowego, wzgl. innym członkom Wydziału?

. . . .

Czy wynagrodzenie powyższe uzasadnione jest stałem zajęciem członków Wydziału Powiatowego?

. . . .

6) Czy ilość funkcjonarjuszy Wydziału Powiatowego (Urzędu miejskiego—Magistratu) jest normalna, czy nadmierna?

. . . .

7) Czy wynagrodzenie funkcjonarjuszy Wydziału Powiatowego (miejskich) w stosunku do wynagrodzenia odpowiednich kategorji funkcjonarjuszy państwowych uważać należy a) za niedostateczne, b) za odpowiednie, c) za wygórowane?
Podkreślić wyraz, odpowiadający odpowiedzi

. . . .

8) Jaka jest przyczyna wygórowanego wynagrodzenia funkcjonarjuszy Wydziału Powiatowego (miejskich)?

. . . .

Data . . . .
Wojewoda:

82.

Okólnik Nr. 55 z dnia 30 maja 1924 r. Nr. AB. 3351 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i P. Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie nadsyłania Izbom Kontroli odpisów umów.

W uzupełnieniu tut. okólnika Nr. 147 z dnia 5.I 1922 r. Nr. Pr.B. 5359 i Nr. 149 z dn. 26.X 22 r. Nr. Pr. B. 6489 polecam, by urzędy podległe P. Wojewodzie (Delegatowi Rządu, Komisarzowi Rządu i Gł. Komendantowi Pol. Państw.) przesyłały odtąd do Najwyższej Izby, względnie do Okręgowych Izb Kontroli tylko odpisy umów, opiewających na sumę ponad 500 złotych, bez względu na czas trwania umowy i to niezwłocznie po zawarciu tych umów.

Co do nadsyłania wykazów miesięcznych innych umów nie następuje żadna zmiana.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

83.

Okólnik Nr. 56 z dnia 31 maja 1924 r. Nr. BO. 9825 do wszystkich PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo poleca zarządzić by urzędy administracyjne I-ej instancji przy udzielaniu wiz wyjazdowych cudzoziemcom wyjeżdżającym z Polski przez Tczew, Gdańsk i Gdynię dopisywały (według niżej umieszczonego przykładowego wzoru) w tekście wizy po słowach „wyjazd z Polski" następującej treści adnotację: „przez Tczew i Gdynię".

Wiza wyjazdowa №..................

Ważna do dn. ..../.................... 19..........

na jednorazowy wyjazd z POLSKI przez Tczew i Gdynię do Francji ....

Pobrano ....

KOMISARZ RZĄDU
na m st. Warszawę.

Warszawa, dn. ..../.................... 19..........

Wiza zawierająca tego rodzaju adnotację upoważniać będzie danego cudzoziemca do a) wyjazdu z Polski przez Tczew, b) ponownego wjazdu do Polski do Gdyni, c) ponownego wyjazdu z Polski z Gdyni.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Hübner.

84.

Okólnik Nr. 57 z d. 31 maja 1924 r. Nr. BO. 3022/24 do wszystkich PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st .Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla zawarte w § 4 Instrukcji paszportowych Nr. BB. 490 z dn. 16.IV 1921 r. zarządzenie, wymagające od każdej ubiegającej się o paszport zagraniczny osoby przedstawienia zaświadczenia władz skarbowych o opłaceniu podatku.

Zarządzenie to winno w dalszym ciągu być stosowane tylko względem tych osób, co do których zachodzi prowdopodobieństwo, iż wyjeżdżają one z Polski na stałe, jak również względem tych emigrantów wyjeżdżających za ocean, którzy przy ubieganiu się o paszport zagr. za 25 złotych winni wykazać się w myśl okólnika Nr. 31 z dn. 24.III b. r. zaświadczeniem władz odnośnego urzędu skarbowego względnie inspektoratu skarbowego, że opłacają podatek dochodowy w wymiarze niższym niż 2%, o ile zaś emigranci ci są na utrzymaniu rodziców, zaświadczeniem władz skarbowych, że rodzice ich opłacają podatek dochodowy w wymiarze niższym niż 4%.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Hübner.

85.

Okólnik Nr. 58 z z dnia 3 czerwca 1924 r. Nr. BO. 9245 do wszystkich PP. Wojewodów i P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie kontroli granicznej emigrantów.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zawiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że władze graniczne nie wypełniają przepisów rozporządzenia z dnia 15 grudnia 1923 r. w przedmiocie statystyki emigracji (Monitor Polski Nr. 296 z dn. 31.XII 1923 r. i Okólnik Nr. 6 z dnia 17.I 1924 r.).

W myśl przepisów zawartych w okólniku Nr. 6 i Rozporządzeniu (Monitor Polski Nr. 296) władze graniczne przy przejeździe przez granicę emigranta (wyjazd z Polski) lub reemigranta (powrót do Polski) winny:

1) wyciskać na karcie w wyznaczonym miejscu stempel kontroli z datą i nazwą punktu granicznego (w pierwszym wypadku na karcie rejestr. emigracyjnej; w drugim — na karcie rejestr. reemigracyjnej);
2) odnotowywać na 2-ej str. paszportu te dopisane w nim osoby towarzyszące, które dla jakichkolwiek powodów nie przekraczają granicy;
3) wykreślać porządkowe numery tych osób w rubryce „rok rejestracji" w odnośnej karcie rejestracyjnej (emigracyjnej przy wyjeździe emigranta z Polski, reemigracyjnej przy jego powrocie do Polski);
4) odrywać wzdłuż linji perforacyjnych karty rejestracyjne (emigracyjną przy wyjeździe emigranta z Polski—reemigracyjną przy powrocie emigranta do Polski) **i odsyłać je w tym samym dniu lub następnego dnia bezpośrednio do Urzędu Emigracyjnego w Warszawie (Królewska 23)** wraz z pismem wymieniającym liczbę przesłanych kartek.

Dotąd przesłały karty rejestracyjne do Urzędu Emigracyjnego tylko władze graniczne:

w Śniatynie,
„ Bytomiu,
„ Wejherowie,
„ Strzelbinowie.

Ogólna ilość przesłanych przez te władze kart wynosi 331 (154 emigr. kontynent; 177 emigr. zamorska).

W porównaniu do liczby emigrantów, jaka przekroczyła granice Państwa w roku bieżącym, podane liczby są znikome. Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej wiadome są daty przejazdów znacznej ilości emigrantów, od których rejestracyjne karty paszportowe nie były przez władze graniczne odebrane i zwrócone Urzędowi Emigracyjnemu.

Według posiadanych przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wiadomości wydane przez Konsulaty Polskie karty rejestracyjne reemigracyjne nie są przez władze graniczne odbierane od reemigrantów.

Ministerstwo z jaknajwiększym naciskiem zaznacza, że całkowite lub nawet tylko częściowe niewypełnienie przez władze graniczne zarządzeń

okólnika Nr. 6 zupełnie niweczy całą akcję statystyczną w tak ważnej i specjalnie dla Państwa Polskiego żywotnej sprawie jak emigracja i reemigracja. Z uwagi na powyższe Ministerstwo poleca nadgranicznym Województwom delegować na punkty przejściowe graniczne dokładnie zaznajomionych z rozporządzeniem w przedmiocie statystyki emigracyjnej urzędników celem osobistego skontrolowania, w jakiej mierze przez władze graniczne wypełniane są przepisy i odpowiedniego ich pouczenia.

O rezultatach inspekcji należy donieść Ministerstwu.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

86.

Okólnik Nr. 60 z dn. 4 czerwca 1924 r. Nr. AP. 4545 do wszystkich PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Komendanta Głównego Pol. Państwowej w sprawie noszenia odznaczeń b. państw zaborczych przez obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

Wskutek podniesionej przez jednego z PP. Wojewodów kwestji, czy i pod jakiemi warunkami dopuszczalne jest noszenie przez obywateli Rzeczypospolitej Polskiej odznaczeń cywilnych lub wojskowych, nadanych im w swoim czasie przez rząd b. państwa zaborczego, oznajmiam w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów i Ministerstwem Spraw Zagranicznych, iż noszenie rzeczonych odznaczeń (orderów, krzyżów, medali, wstążek orderowych i t. p.) jest bezwzględnie niedopuszczalne i że zastrzeżone w artykule 96 Ustawy Konstytucyjnej zezwolenie P. Prezydenta Rzeczypospolitej nie będzie dla tych odznaczeń wyjednywane.

Odnośnie do wojskowych podobny zakaz wydany został Rozkazem Ministra Spraw Wojskowych z dn. 6 marca r. 1919 Nr 936.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

87.

Okólnik Nr. 61 z d. 7 czerwca 1924 r. Nr. AO. 1601 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie godzin urzędowania.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 1924 r. powzięła uchwałę, mocą której ustanowiony został na całym obszarze Państwa począwszy od dnia 1 maja r. b. siedmio-godzinny czas urzędowania, a mianowicie zasadniczo od godz. 8.30 rano do 15.30 (3.30 p.p.). W okresie letnim t. j. od dnia 1 maja do dnia 30 września godziny urzędowania trwają w soboty od godz. 8.30 rano do godz. 14 (2 p.p.).

Nadto uchwaliła Rada Ministrów co następuje: „Ministrowie ustanowią ściśle określony sposób kontrolowania godzin urzędowania we wszystkich im podległych władzach i urzędach i złożą Radzie Ministrów do d. 10 czerwca 1924 r. sprawozdanie o wydanych w tym kierunku zarządzeniach".

„Należy zwrócić nadto podwładnemu personelowi szczególną uwagę na to, że pod rygorem odpowiedzialności służbowej obowiązany jest traktować zgłaszającą się doń publiczność, zarówno w Urzędach jak i w służbie zewnętrznej z jak najdalej posuniętą uprzejmością, wykluczającą niestety dotychczas niejednokrotnie słuszne utyskiwania na nieodpowiedni sposób załatwiania interesantów".

Komunikując Panu Wojewodzie (P. Delegatowi Rządu, P. Komisarzowi Rządu) treść powyższej uchwały, zarządzam co następuje:

Pozostawia się uznaniu Pana Wojewody (P. Delegata Rządu, P. Komisarza Rządu) określenie godzin urzędowych, tak w Urzędzie wojewódzkim, jak i w starostwach w ramach powyższej uchwały Rady Ministrów, zależnie od potrzeb i warunków lokalnych. Z uwagi na wprowadzenie t. zw. angielskiej soboty należałoby ewentualnie w tych wszystkich starostwach, w których obowiązuje dwurazowe urzędowanie, wprowadzić w soboty jednorazowe urzędowanie do godz. 2-ej po południu przy równoczesnem ustanowieniu w tym dniu 2-u godzinych dyżurów.

Naczelnicy Wydziałów, jakoteż kierownicy oddziałów w tutejszym Urzędzie winni pod osobistą odpowiedzialnścią kontrolować czy obowiązujące godziny urzędowe ze strony podwładnego im personelu są należycie przestrzegane. Wykazy spóźniających się do biura funkcjonarjuszów przedkładać będą Naczelnicy Wydziałów, wzgl. kierownicy samoistnych Oddziałów codziennie Panu Wojewodzie (P. Delegatowi Rządu, P. Komisarzowi Rządu) względnie Jego zastępcy, celem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Kontrola funkcjonarjuszów w starostwach spoczywać będzie w ręku starosty, wzgl. jego zastępcy.

Oprócz bezwzględnie punktualnego rozpoczynania zajęć służbowych należy w szybkim tempie załatwiać interesantów w godzinach na to przeznaczonych z wyłączeniem załatwiania w tychże godzinach jakichkolwiek innych spraw, dopóki chociaż jeden interesant czeka swojej kolei; przytem wydalanie się w tym czasie z biura urzędnika, przeznaczonego do załatwiania interesantów nie może mieć miejsca bez równoczesnego pozostawienia kompetentnego zastępcy, również niedopuszczalnem jest przerywanie tych czynności jakiemikolwiek innemi sprawami, niemającemi bezpośredniego związku z załatwianiem oczekujących interesantów.

W myśl powołanej wyżej uchwały Rady Ministrów należy oczywiście szczególniejszą uwagę zwrócić na to, ażeby interesanci zgłaszający się do Urzędów traktowani byli z należytą uprzejmością.

Postanowienie okólnika Nr. 69 z dnia 7 lipca 1923 r. Nr. AO. 2245 odnośnie dyżurów w Urzędach Wojewódzkich i w starostwach pozostają nadal w mocy.

W powyższych kierunkach zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) wydać bezzwłocznie stosowne zarządzenia, które

należy przedłożyć w odpisie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

88.

Okólnik Nr. 62 z d. 9 czerwca 1924 r. Nr. AB. 3567 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie dodatku ekonomicznego na dzieci, kształcące się w szkołach wojskowych.

W myśl okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 22 z d. 27.II 1924 r. (Nr. OBR. 1023) nie należy wypłacać funkcjonarjuszom państwowym dodatku ekonomicznego na te dzieci, które w szkołach wojskowych **otrzymują na koszt Skarbu Państwa całkowite utrzymanie, t. j. umundurowanie i wyżywienie.**

Z tego wynika, iż funkcjonarjuszom, którzy koszta utrzymania i nauki za dzieci, kształcące się w tych szkołach, **opłacają w całości** lub **części,** należy wypłacać dodatek ekonomiczny zgodnie z postanowieniami art. 4-go ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924).

Powyższe wyjaśniam na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dn. 17.V b. r. L. 1823/DB/1.

Z aMinistra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

89.

Okólnik Nr. 63 z dnia 11 czerwca 1924 r. Nr. BB. 2241 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie niedozwolonego udziału wojskowych - szeregowych w publicznych zgromadzeniach i wiecach politycznych.

W porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych (pismo Szt. Gen. Oddz. II Nr. 8856/II Inf. C. I. z dnia 14.V 1924 r). i zgodnie z rozporządzeniem z dn. 20.IV 1920 r. Monitor Polski Nr. 108, zarządzam następujący tryb postępowania organów służby bezpieczeństwa publicznego na wypadek ujawnienia udziału wojskowych - szeregowych w zgromadzeniach publicznych i wiecach politycznych:

1) Od wojskowych - szeregowych obecnych na zebraniu należy zażądać wylegitymowania się i wezwać ich do niezwłocznego opuszczenia zebrania. Niezwłocznie zakomunikować bezpośrednio najbliższej Komendzie Wojskowej lub posterunkowi Żandarmerji Wojskowej o zajściu, podając personalja szeregowych (imiona, nazwiska, przynależność do oddz. wojsk. i t. p.) ustalone przy legitymowaniu.

2) W razie sporu lub niechęci wylegitymowania się lub w razie obecności żołnierzy na zebraniach o charakterze przeciwpaństwowym, gdyby na miejscu nie było przedstawicieli żandarmerji wojskowej, organa służby bezpieczeństwa winny obecnych na zebraniu szeregowych przytrzymać i przekazać w najkrótszym czasie do dochodzenia najbliższej Komendzie Wojskowej lub posterunkowi Żandarmerji. Niezależnie od tego policja o zajściach tych bezpośrednio winna zawiadomić Oddział II Sztabu właściwego D. O. K.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

90.

Okólnik Nr. 64 z dnia 11 czerwca 1924 r. Nr. AB. 3703 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wypłaty pośmiertnego oraz zwrot kosztów leczenia i pogrzebu.

O pośmiertnem i zwrocie kosztów leczenia i pogrzebu po zmarłych w czynnej służbie funkcjonarjuszach państwowych, zawodowych wojskowych, oraz sędziach i prokuratorach traktują ustawy uposażeniowe z dn. 9 października 1923 r. w art. 16 i 17 (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) i z dn. 5 grudnia w art. 6 (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107).

Wykonując powyższe artykuły, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów i Najwyższą Izbą Kontroli okólnikiem z dn. 19.V b. r. L. 710/DB/1 zarządziło, co następuje:

I. Pośmiertne, względnie zwrot kosztów leczenia i pogrzebu należy wypłacać:

a) po funkcjonarjuszach państwowych tak stałych jak i prowizorycznych, a także po praktykantach (t. j. po osobach, dopuszczonych do służby przygotowawczej), oraz po funkcjonarjuszach, przeniesionych w stan nieczynny;

b) po wojskowych tylko zawodowych, a także (art. 90 ustawy z dn. 9 października 1923) po wojskowych zawodowych, pozostających w stanie nieczynnym, jeżeli pobierają uposażenie w całości lub części;

c) po sędziach w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, oraz prokuratorach, a także po aplikantach, do których w myśl art. 12 ustawy uposażeniowej z dn. 5 grudnia 1923 ma zastosowanie art. 16 i 17 ustawy uposażniowej z dn. 9 października 1923 r.

II. Za podstawę obliczenia pośmiertnego należy brać ostatnio pobierane uposażenie czynne, t. j. uposażenie należne na pierwszego tego miesiąca, w którym funkcjonarjusz zmarł wraz z ewentualną dopłatą płatną w dniu 16-tym tego miesiąca, nawet w tym wypadku, gdy zmarły nie dożył terminu płatności tej dopłaty, a to w myśl postanowienia przedostatniego ustępu art. 11-go ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923, że w razie śmierci funkcjonarjusza lub wojskowego wstrzymuje się wypłatę uposażenia z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła.

W razie śmierci obwinionego w czasie zawieszenia go w służbie z równoczesnem ograniczeniem uposażenia do pewnej wysokości, należy za podstawę obliczenia pośmiertnego brać pełne uposażenie, a to w myśl zasady prawnej, że z powodu śmierci obwinionego podlega umorzeniu postępo-

wanie dyscyplinarne bez względu na stadjum, w jakiem się znajduje.

Koszta leczenia i pogrzebu należy ustalić na podstawie udokumentowanych rachunków.

Przewidziany w art. 17 ustawy z 9 października 1923 warunek, że zmarły nie pozostawił majątku ruchomego lub nieruchomego, wystarczającego na pokrycie kosztów leczenia i pogrzebu musi być stwierdzony przez właściwą władzę administracyjną lub sądową.

O ile pozostały majątek nie wystarcza na pokrycie tych kosztów w całości, należy wartość szacunkową tego majątku potrącić z kwoty ustalonych kosztów leczenia i pogrzebu i przyznać tylko różnicę.

III. Celem uregulowania szybkiej wypłaty powyższych należytości osobom wymienionym w art. 16 i 17 ustawy uposażeniowej z dn. 9 października 1923, Ministerstwo Skarbu zmienia okólnik z dnia 21 czerwca 1922 r. L. G. U. K. 4234/C. Ks. w następującym kierunku :

1) Władze, które wyasygnowały ostatnie czynne uposażenie, mają również asygnować pośmiertne i zwrot kosztów leczenia i pogrzebu za własnemi asygnacjami, zarachowując wydatek na § 12-ty działu 4-go budżetu Ministerstwa Skarbu, a asygnacje przesłać **wprost** do odnośnych Kas Skarbowych — celem zrealizowania wypłaty.

Za należyte asygnowanie tych należytości w ramach postanowień wymienionych w art. 16 i 17 i niniejszego okólnika są **odpowiedzialne wyłącznie** władze asygnujące.

Dla ewidencji tych wypłat otwierają władze asygnujące w księdze kredytów osobne konto na § 12 działu 4-go budżetu Ministerstwa Skarbu i zapisują na niem wystawione i zrealizowane asygnacje, pozostawiając lewą stronę konta księgi kredytów niewypełnioną.

Ponieważ konta te mają mieć znaczenie tylko ewidencyjne, nie należy sporządzać z tego konta żadnych wyciągów, ani przeprowadzać żadnych uzgodnień z Kasami Skarbowemi, jakoteż nie należy sporządzać sprawozdań ani miesięcznych ani rocznych, dotyczących wydatków z tego tytułu.

2) Kasy Skarbowe mają realizować nadesłane wprost asygnacje bez otwierania im na ten cel kredytu. Kredyt ten pozostaje na rachunku Izb Skarbowych zapisany tylko w ogólnych księgach kredytów i rozchodów budżetowych t. j. bez wciągania wydatków i kredytów do księgi kredytów, wzór Nr. 11 do § 69 Przepisów rachunkowo-kasowych i bez wykonywania wydatków wyciągach wzoru 19 do § 78 Przepisów rachunkowo-kasowych.

Izby Skarbowe wykazują odnośne wydatki w sprawozdaniach o rozchodach (wzór Nr. 18 do § 78 Przepisów rachunkowo-kasowych) na podstawie zarachowań w ogólnej księdze kredytów i rozchodów budżetowych, oraz w rocznem zamknięciu rachunkowem rozchodów budżetowych (wzór Nr. 23 do § 79 Przepisów rachunkowo-kasowych).

3) Centralna Kasa Państwowa, która ma uskuteczniać wypłaty dla centralnych władz asygnujących, otwiera — celem utrzymania w ewidencji wypłat dokonanych na § 12 działu 4-go budżetu Ministerstwa Skarbu — osobne konto w księdze kredytów, na którem zapisuje dokonane wypłaty, a miesięczne sumy tych wypłat podaje do wiadomości wydziałowi rachunkowemu Ministerstwa Skarbu, który je włącza do księgi zestawień i sprawozdań miesięcznych (wzór Nr. 18 do § 78 Przepisów rachunkowo-kasowych) oraz do zamknięć rocznych (wzór Nr. 23 do § 79 Przepisów rachunkowo-kasowych).

Zamknięcia roczne uzupełnia Wydział Centralnej Księgowości pod względem kwot kredytów otwartych i wygasłych.

4) Kasy Skarbowe jak i Centralna Kasa Państwowa zwracają talony zrealizowanych asygnacyj wprost władzom asygnującym.

Powyższe udzielam do wiadomości i stosowania w nawiązaniu do okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 106 z dnia 11 lipca 1922 r. (Nr. P. O. 7445), którym podano treść powołanego przez Ministerstwo Skarbu okólnika L. G. U. K. 4234/C. Ks. z dn. 21.VI 1922 r.

Zarazem zaznaczam, że część materjalnoprawna niniejszego okólnika, objęta punktami I i II, obowiązuje od dnia 1 października 1923 r. t. j. od chwili wejścia w życie na wstępie wymienionych ustaw, zaś część techniczna, objęta punktem III-cim, obowiązuje od chwili ogłoszenia niniejszego okólnika.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

91.

Okólnik Nr. 65 z dnia 4 czerwca 1924 roku Nr. BP. 5060/24 do PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie kiosków i budek ze sprzedażą wody sodowej.

W związku z wejściem w życie rozp. Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 31.III 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 32, poz. 335) zmieniającego § 7 rozp. tegoż Ministra z dn. 23.VI 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 70, poz. 551) o czasie pracy w zakładach handlowych, liczni kupcy pod pozorem sprzedaży wody sodowej trzymają sklepy otwarte w niedzielę i dni świąteczne oraz w dni powszednie poza godzinami określonemi dla danego handlu.

Aby ukrócić podobne nadużycia, zechce P. Wojewoda (Delegat Rządu, Komisarz Rządu) wyjaśnić podwładnym Sobie władzom, że § 7 rozp. Ministra Pracy i Op. Społ. z dn. 23.VI 1923 r., o czasie pracy w zakładach handlowych, w brzmieniu nadanem mu rozp. z dn. 31.III 1924 r., dotyczy jedynie tych kiosków i budek, względnie sklepików, **których głównym artykułem sprzedaży** jest spożycie na miejscu **wody sodowej, mineralnej lub napojów chłodzących,** a tylko w drobnej ilości, słodycze i owoce jako artykuł dodatkowy, i których świadectwa handlowe opiewają na sprzedaż wody sodowej, wód mineralnych i napojów chłodzących. Te budki, kioski względnie sklepiki, które prowadzą handel owocami i słodyczami, a które jedynie w celu obejścia przepisów obowiązujących zamykanie sklepów w niedziele i dni świąteczne, oraz w dni powszednie, poza godzi-

nami określonemi dla danego handlu, prowadzą jako dodatkowy artykuł sprzedaży, wodę sodowa do spożycia na miejscu i których świadectwa handlowe opiewają na owocarnie lub sprzedaż słodyczy, nie podpadają pod § 7 wyż wspomnianego rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej i winny być zamykane na równi z innymi sklepami.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner*.

92.

Okólnik Nr. 66 z dnia 21 czerwca 1924 r. Nr. AO. 1635 do wszystkich PP. Wojewodów oraz P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie wyznaczania odpowiednich terminów nadsyłania odpowiedzi w pismach urzędowych.

Z lustracji niektórych Urzędów Wojewódzkich okazuje się, że Urzędy Wojewódzkie zakreśiają Starostwom terminy nadsyłania odpowiedzi przeważnie w sposób mechaniczny (7 — 14 dni), nie bacząc ani na pilność sprawy ani na możność dotrzymania terminu zależnie od lokalnych warunków komunikacyjnych.

Skutek tego jest taki, że terminy te nie są z reguły dotrzymywane, sprawy rzeczywiście pilne traktują Starostwa — sądząc z jednakowych terminów — na równi z innemi, co w żadnym razie nie leży w interesie prawidłowej administracji.

Wobec powyższego oraz nawiązując do wniosków przedstawionych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w ubiegłym roku przez PP. Wojewodów w przedmiocie reorganizacji administracji państwowej, w których to wnioskach kwestja powyższa była poruszoną także ze strony niektórych Panów Wojwodów — polecam wydać stosowne zarządzenie, aby na przyszłość zakreślane terminy dostosowane były do pilności sprawy przy równoczesnem uwzględnieniu możności dotrzymywania terminów zależnie od lokalnych warunków komunikacyjnych Urzędów Wojewódzkich ze Starostwami i Starostw z gminami i Posterunkami P. P. (w b. zaborze pruskim również z Komisarjatami obwodowymi względnie z Urzędami wójtowskimi), przyczem krótkie terminy winny być wyznaczane wyłącznie w sprawach rzeczywiście pilnych.

W korespondencji Urzędów Wojewódzkich między sobą oraz Starostw między sobą należałoby powyższe zasady stosować w analogiczny sposób.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner*.

93.

Okólnik Nr. 67 z dnia 21 czerwca 1924 r. Nr. BC. 5151/24 do PP. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Wołyńskiego, Warszawskiego oraz P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie wydawania pozwoleń na otwieranie kabaretów.

Biorąc pod uwagę ustalanie się warunków życiowych, przemawiające za koniecznością stopniowego znoszenia ograniczeń, jakie musiały być stosowane poprzednio — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych upoważnia P. Wojewodę (Delegata) do wydawania zezwoleń na prowadzenie nocnych zakładów widowiskowych, czyli t. zw. kabaretów ze stolikami na widowni, w tych miejscowościach i wypadkach, w których P. Wojewoda (Delegat) wydanie takiego zezwolenia uzna za stosowne.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że zezwolenia mogą być wydawane wyłącznie osobom nieposzlakowanym, które umiejętnym doborem repertuaru mogą się przyczynić do utrzymania kabaretów w ramach widowisk możliwie kulturalnych i artystycznych.

Pozatem przy wydawaniu takich zezwoleń należy się kierować następującemi zasadami:

1) przedstawienia winny się odbywać wyłącznie na scenie;
2) kierownik kabaretu winien być zatwierdzony przez władze administracyjne I-ej instancji;
3) przedstawienia kabaretowe mogą się rozpoczynać po ukończeniu widowisk teatralnych.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner*.

94.

Okólnik Nr. 69 z dnia 23 czerwca 1924 r. Nr. AB. 3988 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zawierania umów cywilno-prawnych między władzami państwowemi.

Wobec zdarzających się wypadków zawierania między władzami państwowemi umów cywilno-prawnych w przedmiocie dzierżawy lub najmu objektów, stanowiących własność Skarbu Państwa, a znajdujących się w administracji danego resortu, Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 13.VI b. r. L. 1969/DB/1 wyjaśniło, że umowy cywilno-prawne między władzami państwowemi jako organami tego samego podmiotu prawnego, nie mogą być zawierane, natomiast może jedna władza państwowa przekazać innej użytkowanie znajdującego się w jej zarządzie objektu skarbowego wyłącznie za pomocą aktu administracyjnego a w szczególności w formie urzędowego protokułu z udziałem delegatów obu władz. W tym protokule sprecyzować należy zasady, na jakich objekt będzie użytkowany i określić czynności administracyjne obu władz (ale nie ich zobowiązania), związane z faktem (a nie umową) użytkowania, określić koszta poszczególne, jakie jedna lub druga władza regulować będzie (np. naprawa szkód, podatki etc.), ewentualnie oznaczyć zasady i sposoby przelewu sumy, przypadającej za użytkowanie.

Przekazywanie takich sum z budżetu jednej władzy, jako dłużnej na przychód budżetu dochodowego z drugiej władzy powinno odbywać się w formie obrotu **bezgotówkowego** t. j. za pomocą asygnacji na przelew (§§ 46, 47 i 48 przepisów rachunkowo-kasowych).

Powyższe udzielam do wiadomości i zastosowania.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

95.

Okólnik Nr. 70 z dnia 24 czerwca 1924 r. Nr. AB. 3770 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie obrotu na rachunkach bieżących.

W ślad za okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 7 z dn. 16 stycznia b. r. Nr. OBR. 8859 zawiadamiam, że Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 31 maja 1924 r. L. D. K. 3225/W. A. K. w sprawie obrotów na rachunkach bieżących w Kasach Skarbowych zarządziło, co następuje:

„Rozporządzenie Ministerswa Skarbu z dnia 10 grudnia 1923 r. L. GUK. 5546/W. A. K. zmienia się o tyle, że władze i urzędy państwowe, posiadające rachunki bieżące w kasach skarbowych, mają zawiadamiać te kasy osobnymi awizami dopiero w razie wystawienia zleceń wypłaty na sumy przewyższające 100 zł. (sto złotych), zamiast 100.000.000 mkp. (sto miljonów marek pol.)".

Zarazem Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że niektóre władze wydają zlecenia wypłaty do rąk osobom podejmującym pieniądze, a znacznie później wysyłają awizy do Kas Skarbowych, lub też wręczają awizy razem ze zleceniem wypłaty osobom, podejmującym pieniądze. Takie postępowanie władz w wypadku pierwszym wywołuje niezadowolenie interesantów, a w drugim naraża Skarb Państwa na możliwość nadużycia. Z uwagi na to należy w myśl żądania Ministerstwa Skarbu polecić podległym organom, by w razie wystawienia zleceń wypłat na sumy, przewyższające 100 złotych, zawiadamiały awizami bezpośrednio Kasy skarbowe i by awizy były wysyłane do Kas skarbowych dość wcześnie, w każdym zaś razie naprzód, a tylko w nader wyjątkowych wypadkach jednocześnie ze zgłoszeniem się stron po odbiór pieniędzy.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

96.

Okólnik Nr. 71 z dnia 24 czerwca 1924 r. Nr. AB. 4022 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m .st. Warszawę w sprawie zwrotu opłaty szkolnej w szkołach średnich za dzieci funkcjonarjuszów państwowych.

Okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 24 z dn. 8 marca 1924 r. Nr. OBR. 1407 w sprawie zwrotu opłaty szkolnej w szkołach średnich za dzieci funkcjonarjuszów państwowych uzupełniam — na podstawie okólnika Pana Prezesa Rady Ministrów Nr. 74 z dn. 16.VI b. r. L. 8907 — w tym kierunku, że począwszy od roku szkolnego 1924/25 nie będą zwracane opłaty szkolne za dzieci uczęszczające do szkoły średniej prywatnej ogólnokształcącej, nie mającej (pełnych lub niepełnych) praw szkół państwowych.

Powyższe należy podać bezzwłocznie do wiadomości wszystkich podwładnych funkcjonarjuszów państwowych.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński.*

Podsekretarz Stanu.

97.

Okólnik Nr. 72 z dnia 26 czerwca 1924 r. Nr. BE 6000/24 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem Poznańskiego, Pomorskiego i Śląskiego), P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st .Warszawę w sprawie uznawania i nadawania obywatelstwa.

Sposób załatwiania spraw obywatelstwa jest powodem częstych skarg. Przyczyna tego leży w samej treści skomplikowanych przepisów i instrukcji. Są kategorje osób, których obywatelstwo nie może być stwierdzone pomimo, że słuszność nakazuje mieć dla nich daleko idące względy.

Wobec tego zwracam uwagę PP. Wojewodów na niektóre kategorje osób, których podania o uznanie względnie nadanie obywatelstwa należy uwzględniać, o ile osoby te, naturalnie jeśli chodzi o nadanie, nie popełniły czynów antipaństwowych lub hańbiących, które winny być w razie odmowy wskazane petentowi.

I. Pierwszą kategorję stanowią osoby, które czynnie służyły w wojsku polskiem, przyczem wyjaśniam odnośnie wykładni art. 4 p. 5 ustawy z dnia 20.I 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 7, p. 44, że osoby, które w wojsku służyły z poboru, o ile ani przy przeglądzie wojskowym ani też w czasie służby wojskowej nie wniosły reklamacji o zwolnienie ich ze służby z powodu posiadania obywatelstwa obcego państwa, winne być traktowane na równi z osobami, które w wojsku służyły ochotniczo. Tem samem pomienione osoby uznawać należy za obywateli polskich z mocy prawa t. j. stwierdzać ich obywatelstwo.

II. Drugą kategorję stanowią osoby, które same lub ich rodzice byli zapisani do ksiąg org. stanowych na obszarze b. Ces. Ros., jaki wszedł w skład Państwa Polskiego, następnie jednak one same wzgl. ich rodzice z ksiąg tych zostali wykreśleni, o ile przed wybuchem wojny stale faktycznie zamieszkiwały na terytorjum Państwa Polskiego same lub ich rodzice (ci ostatni jeśli chodzi o dzieci, które kształciły się w zakładach naukowych). Osoby tej kategorji nabywają obywatelstwo polskie z mocy prawa w drodze stwierdzenia (uznania).

III. Do trzeciej kategorji należą kobiety, o których mowa w art. 10 ustawy z 20.I 1920 r., a więc także kobiety, które przed zamążpójściem posiadały przynależność lokalną do jednej z gmin, należących do Państwa Polskiego, w myśl art. 2 ust. 1 powołanej ustawy, a które po ustaniu małżeństwa osiedliły się w Państwie Polskiem.

IV. Czwartą kategorję stanowią osoby, urodzone na terytorjum polskiem, o ile one lub ich rodzice (jeśli chodzi o dzieci, które kształciły się w zakładach naukowych) przed wybuchem wojny stale faktycznie mieszkały na tem terytorjum.

V. Piątą kategorję stanowią osoby, które przed wojną stale faktycznie mieszkały na obecnem terytorjum Państwa Polskiego, jeżeli niema wątpliwości co do wiarogodności ustalenia tego faktu.

Osoby kat. III, IV i V otrzymują obywatelstwo w drodze nadania.

Wskazówki powyższe stosować należy do osób, które w Polsce stale faktycznie mieszkają bez przerwy od czasu przed wybuchem wojny światowej względnie w razie ewakuacji wskutek wypadków wojennych powróciły do Polski w drodze legalnej jako repatrjanci.

VI. Przynależność stanowa do gmin może być w razie niemożności przedłożenia wyciągu z ksiąg stanowych ustaloną za pomocą zeznań świadków i w drodze dochodzenia z urzędu, o ile co do wiarogodności świadków niema żadnej wątpliwości.

VII. Przy tej sposobności przypominam okólnik z dnia 5.VII 1923 r. Nr. BP. 3255, skierowany do wszystkich PP. Wojewodów z wyjątkiem Pomorskiego i Poznańskiego w sprawie ułatwień przy zaopatrywaniu w dowody osobiste ludności gmin odległych od siedziby władz administracyjnych I-ej instancji.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

98.

Okólnik Nr. 73 z dnia 26 czerwca 1924 r. Nr. AO. 1891 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem Poznańskiego, Pomorskiego i Śląskiego) w sprawie organizacji władz administracyjnych II-ej instancji.

W Nr. 21 Dziennika Ustaw z dnia 8 marca pod pozycją 225 zostało ogłoszone Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1924 r. „w przedmiocie organizacji władz administracyjnych II-ej instancji".

W wykonaniu powyższego rozporządzenia podaję do wiadomości P. Wojewodzie, co następuje:

Rozporządzenie to zmienia niektóre przepisy obowiązujących rozporządzeń wykonawczych Rady Ministrów do ustawy z dn. 2 sierpnia 1919 r. o organizacji władz administracyjnych II-ej instancji, w szczególności zaś postanowienia odnoszące się do stanowiska Wojewody i jego stosunku służbowego, oraz do organizacji Urzędu Wojewódzkiego.

Rada Ministrów znalazła bowiem, że dotychczasowe postanowienia nie rozwijają w sposób zadowalający postanowienia art. 2 p. a) ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. w myśl którego Wojewoda jest na obszarze Województwa przedstawicielem Rządu centralnego, sprawującym z jego ramienia władzę państwową i odpowiedzialnym wobec niego za zarząd Województwa. Jak wynika z postanowień §§ 1 — 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 11 lutego 1924 r. Rada Ministrów postanowiła określić szczegółowo treść uprawnień Wojewody jako reprezentanta Rządu zarówno w interesie skoordynowania działalności całej administracji państwowej na obszarze poszczególnych Województw, a co zatem idzie wzmocnienia powagi władzy państwowej wogóle, jak i zapewnienia Wojewodom odpowiedniego wglądu w ogół działalności administracji państwowej na obszarze Województwa, ze szczególnem uwzględnieniem spraw personalnych.

Równocześnie Rada Ministrów uznała za potrzebną reorganizację Urzędów Wojewódzkich, a to zarówno z punktu widzenia oszczędności państwowych w wydatkach personalnych i rzeczowych, jak i w celu zapewnienia tym Urzędom potrzebnej spoistości.

Przechodząc do szczegółów powyższego rozporządzenia zaznaczam, co następuje:

do § 1.

Z pozostawienia tego paragrafu w połączeniu z art. 2 i 43 Konstytucji wynika, że Wojewoda jest reprezentantem władzy wykonawczej, t. j. Prezydenta Rzeczypospolitej, Prezesa Rady Ministrów i wszystkich Ministrów. Natomiast Wojewoda nie reprezentuje władzy ustawodawczej oraz wymiaru sprawiedliwości. W tym ostatnim zakresie należy jednak mieć na uwadze, że Wojewoda reprezentuje Ministra Sprawiedliwości jako członka Rządu.

Przepis tego paragrafu jest tylko stwierdzeniem stanu faktycznego jaki się u nas wzorem innych państw ustalił i naturalną konsekwencją konieczności jednolitego reprezentowania władzy państwowej przy uroczystościach państwowych, narodowych, kościelnych i t. d. W braku wyraźnego dotąd w tym względzie przepisu, Rada Ministrów uznała za potrzebne podkreślenie tej zasady, która wrazie potrzeby znajdzie jeszcze szczegółowe rozwinięcie w opracowywanych obecnie polskich przepisach ceremonjalnych. Zechce Pan Wojewoda zakomunikować mi ewentualne swoje uwagi i spostrzeżenia odnośnie do stosowania w praktyce przepisów powyższego paragrafu.

do § 2.

Powyższy przepis czyni zadość odczuwanej oddawna potrzebie zapewnienia stałej styczności między naczelnikami poszczególnych gałęzi administracji państwowej niezespolonych z administracją polityczną. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych opracowało już regulamin wprowadzonych w tym paragrafie perjodycznych zebrań i po uzgodnieniu z zainteresowanymi PP. Ministrami regulamin ten prześle PP. Wojewodom.

Zechce P. Wojewoda ze swej strony przedłożyć mi jaknajrychlej wykaz tych wszystkich władz, urzędów i organów, których Naczelnicy powinni być powołani do udziału w odnośnych zebraniach, przyczem zaznaczam, że nie chodzi w tym wypadku wyłącznie o Naczelników władz II-ej instancji, lecz Naczelników tych Urzędów i organów, które bezpośrednio podlegają władzom centralnym. Celem instytucji periodycznych zebrań jest bowiem gromadzenie się w celu wspólnego porozumienia tych urzędników, którzy na

obszarze Województwa są samoistnymi kierownikami poszczególnych działów administracji.

do § 3.

Przyznane przez Radę Ministrów uprawnienia zmierzają do tego, ażeby w myśl nakazu obowiązujących ustaw stanowiska urzędników państwowych były zajmowane przez obywateli polskich pod każdym względem nieskazitelnych, którzyby w wykonaniu swoich obowiązków służbowych stali wyłącznie na gruncie obowiązujących przepisów i mieli zawsze na oku interes Państwa i jego obywateli. Rada Ministrów wyszła z założenia, że władze administracyjne jako powołane do czuwania nad bezpieczeństwem ogólnem i porządkiem publicznem, oraz rozporządzające w tym celu odpowiednim aparatem urzędowym, są przedewszystkiem w stanie wydać opinję o kandydatach na stanowiska urzędowe i komunikować władzom przełożonym obserwację co do ujemnego zachowania się poszczególnych urzędników.

Uprawnienia powyższe nadane PP. Wojewodom, wyjdą jednak tylko wówczas na korzyść administracji państwowej i zdolne będą ugruntować powagę i wpływ PP. Wojewodów, jeżeli PP. Wojewodowie będą z tych uprawnień korzystali w sposób bardzo poważny i bardzo oględny. Zechce zatem Pan Wojewoda zwrócić szczególniejszą uwagę na to, ażeby wnioski i uwagi dotyczące urzędników innych resortów były zawsze oparte na szczegółowych i należycie sprawdzonych faktach i komunikowane interesowanym władzom w odpowiedniej formie oraz możliwie bezzwłocznie po sprawdzeniu. Jakiekolwiek uchybienia pod tym względem uważam za niedopuszczalne, i w interesie powagi administracji spraw wewnętrznych musiałbym przeciwko winnym takiego uchybienia wystąpić z całą surowością.

Jak wynika z treści rozporządzenia Rady Ministrów, decyzja właściwego Ministra jest ostateczna i przeciwko tej decyzji nie przysługuje oczywiście P. Wojewodzie prawo jakiejkolwiek remonstracji.

do § 4.

Uwagi zamieszczone powyżej odnośnie paragrafu 3-go mają zastosowanie również do uprawnień nadanych Wojewodom w myśl § 4 rozporządzenia Rady Ministrów.

do § 5.

Jak z treści tego paragrafu wynika przepis ten nie dotyczy uprawnienia poszczególnych władz do udzielania podwładnym urzędnikom pochwał, wyrażania uznania za zasługi, przyznawania remuneracji i nagród i t. p.

do §§ 6 i 7.

Zgodnie z wnioskami, przedkładanymi wielokrotnie przez PP. Wojewodów Rada Ministrów uznała za potrzebne wprowadzenie instytucji Wicewojewodów, jako stałych zastępców Wojewodów.

Faktycznie wobec znacznego wzrostu agend Urzędów Wojewódzkich Wojewodowie już oddawna zmuszeni byli dzielić się kierownictwem Urzędu z Naczelnikami Wydziałów — z reguły — Prezydjalnych. Jednak w braku wyraźnego przepisu urzędnicy ci jako zastępcy Wojewodów postawieni byli organizacyjnie narówni z Naczelnikami wszystkich innych Wydziałów.

Wprowadzona obecnie instytucja Wicewojewodów racjonalnie zastosowana umożliwi PP. Wojewodom bardzo znaczne odciążenie w załatwieniu spraw bieżących i poświęcenie szczególniejszej uwagi sprawom zasadniczym, wynikającym zogólnego kierownictwa i nadzoru nad całą administracją państwową i samorządową na terenie Województwa.

Rozporządzenie Rady Ministrów wprowadza trzy zasadnicze zmiany w dotychczasowej organizacji Urzędów Wojewódzkich w szczególności w sprawie podziału tego Urzędu na Wydziały i Oddziały, w sprawie urzędników, zajętych w tym Urzędzie oraz w sprawie pokrywania wydatków osobowych i rzeczowych.

Odnośnie do sprawy podziału Urzędu Wojewódzkiego na Wydziały i Oddziały oznajmiam, co następuje:

do § 8.

W myśl okólnika Min. Spraw Wewnętrznych z 2 października 1923 r. Nr. 114 przedłożyli wszyscy PP. Wojewodowie wnioski w przedmiocie podziału Urzędów Wojwódzkich na Wydziały. Ponieważ wnioski te wykazują pod niektórymi względami dość znaczne rozbieżności, przeto celem osiągnięcia niezbędnej jednolitości w organizacji Urzędów Wojewódzkich uważam za konieczne jaknajdalej idące uzgodnienie tych wniosków zarówno odnośnie do Wydziałów załatwiających sprawy z zakresu administracji wewnętrznej, jakoteż odnośnie do Wydziałów resortowych.

Odnośnie do tych ostatnich podział na Wydziały względnie samoistne oddziały oraz przydział czynności z zakresu poszczególnych resortó wzastrzeżony jest w decyzji właściwych PP. Ministrów po porozumieniu się ze mną. W sprawie tej odnoszę się równocześnie do interesowanych PP. Ministrów. W tem stadjum sprawy zechce Pan Wojewoda wstrzymać się z przedkładaniem jakichkolwiek odrębnych wniosków resortowych Ministerstwom względnie z przeprowadzeniem zasadniczych zmian w wewnętrznej organizacji i zakresie czynności poszczególnych Wydziałów resortowych, ponieważ przy sposobności uchwalania rozporządzenia Rady Ministrów z 11 lutego 1924 r. Rada Ministrów powzięła osobną uchwałę, iż do czasu wprowadzenia w życie nowego podziału Urzędu Wojewódzkiego w trybie określonym w powyższym rozporządzeniu ma pozostać w mocy organizacja dotychczasowa.

Nieprzesądzając decyzji poszczególnych PP. Ministrów resortowych, do których równocześnie się zwracam, zaznaczam, iż dalej idące zmiany, a w szczególności zupełne skasowanie niektórych Wydziałów resortowych będzie mogło nastąpić prawdopodobnie dopiero z dniem 1 stycznia 1925 r.

do § 10.

Sprawa podziału Urzędu Wojewódzkiego na Oddziały stanie się aktualną z chwilą ostatecznego ustalenia podziału tych Urzędów na Wydziały.

Zaznaczam jednak, że nie stoi nic na przeszkodzie bezzwłocznemu wprowadzeniu w życie takich zmian w organizacji Urzędu Wojewódzkiego, które wynikają z rozporządzenia Rady Ministrów, a dadzą się przeprowadzić w ramach obecnego podziału, względnie nie pozostają w bezpośrednim związku z przyszłym nowym podziałem, w szczególności biuro podawcze, Ekspedyturę, Archiwum Główne i Dziennik poufny postanowiłem włączyć do Wydziału Prezydjalnego i podporządkować Naczelnikowi Kancelarji tego Wydziału, który w razie potrzeby winien spełniać również funkcje Inspektora dla spraw kancelaryjnych Urzędu Wojewódzkiego i władz administracyjnych I-ej instancji. Temsamem zostaje skasowane osobne stanowisko Naczelnika Kancelarji Głównej. Pozatem ilość kancelarji wydziałowych winna być przystosowana do faktycznej potrzeby i warunków lokalowych.

do § 11.

Odnośnie do spraw personalnych urzędników Urzędu Wojewódzkiego rozporządzenie Rady Ministrów zawiera nowe i bardzo ważne postanowienia ,iż wszyscy urzędnicy Urzędu Wojewódzkiego winni się znajdować na etacie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z wyjątkim tych urzędników referendarskich i podreferendarskich ,których poszczególni Ministrowie przydzielą do Urzędu Wojewódzkiego w miarę potrzeby z własnego etatu do załatwiania spraw, opartych na zawodowej wiedzy fachowej poszczególnych resortów (inżynierowie, agronomowie, lekarze weterynarji, leśnicy i t. p.).

Zechce Pan Wojewoda przedłożyć jaknajrychlej Ministerstwu Spraw Wewnętrznych imienny wykaz wszystkich urzędników Urzędu Wojewódzkiego, którzy w myśl powyższego przepisu mieliby przejść na etat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz wykaz tych urzędników, którzy jako powołani do załatwienia spraw opartych na zawodowej wiedzy fachowej mieliby pozostać na etacie poszczególnych Ministerstw resortowych. Wykaz ten należy sporządzić w 2 egzemplarzach, idąc śladem obecnego podziału Urzędu Wojewódzkiego na Wydziały i Oddziały z podaniem:

1) imienia i nazwiska danego urzędnika,
2) stopnia służbowego i etatu, na którym pozostaje,
3) wiek,
4) ukończonych studjów,
5) rodzaj zajęcia (kategorja załatwianych spraw),
6) uzasadnienia wniosku co do przejęcia na etat spraw wewnętrznych względnie pozostawienia na etacie resortowym. Nadto należy podać ogólny etat urzędników danego resortu według kategorji przyzwolony na rok bieżący. Według treści rozporządzenia ostateczna decyzja w tym kierunku, którzy urzędnicy jako tak zw. fachowi mają pozostać na etatach właściwych Ministerstw jest zastrzeżona do porozumienia się właściwych Ministrów z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu.

Odnośnie do wydatków osobowych i rzeczowych Urzędu Wojewódzkiego, wydatki te obciążać będą odtąd budżet Ministerstwa Spraw Wewn. z wyjątkiem wydatków osobowych i kosztów podróży oraz specjalnych wydatków rzeczowych tyych urzędników, którzy przydzieleni zostaną z etatu poszczególnych Ministerstw do załatwiania spraw, opartych wyłącznie na zawodowej wiedzy fachowej. Zaznaczam, iż w najbliższym czasie zamierzam wystąpić do P. Ministra Skarbu z wnioskiem na uzgodnienie z powyższym stanem rzeczy przepisów, dotyczących wydatków osobowych i rzeczowych oraz kosztów podróży także we władzach administracyjnych I-ej instancji.

do §§ 13 — 17.

Przepisy te są naogół powtórzeniem przepisów dotychczasowych i nie wymagają bliższego wyjaśnienia.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi Ministerstwami przygotuje instrukcję, o których mowa w § 13 i 15, poddając równocześnie rewizji instrukcje dotychczasowe stosownie do § 19 rozporządzenia Rady Ministrów.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Hübner.*

99.

Okólnik Nr. 74 z dn. 24 czerwca 1924 r. Nr. BP. 4838 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz P. Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie stosunku władz administracyjnych do organów policji państwowej.

I. Okólnikiem z dnia 9 lipca 1923 roku Nr. 77 (BP. 3761/23), zarządziłem, aby pp. Komendanci powiatowi i okręgowi pol. państw. porozumiewali się z pp. Starostami i Wojewodami oraz zasięgali ich aprobaty przed przeniesieniem, awansem, zwolnieniem lub przydziałem wyższych, a na terenie powiatów i niższych funkcjonarjuszów policji, względnie przed postawieniem odnośnych wniosków, z tem, że oświadczenia się w tych sprawach Starostów i Wojewodów winny być każdorazowo dołączane do wniosków. Doszło do mej wiadomości, że pp. Komendanci nie zawsze stosują się do tego rozporządzenia, z drugiej strony zaś, że projekty względnie wnioski dotyczące zmian personalnych, o jakich wyżej mowa, przedstawione władzom administracyjnym ulegają częstokroć niepotrzebnej zwłoce, ponieważ władze administracyjne I, względnie II instancji nie traktują rzeczonych spraw z należytym pośpiechem, jakiego wymagają policyjne względy służbowe. Wobec powyższego zwracam uwagę, że pp. Komendanci obowiązani są ściśle się stosować do przytoczonego powyżej postanowienia okólnika Nr. 77 i przedstawiać do aprobaty naczelnikom władz administracyjnych wnioski pisemne we wszystkich wzmiankowanych wyżej sprawach ponadto zaś, ze względu na zachodzącą niejednokrotnie konieczność służbową dokonywania pewnych zmian personalnych natychmiast, tak by sprawność służby bezpieczeństwa publicznego mogła stać na wysokości swego zadania, zarządzam niniejszem, by PP. Wojewodowie względnie Starostowie przedstawiane sobie wnioski w spra-

wach personalnych policji traktowali jako sprawy **terminowe**, wymagające jaknajwiększego pośpiechu. Zauważam przytem ,iż dla ułatwienia względnie uproszczenia pracy, związanej z rozpatrywaniem oraz aprobatą wniosków personalnych, dotyczących nagłych tranzlokacji niższych funkcjonarjuszów policji w granicach Województwa względnie powiatu, rzeczone wnioski pisemne pp. Komendanci okręgowi i powiatowi mogą przedkładać władzom administracyjnym II i I instancji przy normalnych raportach, bez przedstawiania odnośnych akt personalnych, co jednak nie wyklucza prawa tych władz żądania przedstawienia do wglądu akt każdej poszczególnej sprawy.

W związku z powyższem, wobec wynikłych wątpliwości co do trybu postępowania przy przenoszeniu funkcjonarjuszów policji z powiatu do powiatu w obrębie jednego Województwa, wyjaśniam ,że w sprawach tego rodzaju winna być osiągana aprobata właściwego P. Wojewody, rzeczą którego jest rozpatrzenie i ewent. uzgodnienie stanowiska zainteresowanych Starostów.

II. a) W związku z zarządzeniem, zamieszczonem w p. 2 powołanego wyżej okólnika Nr. 77, wyjaśniam, że przysługujące PP. Wojewodom i Starostom prawo wglądu w akta spraw dyscyplinarnych funkcjonarjuszów policji oraz prawo odwoływania się do swej władzy zwierzchniej w razie niezadowolenia z wyniku postępowania dyscyplinarnego, nie może być uważane za równoznaczne z prawem zatwierdzania wniosków komisji dyscyplinarnych, lub wogóle aprobowania orzeczeń dyscyplinarnych, gdyż ani zatwierdzanie takich wniosków ani aprobowanie orzeczeń do kompetencji władz administracyjnych I i II instancji nie należy. Pod tym względem zwracam uwagę P. Wojewody (P. Delegata Rządu, P. Komisarza Rządu, P. Komendanta Głównego) na obowiązujące dotychczas postanowienia, zwłaszcza art. 7, 12 i 13 przepisów dyscyplinarynch dla policji państwowej z dnia 16 września 1919 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 46/19, poz. 672). Przy tej sposobności wyjaśniam, że PP. Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) mogą żądać przedstawiania Sobie do wglądu akt dyscyplinarnych wyższych funkcjonarjuszów policji nietylko w poszczególnych wypadkach, lecz w każdej sprawie, a w takim razie odnośni Komendanci okręgowi obowiązani są przedstawiać wszystkie takie sprawy przed wysłaniem ich do Głównej Komendy pol. państw. dla skierowania ich do Komisji dyscyplinarnej dla wyższych funkcjonarjuszów policji przy Ministrze Spraw Wewnętrznych. Do wniosków w sprawach dyscyplinarnych PP. Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) winni dołączać swe opinje. Natomiast żądanie przedstawienia sobie akt już po wysłaniu ich do Głównej Komendy pol. państw., lub zwracanie się poszczególnych władz administracyjnych do Głównej Komendy o nadesłanie do wglądy rzeczonych akt dyscyplinarnych jest niedopuszczalne.

b) W związku z powyższem wyjaśniam, co następuje w przedmiocie prowadzenia dochodzeń w sprawie skarg na czynności policji państwowej i postępowania funkcjonarjuszów policji.

O ile skarga (interpelacja, wniosek etc.) skierowana jest do władz administracyjnych i dotyczy działalności organów policji, jako organów wykonawczych władz państwowych i samorządowych, władza administracyjna, jako władza zwierzchnia organów policji w tym zakresie, obowiązana jest **zbadać** sprawę **we własnym zakresie działania** i to przez własne organa nieumundurowane. Jeśli władza administracyjna w toku dochodzenia uzna, że istnieją podstawy do wdrożenia postępowania dyscyplinarnego, przeciwko poszczególnym funkcjonarjuszom policji, winna niezwłocznie zarządzić wdrożenie takiego postępowania przez właściwe organa policji państwowej, załączając akta dochodzenia. Żądaniu władzy administracyjnj wdrożenia postępowania dyscyplinarnego organa policji państw. odmówić nie mogą.

Zwracam tu uwagę, że dochodzenia tak administracyjne jak i dyscyplinarne nie mogą być prowadzone, tak jak to się kilkakrotnie zdarzyło, przez osoby, których skarga dotyczy. Rzeczą PP. Wojewodów (P. Delegata Rządu, P. Komisarza Rządu) i Starostów oraz pp. Komendantów okręgowych i powiatowych jest zorganizowanie dochodzenia w taki sposób, aby bezstronność i sumienność w jego przeprowadzeniu były zupełnie zapewnione.

III. Zdarza się niejednokrotnie, iż pp .Komendanci okręgowi względnie powiatowi wyjeżdżają w sprawach służbowych z miejsca swej urzędowej siedziby ,nawet poza granice Województwa czy powiatu, nie zawiadamiając o swoim wyjeździe właściwych PP. Wojewodów względnie Starostów, co sprzeczne jest z obowiązującymi zasadami, przytoczonemi w powołanym na wstępie okólniku Nr. 77. W uzupełnieniu przeto p. 1-go ustępu 5-go pomienionego okólnika zarządzam, aby pp. Komendanci powiatowi i okręgowi zawiadamiali pp. Starostów i Wojewodów o każdym zamierzonym wyjeździe z miejsca swej urzędowej siedziby, przedsiębranym w sprawach służbowych, tak z własnej inicjatywy, jak i z rozkazu swych przełożonych organów policji. Przypominam tu także postanowienia § 22-go Tymczasowej Instrukcji służbowej dla policji państwowej z dnia 3 lipca 1920 r. o urlopach.

IV. Doszło do mojej wiadomości, że PP .Wojewodowie względnie Starostowie, opierając się na zawartych w okólniku Nr. 77 z dn. 9 lipca 1923 roku wyjaśnieniach, dotyczących stosunku władz administracyjnych do organów policji państwowej, przedsiębiorą sami osobiście lub przez specjalnie w tym celu delegowanych urzędników referendarskich inspekcję komend i posterunków policyjnych w zakresie, określonym dla policyjnych organów inspekcyjnych, działających z ramienia poszczególnych Komendantów policji. Celem usunięcia niepożądanych ewentualnych nieporozumień, zechcą PP. Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu, P. Główny Komendant) stosować się pod tym względem do następujących wskazówek:

a) W myśl zasad organizacyjnych władz administracyjnych I i II instancji oraz policji państwowej, wizytacji podległych sobie komend i posterunków policyjnych dokonywują PP. Wojewo-

dowie (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) i Starostowie osobiście. Nie wyklucza to jednak bynajmniej uprawnienia P. Wojewody (P. Delegata Rządu, P. Komisarza Rządu, P. Główn. Komendanta) delegowania do poszczególnych komend czy posterunków policyjnych podległych Sobie kierowników Wydziałów (oddziałów, referatów) bezpieczeństwa dla przeprowadzenia lustracji w pewnych ściśle określonych sprawach w zakresie czynności wykonawczych policji państwowej.

b) PP. Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) dokonywują wizytacji okręgowych oraz powiatowych Komend p. p., tudzież podległych im urzędów i t. p. oddziałów stosownie do swego uznania, przedkładając Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wyczerpujące sprawozdanie z każdej dokonanej wizytacji.

PP. Starostowie dokonywują w ten sam sposób wizytacji powiatowych komend p. p., tudzież podległych im komisarjatów, posterunków i t. p. oddziałów na terenie powiatów, przedkładając władzom administracyjnym II instancji sprawozdanie z każdej dokonanej wizytacji.

c) Przy wizytacji winni towarzyszyć PP. Wojewodom (P. Delegatowi Rządu, P. Komisarzowi Rządu) wzgl. Starostom właściwi Komendanci okręgowi względnie powiatowi.

d) Wzmiankowane wizytacje mają na celu bezpośrednie zapoznanie się naczelników władz administracyjnych I i II instancji z ogólnym stanem służby bezpieczeństwa na powierzonym ich pieczy terenie i winny przedewszystkiem mieć za zadanie stwierdzenie w jaki sposób spełniają Komendy, posterunki i t. p. swoje zadania jako organ wykonawczy administracyjnych władz państwowych i władz samorządowych oraz ustalenie stopnia gotowości Komend (posterunków i t. p.) do spełnienia tych zadań. W szczególności zaś przy tego rodzaju wizytacjach należy zwracać uwagę na:

1) tak ilościowy jak i jakościowy skład wizytowanych Komend, urzędów, oddziałów i t. p.,
2) celowość ich dyslokacji,
3) pomieszczenie,
4) faktyczny stosunek do miejscowych władz państwowych (wojśkowych) i samorządowych,
5) stosunek do miejscowej ludności,
6) ogólna ocena wydajności pracy policji na podstawie bezpośrednich spostrzeżeń oraz na podstawie stanu bezpieczeństwa danego terytorjum. Ewent. zgłoszone podczas wizytacji zażalenia i skargi ludności na organa policji państwowej, winny być skierowane na właściwą drogę stosownie do ich charakteru.

Powyższe punkty jako wytyczne przy wizytacji należy również uwzględniać w pomienionych wyżej pod b) sprawozdaniach wizytacyjnych, które ponadto należy uzupełnić rubrykami: 7) wydane zarządzenia względnie polecenia, 8) wnioski, 9) ogólne bezpośrednie spostrzeżenia z zakresu wewnętrznej organizacji, administracji, uzupełnienia, zaopatrzenia i wyszkolenia organów policji państwowej.

Odnośnie do p. 9) zaznaczam, że przedsiębranie szczegółowej technicznej inspekcji organów policji państwowej pod względem wewnętrznej organizacji, administracji, uzupełnienia, zaopatrzenia i wyszkolenia policji należy między innemi do zakresu działania specjalnych policyjnych organów inspekcyjnych, wobec czego PP .Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) i Starostowie winni przy wizytacjach ograniczać się pod tym względem tylko do ewentualnych spostrzeżeń oraz wniosków ogólnych na zasadzie dokonanego wglądu.

e) PP. Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) i Starostowie, na podstawie dokonanych wizytacji mogą wydawać organom policji doraźnie potrzebne zarządzenia względnie polecenia zasadniczo przez odnośnych Komendantów policji, a tylko w wypadkach nagłych i niecierpiących zwłoki bezpośrednio podległym im organom, przyczem winni zwracać uwagę na okoliczność, by wydane przez nich doraźne zarządzenia, względnie polecenia nie kolidowały z treścią rozkazów, jakie dotyczące organa policji otrzymały od swych przełożonych komend do wykonania, o ile rozkazy te oparte są na ogólnie obowiązujących przepisach i instrukcjach oraz zarządzeniach władz zwierzchnich.

V. PP. Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) i Starostowie winni stale mieć na uwadze, że Komendanci okręgowi i powiatowi są z natury rzeczy w pierwszej linji fachowymi rzeczeoznawcami w sprawach policyjnych. Dlatego też we wszystkich sprawach zasadniczych, dotyczących policji PP. Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) i Starostowie winni być w stałym kontakcie z rzeczonymi pp. Komendantami i przed powzięciem decyzji zasięgać ich zdania.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

100.

Okólnik Nr. 76 z dnia 27 czerwca 1924 r. Nr. AB. 3673 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i P. Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie komisyj odbiorczych przy urzędach Min. Spraw Wewn.

W uzupełnieniu tut. okólnika Nr. 20 (z dnia 21.II 1924 r., OBR. 952) i z dnia 16.V 1924 r. Nr. 50 (AB. 2770) zarządzam by: funkcje, wymienionych w powyższym okólniku komisyj odbiorczych, pełniły w urzędach I instancji —**komisje gospodarcze,** powołane zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 280 z dnia 13.V 1919 r. (52315/Fg — 2976 Dzien. Urzęd. Min .Spr. Wewn., poz. 427) do czuwania nad celowością gospodarki oraz w urzędach wojewódzkich (II instancji) — wydziały Budżetowo-Gospodarcze.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

101.

Okólnik Nr. 77 z dnia 30 czerwca 1924 r. Nr. BF. 9584/24 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rzadu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie załatwiania spraw obywatelstwa.

W czasie obrad sejmowych nad budżetem wyrażono życzenie, aby przybyszom narodowości polskiej, osiedlającym się na ziemiach Państwa Polskiego, wydawane były nadania obywatelstwa jaknajrychlej, a nie posiadającym wielkiego majątku włościanom i robotnikom przyznawane jaknajdalej idące ulgi w opłatach.

Przypominając wskazówki, zawarte w pp. 18 i 22 instrukcji z 8 sierpnia 1920 r. Nr. AP. 2778/5 odnośnie wydawania aktów uznania obywatelstwa na podstawie art. 3 ustawy z 20 stycznia 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca Panom Wojewodom (P. Delegatowi Rządu, P. Komisarzowi Rządu) wydać odpowiednie zarządzenia w celu przyspieszenia biegu pomienionych spraw.

O ile chodzi o opłatę od aktów nadania obywatelstwa (art. 14 rozp. ministerjalnego z 7 czerwca 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 52, p. 320) przewidziana w poz. 11 taryfy opłat stemplowych, dołączonej do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 kwietnia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 36, p. 392, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca Panom Wojewodom (Panu Delegatowi, Panu Komisarzowi), aby przy załatwianiu spraw nadania obywatelstwa powyższe mieli na uwadze.

We wnioskach przedstawianych w tych sprawach do kompetentnego załatwienia przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w myśl § 1 rozporządzenia ministerjalnego z 13 lutego 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 22, p. 240 należy zawsze postawić również wniosek co do wysokości opłaty, jaką petent może uiścić ze względu na swe stosunki majątkowe.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

102.

Okólnik Nr. 78 z dnia 3 lipca 1924 r. Nr. AP. 5743 do PP. Wojewodów (z wyjątkiem małopolskich), P. Delegata Rzadu w Wilnie i P. Komisarza Rzadu na m. st. Warszawę.

W związku z intymowaną okólnikiem Nr. 147 uchwałą Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1923 r. w przedmiocie ustanowienia dla dokonywania awansów dwóch terminów w roku, t. j. 1 stycznia i 1 lipca, zarządzam co następuje:

Wnioski awansowe na stanowiska służbowe od VII stopnia wzwyż przedkładać należy Ministerstwu łącznie, t. j. jednem pismem z początkiem listopada i maja każdego roku. W piśmie tem oprócz szczegółowego uzasadnienia wniosków należy ściśle określić ilość wolnych miejsc w etacie, których obsadzenie jest zamierzone w drodze proponowanych awansów, a nadto wskazać przyczyny, które spowodowały powstanie wakansów (np. wskutek wyjścia ze służby X, awansu Y i t. p.). Co do każdego z kandydatów należy stwierdzić, że dowody osobiste wymagane przepisami ustawy o państwowej służbie cywilnej są w porządku i że nie zachodzą żadne ustawowe zastrzeżenia lub przeszkody do awansu. Pozatem do wniosków dołączyć należy ostatnie opisania kwalifikacyjne i tabele kwalifikacyjne proponowanych do awansu urzędników.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

103.

Okólnik Nr. 79 z dn. 3 lipca 1924 r. Nr. SM. 3404/24 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem Śiaskiego, Poznańskiego i Pomorskiego) i P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie stosowania zwolnień przy poborze podatku miejskiego od towarów przywożonych drogami żelaznemi.

Do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych doszło, że przepisy art. 12 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu fianasów komunalnych (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747) nie są ściśle przez zarządy gmin miejskich wykonywane, mianowicie niektóre miasta pobierają podatek miejski od tych towarów, przywożonych drogą żelazną, które według art. 12-go winny być wolne od podatku, dotyczy to w pierwszym rzędzie przetworów ropy naftowej.

Celem uniknięcia w tym względzie niewłaściwości Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyszczególnia poniżej towary, które, jako podlegające państwowym podatkom od spożycia, zużycia, wzgl. produkcji, lub stanowiące przedmiot monopolu państwowego — wolne są od pomienionego podatku:

1) tytoń i wyroby tytoniowe,
2) sól zwykła, kuchenna, fabryczna, bydlęca,
3) słód sprowadzony przez browary,
4) cukier,
5) spirytus i wódka,
6) wino musujące owocowe,
7) wino musjące owocowe,
8) drożdże prasowane,
9) ropa naftowa i jej przetwory,
10) zapałki,
11) świece parafinowe, nadawane przez rafinerje krajowe,
12) wino musujące, winogronowe,
13) kwas octowy,
14) węgiel kamienny,
15) wino zwykłe i owocowe,
16) miód do picia,
17) sacharyna.

Powyższe zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu) podać do wiadomości zainteresowanych Magistratów miast, znajdujących się na obszarze podległego Panu Województwa i dopilnować ścisłego przestrzegania przez nich powołanych przepisów.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

104.

Okólnik Nr. 80 z dn. 5 lipca 1924 r. Nr. SZ. 3686/24 do PP. Wojewodów (wszystkich) i P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie udziału związków komunalnych w powiększaniu funduszu stypendjów akademickich.

Ustawa z dnia 30 października 1923 r. o państwowych stypendjach oraz innych formach pomocy dla młodzieży akademickiej (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 942) przewiduje w art. 3-im, że fundusze stypendjów akademickich oprócz innych źródeł składać się będą zgodnie z punktem c) powołanego artykułu — z sum, przyznanych przez ciała samorządowe, przyczem, jeżeli przyznana suma pokrywa przynajmniej w połowie pełne stypendjum, wolno związkom samorządowym czynić zastrzeżenia:

1) co do kierunku prac stypendystów, oraz
2) co do pierwszeństwa dla kandydatów, pochodzących z danej okolicy.

Doniosłość społeczna sprawy pomocy dla niezamożnej młodzieży akademickiej pozwala przypuszczać, że związki komunalne mając pełne zrozumienie dla wszelkich poczynań, podyktowanych interesem dobra publicznego, zechcą się stale przyczyniać w szerokim rozmiarze zgodnie z intencją ustawodawcy do powiększenia akademickich funduszów stypendyjnych i w tej myśli będą corocznie wstawiać do swoich budżetów odpowiednie sumy na cel powyższy.

Wysokość stypendjum w roku akademickim 1924/25 według obliczeń Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wynosić będzie conajmniej 750 złotych, płatnych w 10 ratach miesięcznych od października do lipca włącznie.

Przyznane sumy należy przekazywać Centralnej Kasie Państwowej na rachunek funduszu specjalnego „Państwowy fundusz stypendjów akademickich" do dyspozycji Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przy jednoczesnem powadamianiu Ministerstwa Wyznań Rel. i Ośw. Publ. o dokonaniu wpłaty oraz podaniu do jego wiadomości ewentualnych zastrzeżeń, które przewiduje punkt c) art. 3 powołanej ustawy. Jest wielce pożądane, by związki samorządowe przyznały i przekazały sumy na stypendja w czasie najrychlejszym, gdyż w ten sposób umożliwionoby młodzieży korzystanie z tych sum już od początku nadchodzącego roku akademickiego, t. j. od 1 października r. b.

Nadmienia się, że rozporządzenie wykonawcze do ustawy o stypendjach wejdzie w życie z początkiem roku akademickiego 1924/25.

Z uwagi na znaczną ilość niezamożnej młodzieży akademickiej, oraz na społeczną doniosłość akcji pomocy dla niej, zechce Pan Wojewoda (Delegat Rządu) dołożyć starań w kierunku skłonienia związków samorządowych do przyznawania możliwie wysokich sum na cele funduszu stypendjów, gdyż tylko wtedy akcja odnośna będzie mogła zatoczyć szersze kręgi i przynieść poważne wyniki.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

105.

Okólnik Nr. 81 z dn. 12 lipca 1924 r. Nr. SZ. 4324/24 do PP. Wojewodów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Magistratów miast i Urzędów gminnych w sprawie wykonywania wzajemnych zleceń Związków komunalnych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektóre związki komunalne nie odpowiadają i nie wykonują zleceń innych Związków komunalnych, skoro te proszą o ściągnięcie podatków lub opłat komunalnych od osób, które zmieniły miejsce pobytu lub mają miejsce zamieszkania na obszarze innego Związku komunalnego.

Podobne zapoznanie niezbędnej do współżycia Związków komunalnych ze sobą zasady wzajemności powoduje niejednokrotnie nadmierną korespondencję między urzędami Związków komunalnych a także często konieczność interwencji władz państwowych, co obarcza nieproduktywną i zbędną pracą urzędy samorządowe i państwowe, hamując sprawność administracji.

Z uwagi na powyższe Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, co następuje:

1) Powiatowe Związki komunalne, Magistraty miast i Urzędy gminne w sprawach, wynikających z własnego zakresu działania, powinny bezpośrednio odnosić się o wykonanie zleceń do odnośnych związków komunalnych.
2) Jeśli mimo trzech-krotnego przypomnienia Związek komunalny sprawy nie załatwi lub nie da odpowiedzi, należy o tem zawiadomić władzę nadzorczą, opieszałego Związku komunalnego. Władza nadzorcza obowiązaną jest wezwać dany organ komunalny do usprawiedliwienia się a w wypadku opieszałości zastosować środki przymusowe przysługujące jej z tytułu nadzoru.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

106.

Okólnik Nr. 84 z dnia 26 lipca 1924 r. Nr. AB. 4452 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyj. śląsk.), P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zwrotów z przychodów budżetowych.

Stosownie do okólnika Ministra Skrabu z dn. 3 b. m. L. D. K. 3749/W. A. K., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w dalszym ciągu okólnika swego Nr. 43 z dn. 30.IV r. b. (Nr. AB. 2743) wyjaśnia, że końcowa część ustępu 9 powołanego wyżej okólnika Nr. 43 o nie łączeniu przychodów i wydatków budżetowych zarachowanych w księgach w walucie złotowej z przychodami, wzgl. wydatkami poprzednich miesięcy w markach, obowiązuje do czasu wydania zarządzeń o sporządzeniu zamknięć rachunkowych za cały rok budżetowy 1924.

W razie mylnego zarachowania dochodów budżetowych w okresie od 1 stycznia do 30 kwietnia r. b. (w walucie markowej), a co zatem idzie,

potrzeby sprostowania niewłaściwych zarachowań należy prostować rachunkowo ostateczną sumę odnośnych dochodów za ten okres, wykazaną w księgach i miesięcznych sprawozdaniach rachunkowych, o czem bezzwłocznie powiadomić Ministrstwo Spraw Wewnętrznych oraz Okręgową Izbę Kontroli. Postępowanie w powyższym wypadku jest analogiczne do postępowania, przewidzianego w § 70 przepisów rach.-kasowych, po upływie okresu budżetowego, przy uzgadnianiu kont księgi przychodów budżetowych z ogólną księgą przychodów Izby Skarbowej. Zamknięcia natomiast księgi przychodów budżetowych oraz wprowadzania sum należytości do przedziałki 12 oraz nadpłat do przedziałki 13, jak to ma miejsce z końcem okresu budżetowego, dokonywać nie należy.

W wypadkach, gdy suma zarachowana w walucie markowej w okresie od 1 stycznia do 30 kwietnia 1924 r., ma być zwrócona (czy to z dz. 5 par. 11 budżetu Ministerstwa Skarbu, czy też z innego tytułu budżetowego) stosownie do postanowień par. par. 50 — 51 Przep. rach. — kas. bądź też ma być przerachowana w trybie kasowym na inny rachunek, należy brać pod uwagę przy tem tylko tę część sumy, która da się zamienić na złote i grosze, resztki zaś, nie przedstawiające wartości jednego grosza, pozostawić w tytule budżetowym, na który całkowita suma została już zarachowana.

Ze względów budżetowych nie jest dopuszczalne asygnowanie zwrotu sum, przerachowanych z końcem kwietnia 1924 z sum depozytowych na dz. 5, par. 11 budżetu Min. Skarbu, ze specjalnego kredytu, przeznaczonego na zwroty sum wpłaconych w ubiegłych okresach, lecz stosować należy postanowienia par. par. 49 — 52 Przep. r. k. z uwzględnieniem powyższych wskazówek.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Kozłowski.*

Dyrektor Departamentu.

107.

Okólnik Nr. 85 z dnia 25 lipca 1924 roku Nr. SM. 3614/24 do wszystkich PP. Wojewodów oraz P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie podatku od budynków na obszarze gmin miejskich.

Artykułem 25-ym ustawy z dn. 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. Ust. Nr. 39, poz. 406) ustanowiony został podatek na rzecz Skarbu Państwa od właścicieli nieruchomości miejskich w wysokości 20% płaconego przez lokatorów komornego, względnie wartości czynszowej pomieszczenia nieoddanego w najem.

Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17.VI 1924 r. (Dz. Ustaw Nr. 51, poz. 523) dokonanie wymiaru i poboru tego podatku państwowego na obszarze gmin miejskich, powierzone zostało zarządom tych gmin (magistratom, zwierzchnościom gminnym).

Przy wydawaniu ustawy o ochronie lokatorów intencją ustawodawcy było, aby podatek od nieruchomości stanowił wyłączne źródło dochodów Skarbu Państwa. Zgodnie z tem Rząd w projekcie noweli do ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych zamieścił postanowienie, uchylające prawo opodatkowania budynków na rzecz związków komunalnych.

Mając jednak na względzie ciężkie położenie finansowe miast i wobec postanowienia art. 6 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, który dozwala gminom miejskim pobierać, poczynając od roku 1924, podatek od nieruchomości albo w postaci dodatku do państwowego podatku, albo w postaci podatku samoistnego. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oznaczyło w projekcie noweli termin, od którego uchylony ma być podatek komunalny od budynków na dzień 1 stycznia 1925 r.

W tym stanie sprawy wskazanem jest, aby gminy miejskie, ile uznają za konieczne wprowadzenie podatku od budynków, oparły pobór komunalnego podatku na tych samych zasadach i materjałach, jakie odnosić się będą do analogicznego podatku państwowego, co może być uskutecznione przez uchwalenie dodatku do państwowego podatku od nieruchomości.

Dodatek komunalny nie może być jednak uchwalony w dowolnej wysokości, bowiem nowa ustawa o ochronie lokatorów, polepszająca sytuację właścicieli nieruchomości, mogłaby utracić swe znaczenie dla tych właścicieli w razie uchwalenia nadmiernego podatku komunalnego, dlatego też Ministerstwo uważa uchwalenie dodatku komunalnego w wysokości wyższej niż 25% za niedopuszczalne.

Powyższe zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu) podać do wiadomości Magistratom miast wydzielonych, oraz za pośrednictwem Wydziałów Powiatowych Magistratom miast niewydzielonych, znajdujących się na terenie podległego Panu Województwa.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Hübner.*

108.

Okólnik Nr. 86 z dnia 25 lipca 1924 roku Nr. SM. 3709/24 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) oraz P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości przez zarządy gmin miejskich i Wydziały Powiatowe.

Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17.VI 1924 r., ogłoszonem w Dz. Ust. R. P. Nr. 51, poz. 523, dokonanie wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości zostało przekazane w miastach zarządom tych gmin (magistratom, zwierzchnościom gminnym), zaś od budynków, położonych poza obszarem gmin miejskich, — wydziałom powiatowym przy współudziale zarządów gmin wiejskich oraz przełożonych obszarów dworskich, o ile chodzi o województwa pomorskie i poznańskie.

Zatem obowiązkiem wskazanych wyżej organów będzie dokonanie wymiaru i poboru tego podatku w przepisanych w powołanem rozporzą-

dzniu Prezydenta Rzeczypospolitej w terminach, a przedewszystkiem uskutecznienie wymiaru podatku i rozesłanie nakazów płatniczych w terminie do dnia 15 września 1924 r.

Za czynności, związane z wymiarem i poborem podatku, wymienionym wyżej władzom wymiarowym przyznane zostało wynagrodzenie w wysokości 5% sum wpłaconych na rzecz Skarbu Państwa z tytułu pobranego podatku oraz odsetek i kar za zwłokę.

Koszty i opłaty egzekucyjne z tytułu przymusowo ściągniętego podatku będą pobierać te władze na rachunek własny.

Ze względu na pilność sprawy Ministerstwo Skarbu przesłało bezpośrednio magistratom oraz wydziałom powiatowym odpowiednią ilość formularzy druków (wzór Nr. 1) na deklaracje, względnie wykazy, a zarazem księgi biercze podatku od nieruchomości oraz odpowiednią ilość formularzy druków (wzór Nr. 4) na nakazy płatnicze.

Zarządy gmin miejskich i wydziały powiatowe winny własnym kosztem na zwykłym papierze przygotować (według wzoru Nr. 3) dzienniki przychodu, przepisane w powołanem rozporządzeniu Prezydenta R. P., i kwitarjusze (wzór Nr. 5).

Do akcji wymiarowej podatku od nieruchomości miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich winy wymienione organa niezwłocznie przystąpić i zarządzić wszystko co potrzeba, aby wymiar podatku do dnia 15 września został bezwarunkowo dokonany.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu poleca wydanie odpowiednich zarządzeń i dopilnowanie, by organa samorządowe prawidłowo i sprawnie wykonały nałożone na nie obowiązki.

Ponieważ magistraty w licznych przypadkach wymierzają i pobierają podatek od lokatorów, który oparty jest na analogicznych podstawach, wymiar zatem i pobór podatku państwowego od nieruchomości nie będzie połączony z nakładem nowej i odrębnej pracy oraz z poważniejszemi kosztami, zapewni zaś związkom komunalnym stale powiększający się dochód z 5% wynagrodzenia za czynności dodatkowe.

Co do podatku od budynków wiejskich należy celem uniknięcia nieporozumień zwrócić uwagę Wydziałom powiatowym, iż podatkowi nie podlegają budynki, zajęte na gorzelnie rolnicze, cukrownie, browary ,krochmalnie, młyny, tartaki i t. p., znajdujące się w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów, o ile te przedsiębiorstwa przetwarzają w przeważnej części produkty własnego gospodarstwa rolnego, lub leśnego. Izbom Skarbowym polecono, aby urzędy skarbowe udzielały organom samorządowym wszelkich niezbędnych wskazówek i wyjaśnień, dotyczących wymiaru, poboru i księgowania podatku.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Hübner.

109.

Okólnik Nr. 88 z dn. 2 sierpnia 1924 r. Nr .AB. 4845 do wszystkich PP. Wojewodów, Pana Delegata Rządu w Wilnie, Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Pana Naczelnika Urzędu dla Spraw Mniejszości w Katowicach w sprawie zaliczenia studjów geodetycznych do rzędu studjów wyższych w rozumieniu art. 100 ustawy uposażeniowej z 9.X 1923 r. (Dz. U. Nr. 116, p. 924).

Wskutek podnoszonych wątpliwości w powyższej sprawie Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów i Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego okólnikiem z dn. 7 lipca r. b .L. 2093/DB/I wyjaśniło co następuje:

Specjalne studja geodetyczne, zakończone przepisanym egzaminem, uprawniały w myśl art. sierpnia 1920 r. (Dz. U. Nr. 77, poz. 521) zmienio-12-go Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 nego Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1922 (Dz. U. Nr. 22, poz. 182) do pobierania dodatku za studja wyższe na podstawie art. 4-go ustawy uposażeniowej z dn. 13 lipca 1920 r. (Dz. U. Nr. 65, poz. 429), oraz że studja te zakończone przepisanym egzaminem uprawniają w myśl okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dn. 1 grudnia 1923 r. L. 1931 (intymowanego tut. pismem okólnem z 17.XII 1923 r. OBR. 8654) wprowadzającego w życie ustawę uposażeniową z dn. 9 października 1923 r. (Dz. U. Nr. 116, poz. 924) także do uposażenia o jeden szczebel wyższego na podstawie art. 100-go ostatnio wyminionej ustawy uposażeniowej.

Powyższe podaję do wiadomości, stosowania się i wydania dalszych zarządzeń podwładnym urzędom.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) Kozłowski.
Dyrektor Departamentu.

110.

Okólnik Nr. 89 z dnia 12 sierpnia 1924 roku Nr. B. O. 17155/24 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Delegata Rządu w Wilnie.

W ślad za okólnikiem Nr. 9 z dnia 24.I r. b. pkt. 8 Ministerstwo poleca zarządzić, by Urzędy paszportowe przy udzielaniu wiz wyjazdowych obywatelom bułgarskim uczęszczającym do Zakładów naukowych w Polsce, pobierały opłatę 1 złoty za wizę wyjazdową.

Wizy powyższe można udzielać w okresie wakacyjnym (ferji letnich) oraz ferji świąt Bożego Narodzenia i Wielkiejnocy na mocy zaświadczeń stwierdzających, że dana osoba kontynuuje studja swe w zakładach naukowych w Polsce.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Hübner.

111.

Okólnik Nr. 90 z dnia 18 sierpnia 1924 roku Nr. BP. 5723 do wszystkich PP. Wojewodów (za wyjątkiem Śląskiego), P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rzadu na m. st. Warszawę.

W związku z określeniem działalności Rad Dyscyplinarnych Izb Adwokackich w b. dzielnicy austrjackiej, wyjaśniam w porozumieniu z p. Ministrem Skarbu, oraz z p. Ministrem Sprawiedliwości, że ze względu na uprawnienia, jakie daje Izbom Adwokackim w b. dzielnicy austr. ustawa z dnia 1 kwietnia 1872 r. Nr. 40 austr. Dz. Pr. P. — działalność Rad Dyscyplinarnych tychże Izb ma charakter publiczny, wobec czego wszelkie podania i wnioski wspomnianych Rad Dyscyplinarnych nie podlgeają opłacie stemplowej w myśl par. 6 przepisów o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 44/23, poz. 298).

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Hübner.

112.

Okólnik Nr. 91 z dnia 1 września 1924 roku Nr. BB. 3331/24 do PP. Wojewodów (z wyjątkiem Poznańskiego i Pomorskiego) i P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie legalizacji stowarzyszeń uprawiających pośrednictwo pracy.

Ustawą z dn. 10 czerwca 1924 r. o społecznem pośrednictwie pracy (Dz. Ust. Nr. 58, poz. 585) określone zostały warunki wykonywania pośrednictwa pracy przez organizacje społeczne o charakterze niezarobkowym, które w razie zamiaru korzystania z tego uprawnienia winny uzyskać od Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej pozwolenie na wykonywanie pośrednictwa pracy i zastosować się do wymagań tejże ustawy. W uzupełnieniu wspomnianej ustawy ogłoszone zostało rozporządzenie wykonawcze Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 25 czerwca 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 67, poz. 652) wyjaśniające jakie kategorje stowarzyszeń ubiegać się mogą o uzyskanie prawa wykonywania pośrednictwa pracy oraz jaka procedura w tych wypadkach ma być stosowana.

Zwracając uwagę Panów na wyżej przytoczoną ustawę tudzież wydane do niej rozporządzenie wykonawcze, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca, by przy legalizacji stowarzyszeń przewidujących w statucie swoim prowadzenie pośrednictwa pracy braną była w każdym wypadku pod uwagę opinja Wojewódzkich Wydziałów Pracy i Opieki Społecznej.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Hübner.

113.

Okólnik Nr. 92 z dnia 22 sierpnia 1924 roku Nr. BB. 1548/24 do PP. Wojewodów (wszystkich), Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie stowarzyszenia o celach opieki społecznej.

W dniu 21 marca 1924 roku weszła w życie ustawa z dn. 16 sierpnia 1923 roku o opiece społecznej (Dz. Ust. Nr. 92, poz. 726).

Na mocy zaś art. 24 powołanej ustawy zostało ogłoszone w dn. 30 lipca 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 70/24, poz. 682) Rozporządzenie Min. Pracy i Op. Sp. i Ministra Spraw Wewnętrznych, w sprawie stowarzyszeń o celach opieki społecznej.

Na mocy art. 22 powołanej ustawy zwierzchnią władzą nad stowarzyszeniami o celach opieki społecznej, wymienionych w art. 2 tejże ustawy, jest Minister Pracy i Opieki Społecznej, i rejestracja tych stowarzyszeń tudzież legalizacja ich statutów należy do kompetencji wymienionego Ministra.

Przepisy powołane wyżej nie uchylają przepisów dotychczas obowiązujących ustaw o stowarzyszeniach co do wykonywania przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych bądź bezpośrednio bądz w toku instancji praw nadzoru nad stowarzyszeniami, mianowicie zawieszenia działalności i rozwiązania stowarzyszeń ze względów w tychże ustawach wymienionych.

Jednakowoż wobec tego, że obecnie nadzór nad temi stowarzyszniami z punktu widzenia opieki społecznej należy do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej należy w każdym wypadku, kiedy zajdzie potrzeba wkroczyć ze względu na bezpieczeństwo publiczne, oraz ze względu na sprawy wchodzące w zakres spraw sanitarno-policyjnych i nadzoru nad wykonywaniem lecznictwa, działać w porozumieniu z Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Hübner.

114.

Okólnik Nr. 93 z d. 27 sierpnia 1924 r. Nr. AP. 7081 do PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie zasady nadawania „Krzyża Zasługi".

W sprawie „Krzyża Zasługi" obowiązują następujące normy ustawowe i zasady nadawania, przyjęte przez Pana Prezydenta Rzeczypospolitej:

a) ścisłe przestrzeganie postanowień art. 1 ustawy o ustanowieniu „Krzyża Zasługi" z 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 458,
b) stosowanie się do niżej podanych norm wykonawczych ustanowionych przez Prezesa Rady Ministrów.

Artykuł 1-szy wymienionej wyżej ustawy wymaga do odznaczenia „Krzyżem Zasługi":

1) by czyn, uzasadniający odznaczenie spełniony był po dniu wskrzeszenia Państwa Polskiego,
2) by czyn ten nie leżał w zakresie zwyczajnych obowiązków spełnianych przez kandydata, oraz
3) by czyn przynosił niezaprzeczoną korzyść Państwu lub poszczególnym obywatelom.

P. Prezes Rady Ministrów ustanowił następujące normy wykonawcze:

1) Złoty Krzyż Zasługi otrzymać mogą urzędnicy począwszy od VI stopnia wzwyż — wojskowi począwszy od podpułkownika,

2) Srebrny Krzyż Zasługi otrzymać mogą urzędnicy od VII do X stopnia włącznie, wojskowi od majora w dół,

3) Bronzowy Krzyż Zasługi otrzymywać mogą urzędnicy XI i XII stopnia oraz funkcjonarjusze niżsi, podoficerowie i szeregowi.

Wnioski o odznaczenie złotym „Krzyżem Zasługi" winny być przedstawiane w trzech egzemplarzach, wnioski zaś o odznaczenie krzyżami srebrnym lub bronzowym w dwóch egzemplarzach.

Do wniosków należy dołączać krótkie życiorysy kandydatów ewentualnie umieszczać je w samym wniosku.

Wnioski o odznaczeniu kilku kandydatów Krzyżem Zasługi tego samego stopnia mogą być łączone, w każdym jednak wypadku muszą zawierać uzasadnienie nadania, osobno co do każdego poszczególnego kandydata we wniosku wymienionego.

Wobec tego z przedstawionych przed wydaniem powyższych norm wniosków narazie mogą być rozpatrzone tylko te wnioski, które odpowiadają zasadom ustalonym i przytoczonym w niniejszym okólniku. Inne wnioski będą zwrócone.

Powyższe podaje się do wiadomości na podstawie okólnika P. Prezesa Rady Ministrów z dn. 15 lipca 1924 r. Nr. 81/11036. W tymże okólniku P Prezes Rady Ministrów komunikuje, że uznając, iż postanowienia art. 1 ustawy o ustanowieniu „Kryża Zsaługi" bardzo ograniczają jego nadawanie, poddaje rozpatrzeniu w Prezydjum Rady Ministrów kwestję wydania odpowiedniej noweli do ustawy o ustanowieniu Krzyża Zasługi, któraby ułatwiła nadawanie tego odznaczenia.

Do czasu jednak uchwalenia tej noweli przez Sejm i Senat, ewent. do chwili, kiedy nabierze ona mocy obowiązującej ustawy, niema możności odstępowania od obowiązujących w tej chwili ustawowych postanowień i ustalonych zasad.

Równocześnie uchyla się przepisy ustępu 3 okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 17 sierpnia 1923 r. Nr. 89/O.P. 9212.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner*.

115.

Okólnik Nr. 94 z d. 27 sierpnia 1924 r. Nr. AP. 7635 do PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie przedstawiania wniosków o odznaczenie orderem „Odrodzenia Polski".

Ujednostajnienie formy przedstawianych przez Panów wniosków o odznaczenie orderem „Odrodzenia Polski" nie zostało w zupełności osiągnięte. Wnioski przedstawiane są w różnorodnej formie, odbiegającej od norm i zasad ustalonych w okólnikach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 26 października 1922 r. Nr. 152/ P. O. 12122 z dnia 20 stycznia 1923 r. Nr. 4/P. O. 612 i z dnia 28 sierpnia 1923 r. Nr. 100/OP. 9615 tworząc materjał często niedostateczny i utrudniający ich rozpatrywanie, zwłaszcza jeżeli jako przesłane w ostatniej chwili przed zebraniem się Kapituły Orderu, nie mogą już być prostowane i uzupełniane.

Względy praktyczne dyktowane doświadczeniem i oszczędnością powodują, że ponownie zwracam się do Panów z poleceniem wydania zarządzeń, by przy opracowaniu wniosków orderowych stosowane były jednolite normy, które poniżej podaję:

1) Wnioski o których mowa, winny być przedstawiane wedle schematu dołączonego do okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 października 1922 r. Nr. 152/P. O. 12122, tylko w czterech egzemplarzach. Egzemplarze są potrzebne jeden dla Rady Ministrów, jeden dla Kapituły orderu „Odrodzenia Polski", jeden dla Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej oraz jeden dla Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — przedstawianie ich zatem w większej ilości, jak to dotychczas często bywało, jest zbędne.

2) Wnioski należy przygotować dla każdego kandydata oddzielnie. Doświadczenie bowiem wykazuje, że wnioski zbiorowe, w przedmiocie których zapadają odnośnie do wymienionych w nich kandydatów, często różne i odmienne uchwały w Kapitule Orderu i na Radzie Ministrów utrudniają wykonanie tych uchwał. Wnioski takie muszą być w Prezydjum Rady Ministrów przepisywane dla każdego kandydata oddzielnie, tak że pozorna oszczędność papieru w tych wypadkach nie jest osiągana.

3) Nie jest koniecznem dołączanie na osobnych arkuszach długich życiorysów kandydatów, z informacjami dla sprawy odznaczenia niewiele lub mało znaczącemi. Wystarcza krótki życiorys umieszczany na wstępie w uzasadnieniu wniosku, informujący jednak o wieku kandydata, jego miejscu urodzenia, studjach i zajęciu, oraz miejscu ostatniego stałego pobytu (o ile chodzi o urzędników i funkcjonarjuszy państwowych, o ich stopniu służbowym i ostatnim względnie zamierzonym w najbliższej przyszłości awansie).

4) W samem uzasadnieniu, które może być obszerniejsze, należy przytoczyć i podkreślić te momenty, które w myśl art. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 137 rozstrzygają o nadaniu orderu „Odrodzenia Polski". Brak odpowiedniego uzasadnienia powoduje niejednokrotnie odroczenie wniosku do zebrania uzupełniających materjałów jakkolwiek kandydat w rzeczywistości na odznaczenie zasługuje.

5) We wnioskach należy podawać wysokość odznaczenia, która dla każdego kandydata winna być zaprojektowana przez Panów.

Wysokość odznaczenia należy określać nazwami wprowadzonymi art. 2 noweli z d. 28 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 255 nie używają natomiast wyrażeń „klasy II, I i t. d." stosowanych dotychczas w bardzo wielu wypadkach.

6) Do wniosków należy dołączyć opinje zawierające dane wymienione w piśmie okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 lutego 1923 r. Nr. P. O. 12291 i wogóle dane mające znaczenie dla sprawy nadania odznaczenia oraz określenia jego wysokości. Szereg odmówionych lub nie przyjętych odznaczeń motywuje się, jak to stwierdzono, właśnie brakiem tego rodzaju opinji.

7) Oprócz powyższych norm nadal obowiązują okólniki: Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 26 października 1922 r. Nr. 152, a prze-

dewszystkiem jego ustęp 6 pkt. 1 — 5; z dnia 20 stycznia 1923 r. Nr. 4, a przedewszystkiem jego ustęp 4 pkt. 1 i 2 i z dn. 28 sierpnia 1923 r. Nr. 100, a przedewszystkiem jego ustęp przedostatni pkt. 1, 2 i 3.

8) Ostateczne terminy przedstawiania wniosków o odznaczeniu orderem „Odrodzenia Polski" ustalam i na przyszłość z powodów wymienionych w okólniku z dnia 28 sierpnia 1923 r. Nr. 100, **dla list styczniowych na dzień 20 września, zaś dla list majowych na dzień 10 stycznia każdego roku.**

Ilość odznaczeń, które będą nadane obywatelom Rzeczypospolitej w r. 1925 oraz klucz rozdziału tej ilości na poszczególne Ministerstwa ustali Rada Ministrów na jednem z najbliższych posiedzeń. Przypuszczam, że pod tym względem prawdopodobnie będą zachowane normy podane w okólniku z dnia 28 sierpnia 1923 r. Nr. 100.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Hübner.*

116.

Okólnik Nr. 95 z dnia 27 sierpnia 1924 r. Nr. BP. 6891 24 do PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zwalczania handlu kobietami i dziećmi.

W celu skutecznego zwalczania handlu kobietami i dziećmi polecam PP. Wojewodom (Delegatowi Rządu w Wilnie i Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę) wydać podległym Sobie władzom i organom wykonawczym instrukcje w myśl następujących wskazówek:

1. a) Przy wydawaniu paszportów zagranicznych dziewczętom i młodym kobietom władze wydające paszporty winne żądać od petentek względnie od ich rodziców lub prawnej opieki dowodów stwierdzających w jakim celu petentka udaje się zagranicę (uwierzytelnione pismo rodziców lub krewnych mieszkających zagranicą ewentualnie potwierdzone przez Państw. Urząd Pośrednictwa Pracy, pismo przedsiębiorstwa zagranicznego angażującego petentkę i t. p.). Dowody winny być przedstawione osobiście przez petentkę względnie w razie jej małoletności, przez rodziców lub jej prawną opiekę. Ponadto o ile chodzi o osoby małoletnie — należy ustalić pod czyją opieką wyjeżdżają zagranicę.

b) Jeśli przedstawione dowody lub inne towarzyszące okoliczności wzbudzają podejrzenie, że petentkę usiłują wywieźć zagranicę dla celów nierządu, władze wydające paszporty winny z pośpiechem z całą ostrożnością i odpowiednią ogłędnością przeprowadzić poufne dochodzenie celem wyśledzenia i ujęcia sprawców. Równocześnie i niezależnie od zarządzonych dochodzeń należy drogą najkrótszą przedłożyć Ministerstwu Spraw Wewnętrznych szczegółowe sprawozdanie, celem zarządzenia pościgu za sprawcami na całem terytorjum Państwa, ewentualnie zagranicą.

c) W każdym razie dziewczęta i młode kobiety wyjeżdżając zagranicę, zwłaszcza samotnie lub w towarzystwie osób obcych, należy ostrzedz o grożącym im niebezpieczeństwie ze strony handlarzy „żywym towarem" na jakie narażają się opuszczając kraj, oraz pouczyć je, że w każdym podejrzanym wypadku gdziekolwiek znajdować się będą, winny żądać opieki miejscowych władz i instytucji społecznych, mających za zadanie ochronę kobiet. Nadto należy petentce względnie jej rodzicom lub opiece prawnej wręczyć adresy Towarzystw ochrony kobiet zagranicą. Po adresy te zechcą P. P. Wojewodowie zwrócić się niezwłocznie i bezpośrednio do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

2) Przy nielegalnym przekraczaniu granicy Państwa przez dziewczęta i młode kobiety:

Organa policyjne sprawdzające paszporty winny zwracać specjalną uwagę na paszporty i dokumenty przedstawione przez wymienione osoby w celu stwierdzenia autentyczności tychże dokumentów i osób.

Władze administracyjne I instancji do których skierowywane są dziewczęta i młode kobiety, podejrzane o chęć przekroczenia granicy nazewnątrz państwa ,wine, zatrzymane osoby zbadać dokąd, w jakim celu, jaką drogą, pod czyją opieką i z czyjej namowy zamierzały one opuścić kraj oraz jakimi adresami zagranicznymi rozporządzają.

Jeśli na skutek tego badania powstaną uzasadnione podejrzenia, że dana dziewczyna czy kobieta wywożona jest zagranicę w celach nierządu należy postąpić jak w ust. 1 punkt b) a zatrzymaną zależnie od jej życzenia i zgody, bądź odesłać do miejsca rodzinnego i oddać do rąk rodziców lub opiekunów, bądź też odesłać do zakładów lub instytucyj opiekuńczych, które zostaną wyznaczone przez P. P. Wojewodów w myśl otrzymanych z Ministerstwa Pracy i Opieki Społ. wskazówek.

Postępowanie powyższe nie może w niczem naruszać normalnego urzędawania władz administracyjnych, z powodu bądź to nielegalnego przebywania danych osób w pasie granicznym, wzgl. z powodu przekroczenia art. 17 i 19 ust. z dn. 21.X 1921 r. o zarobkowem pośrednictwie pracy (Dz. Ust. Nr. 88/21, poz. 647).

3) W sprawie nadzoru nad dziewczętami i młodemi kobietami na stacjach kolejowych i przystaniach statków parowych:

Urzędujące na stacjach kolejowych i przystaniach statków parowych organa policyjne winny zwracać baczniejszą uwagę na dziewczęta i młode kobiety podróżujące w towarzystwie podejrzanych osób, a w razie pozytywnym postąpić jak w ustępach 1 ,b) i 2 niniejszego okólnika.

4) W sprawie nadzoru nad młodemi kobietami i dziewczętami w hotelach, pokojach umeblowanych, domach zajezdnych i noclegowych lub tem podobnych lokalach:

Organa policyjne winny możliwie jaknajczęściej odwiedzać wspomniane wyżej lokale i sprawdzać czy nie przebywają tam dziewczęta i kobiety podróżujące w towarzystwie osób obcych i o każdym podejrzanym wypadku donieść niezwłocznie władzom administracyjnym I inst., które postąpią jak w ustępach 1 pkt. b) i 2.

Oczywiście, że w razie wyśledzenia winnych zbrodni handlu „żywym towarem" organa policyjne postąpią w myśl obowiązujących przepisów karnych i instrukcji służbowej.

5) W celu jaknajrychlejszego utworzenia we wszystkich powiatowych miastach oddziałów „Polskiego Komitetu walki z handlem kobietami i dziećmi“, którego statut przesłano do tamt. Urzędu przy tut. piśmie okólnem z dn. 29.XI 1923 r. L. BP. 3288, a który to Komitet ma za zadanie współpracę z czynnikami rządowymi na polu walki z omawianą zbrodnią handlu „żywym towarem“ i opiekę społeczną nad ofiarami tej zbrodni, polecam P. P. Wojewodom spowodować P. P. Starostów, by agendy wspomnianego Komitetu przkazali miejscowym organizacjom lub instytucjom społecznym mającym pokrewne cele a w braku takowych, by osobiście zajęli się zorganizownaiem miejscowego oddziału Komitetu, złożonego z grona poważnych osób i delegatów instytucyj społecznych.

Chociaż w Centralnym Komitecie w Warszawie reprezentowane są wszystkie narodowości i wyznania, na prowincji można utworzyć oddzielne sekcje żydowskie miejscowego Komitetu, jeśliby współpraca w jednym korpusie okozała się niemożliwą. Instytucje, którym przekazano agendy Komitetu oraz miejscowe Komitety winny natychmiast po ukonstytuowaniu się wejść w porozumienie z „Polskim Komitetem walki z handlem kobietami i dziećmi“ w Warszawie, który udzielać im będzie wszelkich wskazówek i pomocy.

W końcu należy tak w urzędach wojewódzkich jakoteż i w starostwach przydzielać sprawy tyczące zwalczania handlu kobietami i dziećmi możliwie jednemu i temu samemu referentowi a to dla jednolitości akcji. Organa P. P. winny być należycie obznajmione ze wszystkiemi rozporządzeniami i zarządzeniami wydanemi w tej materji oraz z obowiązującemi obecnie przepisami ustawy karnej, emigracyjnej i o zarobkowem pośrednictwie pracy, a odnoszącemi się do omawianej sprawy.

O wydaniu w myśl powyższego okólnika instrukcji zechcą P. P. Wojewodowie (Delegat Rządu w Wilnie i Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) przedłożyć do 3-ch tygodni Ministerstwu sprawozdanie i ewentualnie przedstawić Swoje wnioski oraz uwagi celem udoskonalenia omawianej akcji.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Hübner.

117.

Okólnik Nr. 96 z dnia 26 sierpnia 1924 roku Nr. BP. 6396 24 do PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę (na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej) w sprawie szkół tańców towarzyskich.

Wobec zapytań PP. Wojewodów b. dzielnicy rosyjskiej, jak postępować z otwierającemi się szkołami tańców w szczególności, czy wymagane są dla tego rodzaju zakładów zezwolenia władz, ewentualnie na jakiej podstawie prawnej opierać wydane względnie żądane zezwolenia, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministertswem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wyjaśnia co następuje: Szkoły tańców dzielą się na dwie kategorje, a mianowicie: a) szkoły, których programy zamykają się w granicach mimoplastyki, albo baletu scenicznego, a więc w zakresie sztuki, i b) szkoły, które mają za zadanie naukę tańców towarzyskich.

Nauczanie tańców o których mowa pod a) wymaga zezwolenia po myśli przepisów zawartych w tomie XI cz. I Zb. Pr. Ces. Ros. nauczanie zaś tańców, o których mowa pod b) nie zostało unormowane w ustawodawstwie b. dzielnicy rosyjskiej specjalnemi przepisami i tego rodzaju zezwolenie opiera się na przepisach o zabawach publicznych: z dn. 16/28-XII 1843 r. (Zb. Postanowień dotyczących władz gub. i pow. w b. Kr. Kongr. cz. II tom. II o policji wogóle wyd. 1867 r. wydz. Spraw. Wewn. Nr. 410, str. 437) i zawartych w art. art. 138 — 148 ustawy o zapobieganiu występkom (tom XIV Zb .Pr. Ces. Ros.).

Ponieważ art. 101 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 18/III 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 44, poz. 267) gwarantuje wolność wyboru zajęcia i zarobkowania i głosi, że ograniczenie tych praw może wprowadzić tylko ustawa, natomiast ustawodawstwo b. dzielnicy rosyjskiej ani też obecne, nie zawiera żadnych ograniczeń co do nauczania tańców, przeto należy uważać proceder nauczania tańców za wolny i nie wymagający zezwolenia władz. Jednak, o ile proceder ten wykonywany będzie publicznie, pod nazwą „szkoły tańców towarzyskich“, nabiera on wówczas charakteru rozrywek publicznych i podlega przepisom o urządzaniu zabaw publicznych. W tym wypadku, aby uniknąć zakłócenia spokoju, ładu i bezp. publicznego, władza wydająca zezwolenie winna przepisać sposób prowadzenia zabawy stosownie do jej charakteru .

Zważywszy, że tak doświadczenie administracyjne jak i życie praktyczne wskazują, że tak zwane „szkoły tańców towarzyskich“ nie są niczem innem, jak przedsiębiorstwami obliczonemi na zysk urządzającemi zabawy o specjalnym charakterze, do których uczęszczają różne osobistości, częstokroć nieznanego prowadzenia i pochodzenia o rozmaitym poziomie kulturalnym, jak i moralnym, że tego rodzaju miejsca zgromadzenia często stają się rozsadnikiem niemoralności, domem schadzek a nawet punktem ułatwiającym handlarzom lub ich agentom, do werbowania kobiet i mogą zakłócać spokój publiczny. Ministerstwo Spr. Wewn., celem unormowania powyższej sprawy w jednolity sposób w. b. dzielnicy rosyjskiej zarządza, co następuje:

Władze administracyjne I inst., jako powołane w myśl przepisów o organizacji władz adm. I instancji do czuwania nad ładem, bezpieczeństwem i spokojem publicznym, będą wydawały wyżej wspomniane zezwolenia po uprzedniem zapewnieniu się :1) że ubiegający się o zezwolenie daje gwarancję solidnego prowadzenia tego rodzaju przedsiębiorstwa i posiada kwalifikację nauczania tańców towarzyskich; 2) że lokal wskazany przez niego odpowiada warunkom sanitarnym, bezpieczeństwa pożarowego i budowlanego oraz że przez wybór miejsca wykonywanie w nim tańców nie będzie gwałtownie zakłócało spokoju domowników, przepisując następujący sposób prowadzenia tego rodzaju zabawy; otrzymujący zezwolenie

na prowadzenie szkoły tańców towarzyskich obowiązany jest:

1) do prowadzenia imiennego spisu osób uczęszczających ze wskazaniem adresu i zawodu,
2) do nauczania tańców jedynie powszechnie tańczonych, z wykluczeniem, nauczania względnie demonstrowania ruchów lub figur nieprzyzwoitych obrażających moralność,
3) do nie użyczania lokalu przeznaczonego na szkołę tańców, dla innych celów bez wiedzy władzy,
4) do niedopuszczania, osób postronnych na lekcje tańców,
5) do używania muzyki tylko salonowej,
6) do rozpoczynania nauki nie wcześniej jak o godz. 10 rano a kończenia nie później jak o godz. 11 wiecz.

Zarządzeniu powyższemu należy poddać wszystkie już istniejące szkoły tańców towarzyskich. Co zaś się tyczy „dansingów" „sal tańca" i t. p., w których wykonywane są publicznie popisy taneczne, to takowe należy traktować w płaszczyźnie ogólnych przepisów „o zabawach publicznych".

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Hübner.

118.

Okólnik Nr. 97 z dnia 27 sierpnia 1924 roku Nr. SM. 4320/24 do wszystkich PP. Wojewodów (prócz Woj. Śląskiego), Pana Delegata Rządu w Wilnie w sprawie wysokości opłat miejskich od bydła wprowadzonego na sprzedaż do miasta.

Stosownie do rezolucji Sejmu, powziętej na posiedzeniu w dniu 16 lipca 1924 r. zechce Pan Wojewoda (Delegat Rządu) dopilnować, aby opłaty od bydła wprowadzonego na sprzedaż do miasta, które pobierają Zarządy gmin miejskich (Magistraty, Zwierzchności gminne) w związku z utrzymaniem targowicy, względnie placu miejskiego — miejsca sprzedaży, pobierane były w wysokości, odpowiadającej kosztom utrzymania tego rodzaju urządzeń gminnych i w żadnym razie nie stanowiły źródła dochodowego dla miasta.

Pan Wojewoda (Delegat Rządu) w dalszym ciągu wyda ze swej strony odpowiednie polecenie Wydziałom Powiatowym odnośnie gmin miejskich wyliczonych w ustępie a) art. 36 ustawy z dn. 11.VIII 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747) i przedstawi ewentualnie wnioski Ministerstwu co do zmiany lub zniesienia uchwał Reprezentacji pozostałych miast w tym przedmiocie powziętych, a kolidujących z postanowieniem ustępu 3 art. 27 powołanej ustawy.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Hübner.

119.

Okólnik Nr. 98 z dnia 29 sierpnia 1924 roku Nr. BP. 3289 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie nabywania broni i amunicji przez osoby wojskowe i funkcjonarjuszy policji państwowej.

Wobec wynikłych wątpliwości co do prawa nabywania krótkiej broni palnej przez osoby wojskowe oraz funkcjonarjuszów policji państwowej wyjaśniam w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych, co następuje:

I. Osoby wojskowe nabywać mogą krótką broń palną (rewolwery i pistolety automatyczne) kal. 6.3 do 9 mm. jedynie na podstawie pisemnego pozwolenia, wydanego przez ich bezpośredniego przełożonego. Pozwolenie to pozostaje u sprzedającego broń i służy jako dowód sprzedaży broni osobie do kupna uprawnionej.

II. Funkcjonarjusze policji państwowej nabywać mogą na własność broń palną krótką wszelkiego kalibru, o ile broń ta używana ma być jednocześnie w celach służbowych, jedynie na podstawie imiennego pisemnego pozwloenia właściwego Komendanta powiatowego (względnie Komisarza) policji państwowej. Pozwolenie to pozostaje u sprzedającego.

Kupiona przez funkcjonarjusza p. p. broń winna być niezwłocznie zarejestrowana we właściwej Komendzie powiatowej (wzgl. Komisarjacie) i Komenda ta (Komisarjat) winna zawiadomić o kupnie właściwe Starostwo z zaznaczeniem o zarejestrowaniu broni w spisie broni należącej do ekwipunku i przeznaczonej do użytku służbowego. Sprzedaż takiej broni przez funkcjonarjusza p. p. nastąpić może również jedynie za pozwoleniem Komendanta (Komisarza) p. p. i o sprzedaży winno być zawiadomione Starostwo z podaniem osoby, względnie firmy, która broń tę nabyła.

Funkcjonarjusze policji państwowej, kupujący broń palną jedynie dla własnego użytku i nie mającą być użytą dla ekwipunku i dla celów służbowych, podlegają przy jej kupnie tym samym przepisom jak osoby cywilne i winni uzyskać pozwolenie władzy administracyjnej. Pp. Komendanci (Komisarze) policji państwowej mogą wydawać wymienione powyżej pozwolenia tylko wówczas, gdy nabywana przez funkcjonarjusza p. p. na własność broń ma służyć jednocześnie do użytku służbowego.

III. Nabywanie amunicji do broni palnej krótkiej oraz nabywanie broni białej może być dokonywane przez osoby wojskowe i funkcjonarjuszów policji za okazaniem legitymacji służbowej.

Zechce Pan Wojewoda (Delegat Rządu, Komisarz Rządu) wydać niezwłocznie odpowiednie instrukcje podległym władzom i organom policyjnym oraz spowodować odpowiednie pouczenie osób, uprawnionych do handlu bronią i amunicją.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Hübner.

120

Okólnik Nr. 99 z dnia 4 września 1924 roku Nr. AB. 5377 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie uzgadniania miesięcznych sprawozdań o przychodach, oraz rocznych zamknięć wydatków budżetowych.

Celem uniknięcia w przyszłości różnic, jakie mogą okazać się przy porównaniu rocznych zamknięć rachunkowych przychodów i wydatków z kasowemi sprawozdaniami Izb skarbowych z powodu dokonywanych w ciągu roku sprostowań lub przeksięgowań (przeniesień książkowych), zachodzi konieczność uzgadniania miesięcznych sprawozdań o przychodach budżetowych oraz rocznych zamknięć rachunkowych wydatków budżetowych przez władze i urzędy II instancji oraz urzędy I instancji, podległe bezpośrednio Władzom Centralnym z księgami Izb skarbowych, niezależnie od uzgodnień, przeprowadzanych z kasami względnie z Izbami skarbowemi, na podstawie §§ 70 i 78 przepisów rachunkowo-kasowych.

Uzgadnianie rocznych zamknięć wydatków budżetowych może nastąpić w Izbach skarbowych tylko w miarę możności po nadesłaniu zamknięć przez władze i urzędy dysponujące kredytem tego samego tytułu budżetowego, gdyż Izby skarbowe nie prowadzą odnośnych rachunków według poszczególnych władz i urzędów, lecz według tytułów budżetowych i według kas skarbowych.

Warunkiem łatwego uzgodnienia tak miesięcznych sprawozdań o przychodach budżetowych jakoteż rocznych zamknięć wydatków budżetowych jest uprzednie zawiadamianie przez władze i urzędy Izby skarbowej o wszelkich zmianach, poczynionych w zarachowaniu (końcowy ustęp § 78 przep. rach. kas.).

Celem uzgdonienia pozostałości niewyrównanych z końcem roku zwrotów zaliczek na pobory z księgą sum obrotowych Izby skarbowej, obowiązane są władze i urzędy przesyłać tym instytucjom z początkiem każdego roku wykazy odnośnych pozostałości, w ogólnych sumach za każdy ubiegły rok odrębnie.

Również wskazanem jest uzgadnianie z kasami skarbowemi miesięcznie, a conajmniej rocznie, obrotów na rachunkach sum depozytowych funduszów specjalnych i na rachunkach bieżących.

Uzgodnienie sprawozdań względnie zamknięć winno być w sposób przepisany zaświadczone przez Izbę skarbową, względnie Kasę skarbową.

Powyższe podaje się do wiadomości i zastosowania, na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 12 sierpnia r.b. Nr. D.K.4526/W.A.K.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

121.

Pismo okólne z dnia 16 września 1924 roku Nr. SZ. 5841 24 do Pana Wojewody (wszystkich b. zaboru rosyjskiego) i Pana Delegata Rządu w Wilnie w sprawie uchylenia okólnika Nr. 781 z 29.XI 1919 S. P. 1903/1.

Niniejszem uchylam moc obowiązującą okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29.XI 1919 L. S. P. 1903/1 Nr. 781 w sprawie ryczałtów na rozjazdy starostów. Wobec tego koszty rozjazdów starostów w sprawach samorządowych pokrywane być winny z funduszów samorządowych. Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu) zechce podać niniejszy okólnik do wiadomości pp. Przewodniczących wydziałów powiatowych i wskazać im na potrzebę wstawienia do budżetu na rok 1925 odpowiednich kwot na pokrycie wymienionych wyżej kosztów. Zaznacza się, że sprawę pokrywania kosztów za rozjazdy starostów w sprawach administracji państwowej reguluje okólnik Ministerstwa z dnia 9 grudnia 1923 r. Nr. 142, oraz z dnia 17 kwietnia 1924 r. L. A. O. 766.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Hübner.*

122.

Okólnik Nr. 100 z dnia 20 września 1924 roku Nr. SM. 4613 24 do PP. Wojewodów (prócz Woj. śląskiego) i P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie pobierania przez związki komunalne odsetek i kar za zwłokę, tudzież kosztów egzekucyjnych w związku z wydaniem ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 73, poz. 721).

Wobec wydania ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 73, poz. 721), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, że w myśl art. 10 pomienionej ustawy, oraz w związku z art. 55 ustęp 1-szy i art. 59 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747) przepis art. 56 tejże ustawy zmienił się w ten sposób, iż przy poborze przez związki komunalne odsetek i kar za zwłokę tudzież kosztów egzekucyjnych— w miejsce dotychczasowych przepisów ustawy z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr .31, poz. 189) — mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o poborze od zaległości w podatkach bezpośrednich oraz w należytościach stemplowych kar za zwłokę, odsetek za odroczenie, tudzież kosztów egzekucyjnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 73, poz. 721).

Powyższe zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu) podać do wiadomości wszystkich związków komunalnych, znajdujących się na terenie podległego Panu Województwa.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Hübner.*

123.

Okólnik Nr. 101 z dnia 19 września 1924 roku Nr. AB. 5888 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz P. Naczelnika Urzędu dla spraw mniejszości w Katowicach w sprawie odprawy przy zwolnieniu ze służby funkcjonarjuszów państwowych.

Okólnikiem z dnia 4 września 1924 roku L. 1753/DB/Em. Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, co następuje:

Art. 44 ustawy z dn. 11.XII 1923 o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. Ust. Nr. 6 ex 1924) w brzmieniu art. 1 ustęp e) ustawy z dnia 13 lutego 1924 (Dz. Ust. Nr. 18) uchylił częściowo postanowienia art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17.II 1922 (Dz. Ust. Nr. 21) w brzmieniu ustawy z dnia 28 lipca 1922 (Dz. Ust. Nr. 67), dotyczące wypłaty odprawy w wysokości trzymiesięcznego uposażenia, a mianowicie w zastosowaniu do wypadków, w których zwolnienie ze służby państwowej następuje z powodu zmiany organizacji władz i urzędów. Obecnie należy odróżnić dwie kategorje zwolnionych:

a) zwolnionych bez podania powodów na zasadzie wyżej wymienionego art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej, w którym to wypadku odprawa w wysokości trzechmiesięczngo uposażenia przysługuje tylko o tyle, o ile urzędnika nie uprzedzono o zamiarze zwolnienia w terminie trzech miesięcy,
b) zwolnionych w wypadkach, przewidzianych w wyżej wymienionym artykule 44 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem, w których to wypadkach odnośny funkcjonarjusz ma prawo do odprawy w wysokości trzechmiesięcznego, ostatnio pobranego wynagrodzenia w służbie czynnej, chociażby nawet został uprzedzony o zamiarze zwolnienia. Zasadą prawną zwolnienia pozostaje i w tych wypadkach art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Powyższe udzielam do wiadomości i użytku urzędowego.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

124.

Okólnik Nr. 102 z dnia 26 września 1924 r. Nr. BP. 7563 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i P. Komendanta Gł. Policji w sprawie uzupełnienia okólnika Nr. 74 o stosunku władz administr. do organów policji.

W uzupełnieniu ust. II okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 74 z dnia 24.VI 1924 r. Nr. BP. 4838 zwracam uwagę PP. Wojewodów (P. Delegata Rządu, P. Komisarza Rządu), że żądanych do wglądu od Komendantów okręgowych policji akt dyscyplinarnych nie należy w zasadzie przetrzymywać dłużej jak 24 godzin, a w każdym razie nie dłużej, niż istotna potrzeba tego wymaga.

Powyższe zastrzeżenie zechcą PP. Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) przyjąć do wiadomości ze względu na to, że szybkość załatwiania spraw dyscyplinarnych stanowi w znacznej mierze o ich celowości i skuteczności dla dobra służby.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

125.

Okólnik Nr. 103 z dnia 26 września 1924 r. Nr. AP. 8263 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Komendanta Gł. P. P. oraz Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie nowego wzoru umowy z pracownikami kontraktowymi.

W ślad za pismem okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 31.XII 1923 roku L. OBR. 8959 w sprawie wynagrodzenia pracowników kontraktowych przesyłam nowy wzór umowy z pracownikami kontraktowymi, ustalony przez Prezydjum Rady Ministrów w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Prokuratorją Generalną Rzeczypospolitej Polskiej.

Poza zmianami koniecznemi z powodu zastosowania do pracowników kontraktowych nowych zasad uposażenia, wprowadzonych ustawą z 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), nowy wzór umowy zawiera unormowanie kwestji wypłaty wynagrodzenia w wypadku nieobecności na służbie z powodu choroby oraz z powodu powołania do służby wojskowej.

Celem wykonania postanowienia umowy o wypłacaniu przez czas choroby różnicy między wynagrodzeniem a zasiłkiem pobieranym z kasy chorych, zechcą Panowie wydać zarządzenie, aby ściśle przestrzegano ustawy z 9 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272) i zgłaszano pracowników kontraktowych do kas chorych.

Równocześnie zaznacza się, że na obszarze b. zaboru austrjackiego istnieje obowiązek zgłaszania pracowników kontraktowych do ubezpieczenia w Zakładzie Pensyjnym we Lwowie. Obowiązkowi ubezpieczenia nie podlegają tylko te osoby, do których mają zastosowanie punkt 1, 2, 4 i ostatni ustęp § 2 ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnem funkcjonarjuszów w służbie prywatnej i niektórych funkcjonarjuszów w służbie publicznej w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem cesarskiem z dn. 25 czerwca 1914 r. o ubezpieczeniu pensyjnem (austr. Dz. P. P. Nr. 138), zmienionem ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 59, poz. 370). Obowiązek ubezpieczenia nie dotyczy również emerytów zajętych w służbie państwowej za kontraktem.

W punkcie 2) umowy nie ustalono terminu wypłaty wynagrodzenia. W tej mierze obowiązu-

je nadal zarządzenie, zawarte w okólniku 124 Min. Spr. Wewn. z dn. 23.X 1923 r. Nr. OP. 11666, którym pozostawiono uznaniu władzy, zawierającej umowę, czy wynagrodzenie ma być wypłacane zgóry czy też zdołu.

Punkt 3) umowy należy umieszczać w umowach, zawieranych z osobami co do których zachodzi możliwość powołania do służby wojskowej w wypadkach tam wymienionych.

W punkcie 7) umowy pozostawiono ustalenie terminu wypowiedzenia uznaniu władzy. Zaznacza się jednak, że termin ten zasadniczo winien wynosić jeden miesiąc, a tylko w wyjątkowych wypadkach może wynosić więcej, najwyżej jednak trzy miesiące, i to za zgodą Ministerstwa.

Przesyłając powyższe uwagi i wyjaśnienia do nowego wzoru umowy, polecam jednocześnie dostosować do niego wszystkie umowy. O ile chodzi o umowy już zawarte, należy sporządzić w miejsce dotychczasowych nowe. Umowy winny być sporządzane w konkretnym wypadku w ten sposób, aby zawierały tylko te postanowienia z ustalonego wzoru, które dotyczą danego pracownika kontraktowego.

Równocześnie zmienia się punkt 3) pisma okólnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 31.XII 1923 r. L. OBR. 8959 w sprawie wynagrodzenia pracowników kontraktowych w tym kierunku, że wynagrodzenie gońców poniżej 18 lat nie może przewyższać $^3/_4$ uposażenia XVI grupy szczebla a, i że do tej granicy władza przyjmująca gońców może według swego uznania ustalić wysokość ich wynagrodzenia. Powyższą zmianę należy uwzględnić przy sposobności sporządzania nowej umowy w miejsce dawnej przy zastosowaniu nowego wzoru umowy.

Powyższe wydane zostaje na podstawie okólnika 92 Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 3.IX 1924 r. Nr. 10769.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

U M O W A

zawarta między Panem . . . . (charakter służbowy) działającym w imieniu . . . . (nazwa władzy lub urzędu) i Skarbu Państwa a Pan . . . . w sprawie stosunku służbowego.

1. Pan . . . . przyjmuje na siebie od dnia . . . . 192 . . roku (ewentualnie do dnia . . . . . . 192 . . r.) obowiązki . . . . w charakterze pracownika kontraktowego.

2. Pan . . . . pobierać będzie ze Skarbu Państwa wynagrodzenie, równe uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych . . . . grupy uposażenia szczebla a łącznie z dodatkiem regulacyjnym ewentualnie ekonomicznym, stołecznym względnie kresowym — (art. art. 3, 4 i 5 ustawy z dnia 9.X 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924). Powyższe wynagrodzenie wypłacane będzie miesięcznie . . . . poczynając od dnia . . . . 192 . . r. przez cały czas trwania umowy.

W razie podróży służbowych otrzyma Pan . . . . zwrot kosztów podróży i djety, wedle norm, obowiązujących w tym względzie dla funkcjonarjuszów państwowych, przyczem pobierać będzie djety, przyznane dla funkcjonarjuszów państwowych . . . . grupy uposażenia.

W razie nieobecności na służbie z powodu choroby będzie otrzymywał Pan . . . . przez czas tej nieobecności różnicę między wynagrodzeniem wyżej wymienionem a zasiłkiem pobieranym w myśl obowiązujących przepisów z kasy chorych. Jednakże nieobecność na służbie z powodu choroby nie może trwać dłużej niż dwa miesiące, po roku zaś służby nie dłużej niż trzy miesiące. W razie przekroczenia tego terminu umowa niniejsza rozwiązuje się sama przez się, bez potrzeby jakiegokolwiek zawiadomienia lub wypowiedzenia z końcem miesiąca, w którym termin ten upłynął. Przy obliczeniu dwu względnie trzymiesięcznego czasu trwania choroby, liczy się jako przerwy tylko te okresy czynnej służby, które wynoszą przynajmniej połowę czasu poprzedniej nieobecności z powodu choroby. O ile służba czynna trwała krócej, nie stanowi ona przerwy, a poszczególne okresy choroby liczą się razem.

3. W razie powołania Pana . . . . . . do pełnienia obowiązkowej służby wojskowej umowa niniejsza rozwiązuje się sama przez się z końcem miesiąca, w którym nastąpiło powołanie.

Na wypadek powołania na perjodyczne ćwiczenia wojskowe będzie Pan . . . . otrzymywał przez czas odbywania tych ćwiczeń pełne wynagrodzenie należne według niniejszej umowy.

Na wypadek powołania do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia wojska do stopy wojennej przestanie Pan . . . . pobierać wynikające z niniejszej umowy wynagrodzenie z końcem miesiąca, w którym nastąpiło powołanie, umowa jednak nie zostaje rozwiązana.

4. Świadczenia Państwa na rzecz Pan . . . . ograniczają się do świadczeń, wyszczególnionych w punkcie 2-im (ewentualnie i 3-im) niniejszej umowy.

Nie przysługują natomiast Pan . . . . . prawa urzędników państwowych (niższych funkcjonarjuszów państwowych), wynikające z postanowień ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) wogóle, a w szczególności zawarte w tytule drugim rozdział III art. 33 do 51 tej ustawy (w tytule trzecim, rozdział III art. 104 do 112 tej ustawy), o ile prawa te nie są określone wyraźnie w niniejszej umowie względnie nie wynikają wyraźnie z dosłownego jej brzmienia.

W szczególności będzie Pan . . . . . . służyło prawo po upływie przynajmniej roku pełnienia swych funkcji do . . . . urlopu dla wypoczynku na tych samych zasadach, jak urzędnikom państwowym (wyższym funkcjonarjuszom państwowym) corocznie w terminie oznaczonym przez bezpośrednio przełożonego (władzę służbową).

5. Pan . . . . przyjmuje do wiadomości postanowienia zawarte w art.art. 21 do 27, art. 28 ust. 1 i 2, art. 29, art. 31 oraz art. 32 ustęp 1 i 3 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) art. 95 do 103 włącznie ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) i zobowiązuje się ściśle stosować do tych postanowień, a ponadto także do regulaminów, instrukcji i innych zarządzeń wydanych przez . . . . (władzę lub urząd), a normujących porządek pełnienia służby wewnętrznej i zewnętrznej.

6. W razie zamianowania Pan . . . . . urzędnikiem państwowym (niższym funkcjonarjuszem państwowym) albo też dopuszczenia do państwowej służby przygotowawczej w charakterze praktykanta po myśli art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164, umowa niniejsza przestaje obowiązywać strony z chwilą doręczenia pisma nominacyjnego względnie zaświadczenia przyjęcia do służby przygotowawczej.

7. Rozwiązanie stosunku służbowego (o ile umowa jest bezterminowa) może nastąpić każdego czasu na skutek jednostronnego wypowiedzenia na piśmie za strony . . . . lub Pan . . . . na . . . . miesiąc . . . . . . naprzód.

Przed rozwiązaniem stosunku służbowego obowiązany jest Pan . . . . zwrócić otrzymane ewentualnie zaliczki i uregulować wszystkie zaciągnięte przez się względem . . . . zobowiązania pieniężne i służbowe.

8. W razie popełnienia przez Pan . . . . zaniedbania lub czynu, który bądź to podpada pod powszechnie obowiązujące ustawy karne i ścigany ma być w drodze karno-sądowej bądź też stanowiłby, jeśliby się go dopuścił funkcjonarjusz państwowej służby cywilnej, występk służbowy w rozumieniu art. 67 i następnych ustawy z d. 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, p. 164) służyć będzie bezpośrednio przełożonemu (władzy służbowej) prawo uznać jednostronnie niniejszą umowę za rozwiązaną natychmiast. Decyzja taka, która winna być umotywowana i doręczona na piśmie, staje się odrazu skuteczną, t. j. doręczenie jej ma znaczenie natychmiastowego zwolnienia ze służby i pociąga za sobą zawieszenie z tą chwilą wypłat umówionego w p. 2 niniejszej umowy wynagrodzenia. O ile decyzja ta nie wyszła od władzy centralnej, (której decyzja nie podlega dalszemu tokowi instancji) będzie Pan . . . . służyło prawo odwołania się do tejże decyzji w nieprzekraczalnym terminie dni 14, biegnącym od dnia następnego po dniu, w którym decyzja została doręczona, do władzy bezpośrednio przełożonej nad tą władzą, która decyzję wydała. Zapadłe ewentualnie w tej drugiej instancji orzeczenie jest ostateczne. Odwołanie się nie ma w żadnym wypadku mocy wstrzymującej, a tylko w razie uchylenia decyzji pierwszej przez oznaczoną wyżej władzę drugiej instancji będzie Pan . . . . służyło prawo żądania przywrócenia go do pełnienia służby na warunkach niniejszej umowy, przyczem umówione wynagrodzenie, jakieby się należało od chwili zwolnienia ze służby przez czas tego zwolnienia, winno być dodatkowo wypłacone. Pozatem zrzeka się Pan . . . . prawa podnoszenia z powodu wyżej unormowanego jednostronnego natychmiastowego rozwiązania umowy jakichkolwiek zarzutów względnie żądania jakiegokolwiekbądź odszkodowania.

9. Dla wszelkich sporów, wynikłych ewentualnie z niniejszej umowy, będą w pierwszej instancji wyłącznie kompetentnymi sądy przedmiotowo właściwe, mające siedzibę w . . . . (tu należy wymienić miejscowość, odpowiadającą siedzibie odnośnego Oddziału Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej).

10. Koszty sporządzenia niniejszej umowy w szczególności przypadające od niej opłaty skarbowe podnosi Pan . . . . bez prawa regresu.

. . . . . dnia . . . . 192 . r.

Podpis przedstawiciela władzy:

Podpis pracownika kontraktowego:

126.

Okólnik Nr. 104 z dnia 26 września 1924 roku Nr. SZ. 5349/24 do PP. Wojewodów (wszystkich) i Pana Delegata Rządu w Wilnie w sprawie wydatków na potrzeby rzeczowe dla szkół.

W myśl art. 11 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 18, poz. 143) obowiązane są gminy do ponoszenia wydatków na potrzeby rzeczowe szkół, a w szczególności na pomieszczenie dla szkół oraz ich konserwację, na wewnętrzne urządzenie szkół, ubezpieczenia, na oświetlenie i opał dla szkół, na materjały piśmienne, utrzymanie służby, porządku i czystości.

Terminy dostarczania przez gminy potrzebnych dla szkół funduszów na wydatki rzeczowe powinny być tak ustalone, aby zapewnione było otwarcie szkół we właściwym czasie i normalne funkcjonowanie ich w ciągu roku szkolnego.

Co do warunków i sposobu otrzymania drzewa opałowego dla szkół z lasów państwowych względnie z lasów prywatnych, obowiązują przepisy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dn. 1 lutego 1924 r. w przedmiocie dostarczania drzewa opałowego (Dz. Ust. R. P. Nr. 14, poz. 140).

Ponieważ niektóre gminy mimo ciążącego na nich ustawowego obowiązku ponoszenia wydatków rzeczowych uchylają się od jego wykonania, a głównie od dostarczania opału dla szkół zechce Pan Wojewoda wydać polecenie władzom nadzorczym I-ej instancji, aby przedewszystkiem zwróciły uwagę gminom a następnie baczyły na to: aby środków na potrzeby rzeczowe szkół, gminy dostarczały w terminach i przepisowych ilościach, zaś przeciw opornym i opieszałym gminom stosowały przysługujące środki przymusowe.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

127.

Okólnik Nr. 105 z dnia 14 października 1924 roku Nr. BP. 8235 do Panów Wojewodów (tylko na obszarze b. zaboru rosyjskiego), P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie broni palnej.

Mnożące się w ostatnich czasach wypadki napadów bandyckich, w których często bierze udział ludność miejscowa, uzbrojona w nielegalnie posiadaną broń, przeważnie typu wojskowego, zwracają ponownie uwagę na konieczność przedsięwzięcia przez władze administracyjne energicznych kroków w celu wyszukania i odebrania od ludności nieprawnie przechowywanej i posiadanej broni palnej.

Polecam Panu Wojewodzie (P. Delegatowi Rządu, P. Komisarzowi Rządu) zatem zarządzić planową akcję w celu poszukiwania nielegalnie ukrywanej broni i przeciwko winnym jej ukrywania i nielegalnego posiadania i przechowywania stosować przewidziane przez prawo kary z całą surowością. Przy poszukiwaniach broni należy dążyć do uzyskania współdziałania lojalnie usposobionej ludności i w miarę rozporządzalnych środków, wypłacać nagrody za ujawnienie i dopomożenie do wyszukania ukrytej broni. Wskazanem jest również wypłacanie nagród tym funkcjonarjuszom policji, którzy przy poszukiwaniach wykażą specjalną pilność i osiągną dobre wyniki.

Przy energicznem i bezwzględnem zwalczaniu nielegalnego posiadania broni winien Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) jednak zwrócić uwagę na to, aby poszczególne lojalne względem Państwa i społeczeństwa jednostki nie były pozbawione możności obrony życia i mienia, przez bezpodstawne odmawianie im wydania pozwolenia na broń dla obrony osobistej. Już w roku 1921 reskryptem z dnia 9 sierpnia Nr. BP. 1347, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podało wytyczne, któremi należy się kierować przy wydawaniu pozwoleń na broń. Przypominam reskrypt ten obecnie, zauważyłem bowiem, że niektóre władze administracyjne nie stosują się do jego postanowień . Zdarzały się np. wypadki, że odmowa pozwolenia oparta była jedynie na motywie, iż nie należy wydawać zbyt dużej ilości pozwoleń, że dostateczna ilość osób otrzymała pozwolenia i t. p. Takie postępowanie nie jest właściwe i wywołuje często tak szkodliwe objawy, jak ukrywanie broni nawet przez lojalnych obywateli w obawie pozbawienia ich przez władze administracyjne możności obrony życia. Przypominam zatem, że przy rozpatrywaniu podań o pozwolenie na broń dla obrony osobistej, kwestja potrzeby obrony bezpieczeństwa własnego winna być zawsze brana pod uwagę i o ile potrzeba posiadania broni pod tym względem zostanie stwierdzona, a szczegółowo przeprowadzone dochodzenia ustalą, że petent daje zupełną rękojmię pod każdym względem, iż posiadanej broni nie użyje w celach nielegalnych, nie należy z reguły odmawiać wydania pozwolenia.

Podobną rozbieżność, jak przy wydawaniu pozwoleń na broń, zauważyłem częstokroć przy wymierzaniu kar za przekroczenie przepisów o broni. Niektóre władze administracyjne za błahe na pozór przewinienia stosują bardzo wysokie wymiary kar, gdy inne za przewinienia tego samego rodzaju zadawalniają się karami lekkiemi. Sprawy tego rodzaju dochodzą w drodze instancji do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z nienależycie umotywowanemi wnioskami i Ministerstwo zmuszone jest częstokroć łagodzić kary, nie znajdując w aktach żednego wyjaśnienia motywującego wysokość kary. W celu usunięcia tych niewłaściwości polecam Panu Wojewodzie (P. Delegatowi Rządu, P. Komisarzowi Rządu) zwrócić na tę sprawę specjalną uwagę. Przy wymierzaniu kar należy zawsze brać pod uwagę okoliczności sprawy, jak poprzednią karalność, świadomą złą wolę, powody popełnienia wykroczenia i t. d., a przy wymierzaniu kar grzywny również i stosunki majątkowe winnego; wogóle każdą sprawę należy traktować indywidualnie, a nie według określonego szablonu. W razie potrzeby wymierzenia surowej kary, należy przy przesyłaniu ewent. odwołania do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych potrzebę zastosowania takiej kary zawsze należycie umotywować.

Zechcą Panowie Wojewodowie (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) stale zwracać uwagę na to, aby wymiar kary był możliwie sprawiedliwy i odpowiedni do rodzaju popełnionego wykroczenia, w celu uniknięcia konieczności zmiany przez Ministerstwo zapadłych decyzji, co nie jest pożądane, wpływa ujemnie na powagę władz niższych instancji i zachęca ludność do masowego odwoływania się do najwyższej instancji.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Hübner.

128.

Okólnik Nr. 106 z dnia 20 października 1924 roku Nr. BP. 7086 do Panów Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie udzielania paszportów zagranicznych dziewczętom niepełnoletnim.

Na skutek doniesienia Konsulatu Rzeczypospolitej Polskiej w Lille, iż wiele dziewcząt polskich udających się do Francji w celach zarobkowych pada ofiarą handlu „żywym towarem“, Urząd Emigracyjny wstrzymał zupełnie rekrutację młodych robotnic udających się do Francji.

Nawiązując do tut. okólnika Nr. 95 z 27.VIII 1924 L. BP. 6891/24 zarządzam aż do odwołania wstrzymanie wydawania przez Starostwa paszportów dziewczętom niepełnoletnim udającym się do Francji w celach zarobkowych.

Powyższe ograniczenia nie dotyczą dziewcząt udających się do Francji w towarzystwie rodziców lub opieki prawnej, jakoteż i dziewcząt udających się zagranicę w celach turystycznych; jednakowoż i w takich wypadkach należy ściśle przestrzegać przepisy zawarte w wyżej wspomnianym okólniku Nr. 95.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Hübner.

129.

Okólnik Nr. 107 z dnia 31 października 1924 roku Nr. AB. 6914 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wypłaty pośmiertnego i zwrotu kosztów leczenia i pogrzebu.

Celem umożliwienia jaknajrychlejszej wypłaty pośmiertnego, kosztów leczenia i pogrzebu po zmarłych pracownikach państwowych zarządziło Ministerstwo Skarbu okólnikiem z 19 maja 1924 L 710/DB/1, (okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 64, z dn. 11.VI b. r. Nr. AB. 3703) aby władze asygnujące przesyłały odnośne asygnacje **wprost** do właściwej Kasy Skarbowej swego okręgu terytorjalnego, to jest bez ewentualnego stosowania postanowień § 34 przepisów rach. kasowych o asygnacjach z upoważnienia. Nawet w tym wypadku, gdy okręg działania władzy, asygnującej wymienione na wstępie należności, obejmuje kilka okręgów Izb Skarbowych, niema potrzeby stosowania § 34 przep. rach. kas. ze względu na to, iż kredyt nie jest podzielony między Izby Skarbowe, lecz jest skoncentrowany na rachunku Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu. — Jednak koniecznem jest, aby — o ile to dotychczas nie nastąpiło — władze asygnujące podały do wiadomości Kas Skarbowych **swego okręgu terytorjalnego wzory** podpisów osób urzędowych, uprawnionych do podpisywania i kontrasygnowania asygnacji (§ 23 przepisów rach. kas.), gdyż Kasa Skarbowa, nie mając wzoru podpisów, byłaby zmuszona odmówić honorowania asygnacji wskutek czego rychła wypłata byłaby niemożliwą.

Powyższe udziela się do wiadomości i stosowania zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dn. 23.X 1924 L. DK. 5523/24/W. A. K.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński.*
Podsekretarz Stanu.

130.

Okólnik Nr. 108 z dnia 10 listopada 1924 roku Nr. AB. 6986 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i P. Komendanta Gł. Pol. Państwowej w sprawie powoływania komisji odbiorczych z udziałem przedstawicieli Okr. Izb. Kontroli.

W uzupełnieniu okólników: Nr. 20 (z dn. 21.II 1924 r. Nr. OBR. 952) i Nr. 50 (z dn. 16.V 1924 r. Nr. AB. 2770) oraz Nr. 76 (z dn. 4.VII 1924 r. Nr. AB. 3673) zarządzam, by powoływanie komisji odbiorczych z udziałem przedstawicieli odnośnych Okręgowych Izb Kontroli miało miejsce wówczas tylko, gdy wartość dostarczanych materjałów lub wykonanych robót przenosi zł. 500 (pięćset), z zastrzeżeniem wszakże, by w wypadkach odbioru materjałów, względnie robót na sumy od 50 do 500 złotych były sporządzane przez dokonywującego odbioru urzędnika, względnie urzędników właściwego urzędu i dołączane do dowodów rachunkowych protokóły, zawierające wyniki badania, czy dostarczone przedmioty i materjały, względnie wykonane roboty odpowiadają wzorom i próbom, tudzież wykazywały ilość odebranych objektów i wyjaśnienie, czy dostawy zostały dokonane zgodnie z warunkami umowy.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

131.

Okólnik Nr. 109 z dnia 12 listopada 1924 r. Nr. Pr. 11840 do wszystkich urzędników Minist. Spraw Wewnętrznych.

Niniejszem podaję do wiadomości i zastosowania:

1) Uzupełnienie statutu organizacyjnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zatwierdzone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r. (Monitor Polski Nr. 170, poz. 518);

2) Zatwierdzony przezemnie w dniu 12 listopada 1924 r. rozkład czynności Głównego Inspektora Min. Spr. Wewnętrznych i Inspektorów ministerjalnych przy poszczególnych Deptrtamentach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia.

Powyższe przepisy wchodzą w życie z dniem 12 listopada r. b.

Niniejszem tracą moc obowiązującą okólniki Nr. 4 z 1924 r. i Nr. 29 z r. 1924 oraz ulega odpowiednim uzupełnieniom i zmianom podział czynności wprowadzony okólnikiem Nr. 30 z dnia 15 marca 1924 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

UZUPEŁNIENIE
STATUTU ORGANIZACYJNEGO
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

zatwierdzone uchwałą Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r.

W statucie organizacyjnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zatwierdzonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 marca 1924 r. (Monitor Polski Nr. 61, poz. 172) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 po słowach: „prezydjalny i polityczny“ dodać: „Nadto bezpośrednio podlega Ministrowi Główny Inspektor Ministerstwa Spraw Wewnętrznych“.

2) w § 3 po słowach: „Ponadto podlega Dyrektorowi Departamentu“ dodać: „Inspektor do spraw bezpieczeństwa publicznego oraz . . . . “.

3) § 6 statutu uzupełnia się jak następuje: „Do kompetencji Głównego Inspektora Ministerstwa Spraw Wewnętrznych należy kontrola podległych Ministerstwu urzędów przy współudziale ustanowionych przy poszczególnych Departamentach inspektorów fachowych“.

UZUPEŁNIENIE PODZIAŁU CZYNNOŚCI
w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

I. Do kompetencji Głównego Inspektora Ministerstwa Sprew Wwnętrznych (znak literowy Insp. G.) należy kontrola podległych Ministerstwu urzędów przy współudziale ustanowionych przy poszczególnych Departamentach i Gen. Dyr. Sł. Zdrowia inspektorów fachowych.
W szczególności należą tu następujące sprawy:

1) Kontrola urzędów administracyjnych II i I instancji oraz składanie sprawozdań z dokonywanych inspekcji wraz z odnośnymi wnioskami.

2) Wgląd w akta związane z inspekcją, a specjalnie w załatwienia wniosków Głównego Inspektora przez poszczególne Departamenty, w razie rozbieżności załatwienia przed aprobatą w wypadkach zgodności — po wysyłce.

3) Opracowanie instrukcji wewnętrznych normujących urzędowanie komisji kontrolujących urzędy.

4) Przedstawianie wniosków co do kolejności, w jakiej urzędy II inst. ulegać mają kontroli.

5) Załatwianie sprawozdań władz II instancji z lustracji organów administracyjnych I instancji w celu należytego zużytkowania nadesłanego materjału sprawozdawczego.

6) Normowanie sposobu spełniania czynności inspekcyjnych przez inspektorów przy władzach II instancji.

7) Sprawozdanie ważniejszych zarzutów podnoszonych w prasie, a mających znaczenie dla celów inspekcji, — w porozumieniu z właściwymi Departamentami względnie Wydziałami.

8) Udział w ogólnych zebraniach Dyrektorów Departamentów i Naczelników Wydziałów, w ogólnych i częściowych zjazdach Wojewodów, oraz w miarę potrzeby w zjazdach Starostów — ewent. i innych zjazdach Wojewódzkich.

9) Opracowanie i składanie perjodycznych sprawozdań z czynności Głównego Inspektora.

10) Wgląd po wysyłce:

a) w odpowiedzi na wszystkie interpelacje skierowane do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,
b) w interwencje poselskie i senatorskie,
c) w akty dotyczące ważniejszych nieprawidłowości funkcjonowania urzędów podległych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (względnie podlegających jego nadzorowi), a mogące mieć znaczenie dla celów inspekcji.

Pozatem Główny Inspektor załatwia przydzielone przez Ministra sprawy szczególnej wagi.

Głównemu Inspektorowi służą w zakresie jego działania uprawnienia Dyrektora Departamentu.

II. Do kompetencji inspektorów ministerjalnych przy poszczególnych Departamentach oraz przy Gen. Dyr. Sł. Zdrowia, a mianowicie:

a) inspektora do spraw administracyjnych (znak literowy Insp. A),
b) inspektora do spraw bezpieczeństwa publicznego (znak literowy Insp. B.),
c) inspektora dla spraw samorządu (znak literowy Insp. S.),
d) inspektora państwowej służby zdrowia (znak literowy Insp. Z.), należą w zakresie odnośnego Departamentu względnie Gen. Dyr. Sł. Zdrowia następujące sprawy:

1) współudział w kontroli podległych Ministerstwu urzędów, dokonywanej komisyjnie pod kierownictwem Głównego Inspektora.

2) inspekcja urzędów podległych Ministerstwu, dokonywana poza zbiorowemi inspekcjami oraz składanie właściwym Dyrektorom sprawozdań i wniosków, które równocześnie w drugim egzemplarzu inspektorowie podają do wiadomości Głównemu Inspektorowi Min. Spraw Wewnętrznych.

3) przygotowanie projektów odpowiedzi na interpelacje, przekazane przez odnośnego Dyrektora Departamentu względnie Gen. Dyr. Służby Zdrowia.

4) opinjowanie w sprawach przekazywanych inspektorowi w miarę potrzeby przez Gen. Dyr. Sł. Zdrowia Dyrektorów Departamentów Gł. Insp. Min. Spraw Wewn. lub Naczelników Wydziałów.

5) udział w posiedzeniach Naczelników Wydziałów oraz zwoływanych przez Gł. Inspektora posiedzeniach inspektorów ministerjalnych.

6) opracowywanie i składanie perjodycznych sprawozdań z czynności.

7) wgląd przed aprobatą:

a) w załatwiania wniosków z punktu 2 przez poszczególne wydziały w razie rozbieżności w załatwianiu, — w wypadkach zgodności po wysyłce,
b) w projekty odpowiedzi na interpelacje.

Poza powyższem należy do czynności:

A) inspektora dla spraw administracyjnych wgląd przed aprobatą w akty dotyczące organizacji władz administracyjncyh II i I instancji.

B) inspektora dla spraw samorządu:

1) opracowanie instrukcji dla wojewódzkich organów inspekcji administracji komunalnej,

2) odbywanie normalnej inspekcji (wzgl. specjalnych inspekcji na zlecenie Ministra lub jego zastępcy) działalności wojewódzkich związków komunalnych tudzież samorządowej działalności miast podlegających nadzorowi Ministra Spraw Wewnętrznych,

3) załatwianie sprawozdań dotyczących działalności związków komunalnych,

4) wgląd przed aprobatą:

a) we wszelkie okólniki i rozporządzenia regulujące działalności związków komunalnych,
b) sprawy, w których ostateczne załatwienie uzależniono od zbadania przy sposobności inspekcji.

C) Szczegółowa kompetencja inspektora państwowej służby zdrowia została unormowana instrukcją z dnia 27 sierpnia 1924 r. L. Z. O. 4954.

Inspektorom ministerjalnym służą w zakresie ich działania uprawnienia Naczelnika Wydziału.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Hübner.

132.

Okólnik Nr. 110 z dnia 22 listopada 1924 r. Nr. SZ. 7045/24 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego) i Pana Delegata Rządu w Wilnie w sprawie przestrzegania przez związki komunalne obowiązujących przepisów w dziedzinie skarbowości.

W nadsyłanych do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przez poszczególne osoby i stowarzyszenia podaniach podnoszone są częstokroć zarzuty przeciwko nakładaniu przez związki komunalne danin, nie posiadających dostatecznych podstaw prawnych, względnie opartych na mylnej interpretacji poszczególnych przepisów, dotyczących finansów komunalnych; wspomniane zarzuty odnoszą się do wszystkich stopni samorządu, zwłaszcza zaś do gmin wiejskich.

Wskutek tego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podkreśla, iż przekraczanie przez związki komunalne nadanych im obowiązującemi ustawami uprawnień podatkowych, względnie błędy w interpretacji są bezwzględnie niedopuszczalne. Celem zapobieżenia tego rodzaju wypadkom Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca Panu Wojewodzie (P. Delegatowi Rządu), aby zwrócił samorządom uwagę na wspomniane wadliwości i aby roztoczył baczniejszy nadzór nad postanowieniami organów komunalnych w sprawach poboru danin komunalnych.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

133.

Okólnik Nr. 112 z dnia 27 listopada 1924 r. Nr. AO. 3166 do PP. Wojewodów (z wyjątkiem b. zaboru austrjackiego i pruskiego) i P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie urzędowania lekarza powiatowego.

Celem uzgodnienia sposobu załatwiania spraw sanitarnych z ogólnemi zasadami organizacji władz administracyjnych I instancji wmyśl rozporządzenia Rady Ministrów z 13 listopada 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 90, poz. 488 i 489) uchylam instrukcję Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 27 listopada 1919 r. wydaną w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych Nr. XIV 39969/764/19 dla funkcjonarjuszów sanitarnych, przydzielonych do Starostw określającą ich stosunek do Starostw (Monitor Polski Nr. 285). Zarazem znoszę będącą dotąd gdzieniegdzie w użyciu nazwę „Powiatowy Urząd Zdrowia“.

Stosunek lekarzy powiatowych do Starostw określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1919 roku (Dz. Ust. Nr .90, poz. 488) w szczególności art. 4 przewidujący wypadki, w których Starosta winien przekazać na stałe lekrzowi powiatowemu wydawanie orzeczeń i zarządzeń i podpisywanie ich w jego imieniu, a to celem zapewnienia lekarzom powiatowym możności rozwinięcia inicjatywy i niezbędnej samodzielności w sprawach, opartych na zawodowej wiedzy lekarskiej z jednej strony, — z drugiej zaś strony w celu zwolnienia Starostów od odpowiedzialności w zakresie fachowo-lekarskim za który Starosta nie będąc fachowcem w tej dziedzinie odpowiadać nie może.

Wobec niejednolitej interpretacji art. 4 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1919 r., zwłaszcza w ustępie pierwszym: „Starosta ... może jednak poruczyć“ i t. d. i w ustępie drugim: „Starosta poruczyć i t. d., zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu) polecić P. Starostom, aby przepisy te stosowali w praktyce w sposób następujący:

a) wszelkie zarządzenia i orzeczenia w sprawach sanitarnych, w których techniczno-lekarski moment jest wyłączny, lub przeważający, podpisuje lekarz powiatowy: „Za Starostę — Lekarz Powiatowy“ i w tych wypadkach cała odpowiedzialność obciąża lekarza powiatowego,

b) w sprawach takich, gdzie przeważa moment prawno-administracyjny, Starosta, o ile nie podpisuje orzeczeń i zarządzeń sam, może poruczyć ich podpisywanie lekarzowi powiatowemu w swem zastępstwie, według swego uznania.

Dla ścisłego sprecyzowania spraw, wymienionych pod a), zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu) polecić PP. Starostom, ażeby podali w najkrótszym czasie do wiadomości P. Wojewody (P. Delegata Rządu) jakie konkretne zarządzenia względnie orzeczenia z dziedziny sanitarnej zdaniem ich powinny być zastrzeżone do ich podpisu. Materjał ten należy z własnymi wnioskami przedłożyć Ministerstwu.

Równocześnie wyjaśniam, że:

1) wszystkie opinje, orzeczenia i świadectwa, oparte wyłącznie na wiedzy zawodowej lekarskiej, podpisuje lekarz powiatowy sam bez dodatku „za Starostę“; natomiast pisma, do których wymienione opinje, orzeczenia i świadectwa są załącznikami, podpisuje w zwykłym trybie Starosta lub jego zastępca, względnie „za Starostę“ lekarz powiatowy,

2) lekarz powiatowy ma prawo używania pieczęci okrągłej, z herbem Państwa pośrodku i napisem na otoku: „Starostwo . . . . . Lekarz Powiatowy“ :—

a) w wypadkach, w których użycie pieczęci urzędowej jest niezbędne przy czynnościach spełnianych poza siedzibą Starostwa (ekshumacje, pieczętowanie aptek i t. p.),

b) na fachowych opinjach, orzeczeniach i świadectwach lekarskich, które w myśl p. 1 podpisywane są wyłącznie przez lekarza powiatowego.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

134.

Okólnik Nr. 113 z dnia 28 listopada 1924 r. Nr. AB .5542 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem w Katowicach), P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie rachunkowości przychodowej Starostw.

Na podstawie składanych przez Urzędy Wojewódzkie sprawozdań rachunkowych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustaliło, że rachunkowość przychodowa Starostw całkowicie scentralizowaną jest tylko w niektórych Urzędach Wojewódzkich.

System centralizacji rachunkowości dochodowej Starostw w Urzędach Wojewódzkich Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa za bardziej ekonomiczny od systemu dotychczas stosowanego i przy obecnej polityce oszczędnościowej, jako też w celu zaprowadzenia jednolitej rachunkowości na terenie całej Rzeczypospolitej pożądanem jest, aby system ten został wprowadzony we wszystkich Urzędach Wojewódzkich jaknajspieszniej.

W celu należytego prowadzenia przy systemie tym przez Urzędy Wojewódzkie należytości (pozycja 3 — 6 księgi dochodów budżetowych) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli Państwa zarządza, co następuje:

Starostwa nieprowadzące własnej rachunkowości przychodowej, winny prowadzić specjalny rejestr należytości, na podstawie którego obowiązane są sporządzać i przesyłać Urzędom Wojewódzkim każdego 15 i ostatniego dnia miesiąca wypisy z tem zastrzeżeniem, aby wypisy te obejmowały należytości za ustalone okresy od 1 do 15 i od 16 do ostatniego dnia każdego miesiąca włącznie.

Rejestr taki winien być prowadzony dla każdej pozycji preliminarza budżetowego oddzielnie, lub też zawierać w nagłówku oznaczenie tytułu budżetowego należytości, a więc działu, paragrafu i pozycji budżetu ponadto powinien obejmować następujące rubryki:

1) liczbę porządkową,
2) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania, obowiązanego do uiszczenia należytości,
3) data i liczba orzeczeia Starostwa,
4) wyszczególnienie należytości,
5) kwota należytości,
6) odpisano z należytości,
7) data wpłaty i nazwa Kasy Skarbowej, do której nastąpiła wpłata,
8) uwagi (np. daty i liczby ponagleń, zezwolenia Urzędu Wojewódzkiego na odpisanie należytości i t. p.).

Na aktach i w czystospisie nakazu płatniczego winna być podana liczba porządkowa rejestru na dowód, że odnośną sprawę doń zapisano.

Na podstawie otrzymanych od Starostw wypisów z omawianych wyżej rejestrów Urząd Wojewódzki wpisuje poszczególne pozycje należytości do księgi dochodów budżetowych, a same wypisy układa w należytym porządku i przechowuje jako dowody rachunkowe, służące do kontroli należytości.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

135.

Okólnik Nr. 114 z dnia 27 listopada 1924 r. Nr. AO. 3167 do PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę (z wyjątkiem poznańskiego, pomorskiego i śląskiego) w sprawie Wydziału Zdrowia Publicznego w Urzędach Wojewódzkich.

W związku z postanowieniem ostatniego ustępu par. 8 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 21, poz. 225) oznajmiam, iż w celu jednolitego traktowania spraw zdrowotnych w Państwie, postanowiłem w organizacji Urzędów Wojewódzkich utrzymać nadal samodzielne Wydziały Zdrowia Publicznego z osobnym Naczelnikiem Wydziału na czele. W skład tych wydziałów będzie wchodził personel fachowy, przewidziany w budżecie Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia.

Przydział sił kancelaryjnych do Wydziałów Zdrowia Publicznego z budżetu Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia pozostawiam decyzji Pana Wojewody (P. Delegata, P. Komisarza Rządu), zależnie od istotnych potrzeb tych Wydziałów.

Zaznaczam, że będące dotychczas w użyciu w niektórych Województwach nazwy: „Wojewódzki (Okręgowy) Urząd Zdrowia“ i „Dyrektor“ Wojewódzkiego (Okręgowego) Urzędu Zdrowia nie powinny być nadal używane, jako nieprzewidziane w wyżej cytowanem rozporządzeniu Rady Ministrów.

Do zakresu działania Wojewódzkich Wydziałów Zdrowia Publicznego, poza wydawaniem opinji fachowych na żądanie Wojewody należy załatwianie spraw fachowo-sanitarnych oraz kontrolowanie czynności lekarzy powiatowych i innych funkcjonarjuszów służby zdrowia, zarówno państwowych, jak i samorządowych, w szczególności:

1) nadzór nad szpitalami pod względem lekarskim, sanitarnym i higjenicznym, oraz nad przytułkami, schroniskami, więzieniami i t. p.;

2) nadzór nad wykonywaniem szczepień ochronnych, a w szczególności nad szczepieniem ochronnem przeciwko ospie; sporządzanie sprawozdań cyfrowych o dokonanych szczepieniach ochronnych przeciwko ospie w obrębie Województwa w terminach urzędowych, względnie o szczepieniach z konieczności;

3) sprawdzanie na miejscu wypadków chorób zakaźnych, przybierających cechy epidemji, oraz wydawanie odpowiednich zarządzeń;

4) zarządzanie w miarę potrzeby doraźnych szczepień ochronnych od durów, cholery, czerwonki i innych chorób zakaźnych;

5) zwalczanie gruźlicy, jaglicy, chorób wenerycznych i nierządu, zapomocą rozbudzania i popierania inicjatywy społecznej;

6) sprawy hygjeny gleby, powietrza, wody, mieszkań i osiedli;

7) nadzór w zakresie dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku;

8) akcja, mająca na celu zwalczanie alkoholizmu;

9) nadzór nad higjeną szkolną;

10) nadzór nad sprawami sanitarnemi na kolejach;

11) sanitarna opieka nad dzieckiem i matką, współdziałanie z Wydziałem Opieki Społecznej w sprawach kolonij letnich, opieka nad umysłowo chorymi;

12) zwalczanie chorób zawodowych, współdziałanie z Inspektorami Pracy w zapobieganiu chorobom zawodowym;

13) nadzór sanitarny nad zakładami przemysłowymi, fabrykami, wasztatami i t. p.;

14) nadzór nad czynnościami aptek, drogerji, składów materjałów aptecznych, fabryk i składów wód mineralnych, kosmetyków, perfum i farb;

15) nadzór nad czynnościami personelu leczniczego: lekarzy, dentystów, felczerów, położnych, pielęgniarek, dozorców sanitarnych, dezynfektorów i innych;

16) nadzór nad państwowemi szkołami położnych (Dz. Ust. Nr. 98, poz. 65 z 1920 r.);

17) prowadzenie ewidencji lekarzy, dentystów, felczerów, techników dentystycznych, położnych, pielęgniarek, dozorców sanitarnych, dezynfektorów, szpitali, lecznic, przychodni, gabinetów dentystycznych, aptek, składów aptecznych, zdrojowisk, uzdrowisk, stacji klimatycznych, kąpielisk, stowarzyszeń i towarzystw, mających na celu sprawy higjeniczno-lekarskie;

18) zbieranie danych, potrzebnych dla celów statystyki lekarskiej;

19) organizacja propagandy wychowania fizycznego i kultury cielesnej;

20) dokonywanie badań i oględzin lekarskich, oraz wydawanie fachowych orzeczeń i świadectw na żądanie władz;

21) organizacja i nadzór nad wykonywaniem pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych;

22) nadzór nad wykonywaniem lecznictwa w Kasach Chorych;

23) opinjowanie budżetów sanitarnych związków samorządowych;

24) wydawanie opinji sanitarnych w sprawach budowli użyteczności publicznej i w sprawach koncesjonowania zakładów przemysłowych;

25) nadzór w toku instancji nad zakładaniem, rozszerzaniem i zamykaniem cmentarzy, nad ekshumacją i przewozem zwłok;

26) sporządzanie tygodniowych raportów o stanie i przebiegu chorób zakaźnych w Województwie;

27) sporządzanie sprawozdań kwartalnych o stanie sanitarnym poszczególnych powiatów;

28) sporządzanie sprawozdań półrocznych na podstawie kwartalnych sprawozdań inspektorów farmaceutycznych;

29) sporządzanie sprawozdań rocznych, zawierających opis czynności podległych Województwu organów państwowej służby zdrowia i sanitarnych organów samorządowych, opisanie braków i niedomagań pod względem zdrowotnym na obszarze Województwa, dokonanych ulepszeń i zaszłych zmian, oraz przedłożenie planu w zakresie ulepszeń sanitarnych na rok przyszły.

W zakresie powyższych spraw mających przeważający charakter fachowy, Wydziały Zdrowia Publicznego referują samodzielnie z zastrzeżeniem oczywiście ewentualnej aprobaty Pana Wojewody względnie Wicewojewody stosownie do uznania Pana Wojewody zasięgając w razie potrzeby opinji prawnej Wydziałów Administracyjnych.

Natomiast te sprawy z zakresu administracji zdrowia publicznego, które mają charakter wyłącznie lub w przeważającej mierze administracyjno-prawny będą referowane w Wydziale administracyjnym w porozumieniu z Wydziałem Zdrowia Publicznego.

O wykonaniu niniejszego okólnika zechce Pan Wojewoda (P. Delegat, P. Komisarz Rządu) niezwłocznie zawiadomić Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

136.

Okólnik Nr. 115 z dnia 4 grudnia 1924 r. Nr. AP. 10935 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Pan Prezes Rady Ministrów okólnikiem Nr. 115 z dn. 18 listopada 1924 r. L. 17580 zarządził co następuje:

Artykuł 10 ustawy z dnia 4 lutego 1921 roku (Dz. Ust. R. P. Nr. 24, poz. 137) o ustanowieniu orderu „Odrodzenia Polski“ postanawia w ustępie pierwszym:

„Kandydatów na kawalerów orderu przedstawia Rada Ministrów na podstawie wniosków poszczególnych ministrów, którzy składają je każdy w zakresie swego działania“.

Z powyższego wynika, że kompetentnym do przedkładania wniosków w odniesieniu do urzędników państwowych jest wyłącznie ten z Panów Ministrów, któremu służbowo podlega dany urzędnik w chwili przedkładania wniosku.

W wypadkach więc, gdy odnośny urzędnik pełni czasowo funkcje przy władzy innego resortu lub na jego zlecenie musi nastąpić uzgodnienie wniosku pomiędzy obu ministrami, a wnioskodawcą może być, jak wyżej wspomniano jedynie Minister, któremu ostatnio służbowo podlega odnośny kandydat do odznaczenia.

Powyższe podaje Panom do wiadomości.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(- -) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

137.

Okólnik Nr. 117 z dnia 17 grudnia 1924 roku Nr. AB. 7891 do wszystkich PP. Wojewodów. P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie opłaty szkolnej za dzieci, uczęszczające do prywatnych szkół artystycznych.

Na podstawie okólnika Pana Prezesa Rady Ministrów i Ministra Skarbu z dnia 1 grudnia b. r. Nr. 16607 uzupełniam okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 14 marca b. r. Nr OBR. 1407 (kol. 24) następującemi postanowieniami:

„Opłata szkolna za dzieci, uczęszczające do prywatnej szkoły artystycznej średniej, może być zwrócona tylko w tym wypadku, gdy dziecko ukończyło szesnaście lat życia przed rozpoczęciem półrocza, za które opłata szkolna ma być zwrócona, a funkcjonarjusz przedstawi władzy asygnującej umotywowaną opinję zarządu odnośnej szkoły artystycznej o wyjątkowych zdolnościach artystycznych dziecka i o traktowaniu nauki przez to dziecko jako przygotowania do przyszłego zawodu. Kwota, zwracana tytułem opłaty szkolnej w tym wypadku, może dosięgać wysokości równowartości 72 (siedemdziesięciu dwu) punktów".

Pawyższe zarządzenie, o ile uzależnia się niem prawo do zwrotu opłaty szkolnej w prywatnej szkole artystycznej od ukończenia przez dziecko szesnastego roku życia, niema zastosowania w bieżącym półroczu szkolnem do tych dzieci, które przed wydaniem tego zarządzenia zostały zapisane do takiej szkoły, nie mając jeszcze ukończonych lat szesnsatu, o ile zresztą czynią zadość wszystkim innym wymaganiom.

Równocześnie zaznacza się, że zwrot opłaty szkolnej w prywatnej średniej szkole artystycznej przysługuje tylko wówczas, jeżeli dziecko nie uczęszcza do żadnej szkoły państwowej.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

138.

Okólnik Nr. 118 z dnia 26 grudnia 1924 roku Nr. AP. 11942 do wszysctkich PP. Wojewodów, (prócz Śląskiego), P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Komendanta Głównego Pol. Państw. oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie.

Na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów Nr. 27 z dnia 5 marca 1924 r. L. 2901 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych okólnikiem Nr. 25 z dn. 11.III 1924 r. L. AP. 2244 podało Panom do wiadomości zasadę, iż 1) prośby weryfikacyjne, wniesinoe przed 1.X 1923 r. podlegają rozpatrzeniu przez Komisje Weryfikacyjne, utworzone na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 5.VIII 1920 r. (Dz. U. Nr. 77, poz. 521); 2) Komisje weryfikacyjne powinny przyspieszyć swe prace tak, aby były bezwzględnie ukończone do dnia 30.IV 1924 r., po którym to terminie Komisje Weryfikacyjne zostają zlikwidowane.

Ponieważ niektóre Komisje Weryfikacyjne, nie zdołały mimo to zakończyć w oznaczonym terminie swych prac, dotyczących podań, wniesionych przed 1.X 1923 r. i wydawały uchwały weryfikacyjne po dn. 30.IV 1924 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów wyjaśnia, iż takie uchwały Komisji Weryfikacyjnych powzięte po terminie 30.IV 1924 są ważne, o ile dotyczą podań o zaliczenie do wysługi lat poprzedniej służby lub pracy zawodowej, wniesionych przed dniem 1 października 1923 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

139.

Pismo okólne z dnia 29 grudnia 1924 roku Nr. AB. 8325 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie terminu przyjmowania akcyj Banku Polskiego, jako wadja.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 13 grudnia r. b. L. D. O. P./5234/I oznajmiło iż termin przyjmowania akcji Banku Polskiego jako wadja, kaucje akcyzowe i celne, kaucje przy zawieraniu kontraktów ze Skarbem Państwa, oraz kaucje składane do depozytów wszelkich instytucji rządowych w wysokości 75% wartości nominalnej akcji, ustalony okólnikiem Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1924 r. L. DOP./2443/I, przedłuża się do dnia 31 grudnia 1925 r.

Powyższe podaje do wiadomości i dalszego zawiadomienia podwładnych urzędów w ślad tut. pisma okólnego z 26.VI 1924 r. AB. 4009.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*.

Podsekretarz Stanu.

140.

Pismo okólne z dnia 27 grudnia 1924 roku Nr. AB. 8336 do wszystkich PP. Wojewodów. P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie przerachowania na złote wpływów i wydatków, dokonanych w styczniu — kwietniu 1924 roku.

W ślad za okólnikiem swym Nr. 43 z 1924 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu (okólnik Min. Skarbu z dn. 18 grudnia 1924 r. Nr.DK./8037/C.Ks.) zarządza przerachowanie z marek na złote obrotów dochodów i wydatków budżetowych za okres styczeń — kwiecień r. 1924.

Dla tych przerachowań ustala się następujące relacje: dla wpływów i wydatków za styczeń — po 1.740.000 mk. za 1 złoty, a dla wpływów i wydatków za okres luty — kwiecień po 1.800.000 mk. za 1 złoty.

Celem przygotowania materjału do sporządzenia zamknięć rachunkowych za rok 1924 nale-

ży już obecnie uzgodnić z Izbami Skarbowemi, względnie z Centralną Księgowością Ministerstwa Skarbu sporządzone w markach zestawienia wpływów i wydatków budżetowych oraz sum, zwróconych na wznowienie kredytu osobno za styczeń i osobno za okres luty — kwiecień r. 1924, poczem dokonać przeliczenia na złote według podanej wyżej relacji.

Dla łatwiejszego uzgodnienia wydatków i sum, zwróconych na wznowienie kredytu, należy zestawienia sporządzić z podziałem na pozycje, w jakich były otwierane kredyty, przeliczyć zaś na złote można tylko sumy paragrafów, według których został uchwalony budżet wydatków na rok 1924 i według których ma być sporządzone roczne zamknięcie.

Zestawienie przychodów winno być sporządzone również z podziałem na pozycje — zgodnie z zarachowaniami Kas Skarbowych — i w pozycjach też mają być dokonane przeliczenia wpływów na złote.

Jeżeli przy przeliczeniu wynikną końcówki w markach, nie stanowiące jednego grosza, należy wykazać je w zestawieniach (w uwadze), celem wzięcia pod uwagę przy sporządzaniu zamknięcia z całego resortu.

Za czas od maja do końca roku 1924 względnie do zamknięcia okresu ulgowego winny być sporządzone w powyższy sposób i uzgodnione z Izbami Skarbowemi (Centralną Księgowością) osobne zestawienia poczem wyniki z obydwu okresów walutowych (markowego i złotowego) winny być zesumowane w zamknięciach rocznych.

Sposób sporządzania tych zamknięć będzie podany osobno.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) Olpiński.
Podsekretarz Stanu.

141.

Pismo okólne z dnia 29 grudnia 1924 roku Nr. AB. 8389 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wykazów o pobranych opłatach emerytalnych.

Pismo okólnikowe Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 czerwca 1924 zmienia się od dnia 1 stycznia 1925 r. — zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dn. 4.XII 1924 L. I/4664/DB/Em w następujący sposób:

Wykazy o pobranych opłatach emerytalnych od funkcjonarjuszów państwowych, pozostających w czynnej służbie, mają być sporządzane tabelarycznie w punktach za każdy miesiąc oddzielnie.

Wykazy te mają przesyłać władze II instancji danego działu służbowego odnośnej Izbie Skarbowej, w okręgu której dana władza się znajduje, nie później jednak niż 5-go każdego miesiąca za miesiąc bieżący.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) Olpiński.
Podsekretarz Stanu.

142.

Pismo okólne z dnia 29 grudnia 1924 roku Nr. AB .8137 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz P. Naczelnika Urzędu do Spraw Mniejszości w Katowicach w sprawie przyznania wyższego szczebla uposażenia absolwentom wyższej szkoły handlowej w St. Gallen.

W uzupełnieniu pisma okólnikowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 17 grudnia 1923 r. Nr. OBR. 8654 w sprawie wprowadzenia w życie ustawy z dnia 9.X 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. Ust. Nr. 116, poz. 924) oznajmiam, że osobom, posiadającym dyplom Wyższej Szkoły Handlowej w St. Gallen, przysługuje wyższy szczebel uposażenia na zasadzie art. 100 wymienionej wyżej ustawy uposażeniowej.

O powyższem zawiadamiam zgodnie z okólnikiem Prezydjum Rady Ministrów z dn. 2 grudnia 1924 r. Nr. 16393, wydanym w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) Olpiński.
Podsekretarz Stanu.

143.

Pismo okólne z dnia 30 grudnia 1924 roku Nr. AO. 3237 do PP. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), P. Delegata Rządu w Wilnie oraz Pana Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie egzaminów urzedniczych.

I. Z powołaniem się na pismo okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. AO. 2750 z 11.X 1924 w sprawie egzaminów urzędniczych — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu program egzaminów ze znajomości:

1. Ustawy konstytucyjnej,
2. ustroju i zakresu działania władz i urzędów państwowych i samorządowych,
3. przepisów o państwowej służbie cywilnej,
4. przepisów kancelaryjno-manipulacyjnych,
5. przepisów, stosowanych w dziale administracji spraw wewnętrznych,
6. przepisów prawa cywilnego i karnego.

Program ten ułożony jest oddzielnie dla urzędników zajmujących stanowiska I, II i III kategorji.

Program egzaminów ze znajomości przepisów pod 1, 2, 3, 4 podanych, opracowany przez Prezydjum Rady Ministrów jednolicie dla urzędników wszystkich działów administracji państwowej, nie wymaga bliższego objaśnienia, jako operujący treścią kilku ustaw, obowiązujących ogólnie na całym obszarze Rzeczypospolitej i z tego powodu stosunkowo łatwo dostępnych tak w oryginale jak w szczegółowych (naukowych czy popularnych) opracowaniach.

Trudności natomiast zachodzą w przyswojeniu sobie znajomości przepisów podanych pod dalszymi punktami (5 i 6) programu.

We wskazanym pod pkt. 5 programie odróżnić należy przepisy, które są dostępne w Dzienni-

ku Ustaw R. P. i w Monitorze Polskim od przepisów wydanych przez państwa zaborcze i obowiązujących w odnośnych dzielnicach, dostępnych tylko w zbiorach ustaw państw zaborczych lub Dziennikach urzędowych dzielnicowych.

Biorąc pod uwagę powyższą okoliczność, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stawia jako zasadę, że:

1. Znajomość szczegółowa wskazanych w programie przepisów, dostępnych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Pol. obowiązuje bezwzględnie wszystkich urzędników.

2. Znajomość przepisów wydanych przez państwa zaborcze i obowiązujących wposzczególnych dzielnicach jako dostępnych tylko na danym obszarze obowiązuje tych urzędników, którzy na odnośnym obszarze pracują oraz urzędników Zarządu Centralnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (dla których odnośne zbiory dostępne są w Bibljotece Ministerstwa Spraw Wewnętrznych).

Zresztą pod każdym działem programu pkt. 5 zamieszczono odnośne uwagi co do rozciągłości wymagań od kandydatów egzaminacyjnych.

Program wskazany pod pkt. 6, obejmujący przepisy prawa cywilnego i karnego, obowiązuje tylko tych urzędników I kategorji, którzy nie posiadają wyktszałcenia prawniczego, zakończonego przepisanymi egzaminami. Przedmiotem znajomości i egzaminu są tylko te przepisy prawa cywilnego, karnego i procedury karnej, których znajomość jest potrzebna w pełnieniu służby w dziale Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

II. Wskazany program obowiązuje tak egzaminowanych jak i egzaminatorów. Zauważa się, iż egzaminom nie podlegają urzędnicy prowizoryczni oraz urzędnicy do których odnoszą się rozporządzenia Rady Ministrów z 21.I 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 113) i z 4.II 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 144).

III. Biorąc pod uwagę tego rodzaju okoliczności, jak brak podręczników i systematycznie ułożonych zbiorów ustaw i rozporządzeń, konieczne jest udzielenie kandydatom jaknajdalej idącej pomocy w formie:

a) udostępnienia w jaknajszerszej mierze bibljotek i zbiorów ustaw i rozporządzeń tak w urzędach wojewódzkich jak i w poszczególnych starostwach; w razie potrzeby wskazanem jest zwrócenie się do posiadających tego rodzaju zbiory instytucji z prośbą o udzielenie odpowiednich ulg w korzystaniu z ich kisięgozbiorów.

b) urządzenia kursów, odczytów, wykładów w zakresie objętym programem oraz umożliwienie ewentualnie w drodze krótkich urlopów kandydatom z prowincji skorzystania przynajmniej z niektórych odczytów.

Zorganizowanie kursów względnie odczytów nie powinno przedstawiać większych trudności,— jak bowiem ze sprawozdań niektórych PP. Wojewodów wynika, kursy tego rodzaju zostały już urządzone i tak np. Urząd Wojewódzki Wołyński urządził bezpłatne kursa przygotowawcze, w których wykładowcami są starsi urzędnicy miejscowego Urzędu Wojewódzkiego; podobnie urządzono wykłady w Nowogródku oraz przy zastosowaniu minimalnej opłaty (15 zł.) kursy w Lublinie, gdzie rozpoczęte jest wydawanie odpowiednich skryptów.

Według wiadomości z rynku wydawniczego pod koniec grudnia ukazać się ma szereg prac i podręczników w zakresie ogólnie obowiązujących części (pkt. 1, 2, 3) programu.

IV. Do przeprowadzania egzaminów ustnych należy przystąpić w pierwszej połowie stycznia.

V. O wydanych zarządzeniach zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) zawiadomić Ministerstwo Spraw Wewenętrznych do dnia 20.I 1925 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

Obwieszczenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

144.

Na prośbę Głównego Związku Straży Pożarnych Rzczypospolitej Polskiej z dnia 2 czerwca 1924 r. Nr. 449, decyzją Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1924 r. Nr. B. P. 4618/24 zatwierdzono uchwalony przez Radę Naczelną Głównego Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 9 grudnia 1922 r. regulamin umundurowania i odznak starszeństwa, regulamin znaku i odznaczeń Związku oraz procedurę przyznawania odznaczeń.

Dyrektor Departamentu:
w z. (—) *Jaszczołt.*

145.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 listopada 1923 roku Nr. B. B. 2159b wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 989 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Obrony Praw Akcjonarjuszów Polskich".

146

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 listopada 1923 roku Nr. B. B. 2406 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 999 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Szkolne i Wychowawcze Pomocy Dzieciom Repatrjantów".

147.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 grudnia 1923 roku Nr. B. B. 3059 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1013 stowarzyszenie pod nazwą „Komitet „Chleb Głodnym Dzieciom".

148.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 grudnia 1923 roku

Nr. B. B. 3001 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1014 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Prawników Emigrantów w Polsce“.

149.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 grudnia 1923 roku Nr. B. B. 2402b wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1015 stowarzyszenie pod nazwą „Samokształcenie“ Stowarzyszenia Młodzieży Męskiej“.

150.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 grudnia 1923 roku Nr. B. B. 3044 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1016 stowarzyszenie pod nazwą „Kolonja Lecznicza Dziecięca im. D-ra Med. Rektora Józefa Brudzińskiego przy Zdroju w Busku“.

151.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 grudnia 1923 roku Nr. B. B. 3109 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1017 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Muzułmański m. st. Warszawy“.

152.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 grudnia 1923 roku Nr. B. B. 3265 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1018 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Stowarzyszeń „Straż Narodowa“.

153.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1923 roku Nr. B. B. 3016 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1019 stowarzyszenie pod nazwą „Koło byłych słuchaczy Akademji Wojsko-wo-Lekarskiej w Petersburgu“.

154.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 grudnia 1923 roku Nr. B. B. 2715 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1020 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Gimnastyczne „Sokół“ Gniazdo XII imienia gen. J. Z. Sowińskiego“.

155.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 grudnia 1923 roku Nr. B. B. 2885 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1021 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Katolicko - Narodowy“.

156.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 grudnia 1923 roku Nr. B. B. 2708 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1022 stowarzyszenie pod nazwą „Powszechny Związek Lokatorów i Sublokatorów Rzpltej Polskiej“.

157.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 stycznia 1924 roku Nr. B. B. 3348 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1023 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Bursy Rzemieślniczej dla chrześć. Młodzieży Terminatorskiej i Przemysłowej“.

158.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1924 roku Nr. B. B. 9/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1024 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Studjów Ezoterycznych“.

159.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 stycznia 1924 roku Nr. B. B. 215/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1025 stowarzyszenie pod nazwą „Akademicki Związek Sportowy“.

160.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 stycznia 1924 roku Nr. B. B. 149/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1026 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Polskich Kupców Zbożowych“.

161.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 stycznia 1924 roku Nr. B. B. 187/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1027 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polskiego Nauczycielstwa Szkół Powszechnych w Polsce“.

162.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 stycznia 1924 roku Nr. B. B. 200/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1028 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Księży Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Polsce“.

163.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 stycznia 1924 roku Nr. B. B. 195/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1029 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Żydowskich Towarzystw Opieki nad sierotami Rzeczypospolitej Polskiej“.

164.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 1924 roku

Nr. B. B. 288/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1030 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie b. słuchaczek b. Kursów Pedagogicznych dla kobiet p. kier. Jana Miłkowskiego“.

165.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 stycznia 1924 roku Nr. B. B. 259/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1031 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Wytwórców Mebli Giętych i Wyrobów z Drzewa Bukowego“.

166.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 stycznia 1924 roku Nr. B. B. 194/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1032 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polskich Instytucji Kredytu Długoterminowego“.

167.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 lutego 1924 roku Nr. B. B. 3457 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1033 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Gimnazjum im. Juljusza Słowackiego“.

168.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 lutego 1924 roku Nr. B. B. 449/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1034 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Pomocy Emigrantom Ukraińcom“.

169.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 lutego 1924 roku Nr. B. B. 1874 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1035 stowarzyszenie pod nazwą „Dom Noclegowy dla Biednych“ — „Bajs Muloju Loąnyim“ w Warszawie.

170.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 lutego 1924 roku Nr. B. B. 313/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i ziwązków pod Nr. 1036 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Skarbu Państwa“.

171.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 lutego 1924 roku Nr. B. B. 199/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i ziwązków pod Nr. 1037 stowarzyszenie pod nazwą „Rada Drogistowska Rzeczypospolitej Polskiej“.

172.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 lutego 1924 roku Nr. B. B. 558/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i ziwązków pod Nr. 1038 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Reproducentów Nasienia Buraka Cukrowego“.

173.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 lutego 1924 roku Nr. B. B. 696/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i ziwązków pod Nr. 1039 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Hallerczyków w Warszawie“.

174.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 lutego 1924 roku Nr. B. B. 600/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1040 stowarzyszenie pod nazwa „Żydowskie Towarzystwo Przeciwgruźlicze „Brijus“ — „Zdrowie“.

175.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lutego 1924 roku Nr. B. B. 820/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1041 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Belgji“.

176.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lutego 1924 roku Nr. B .B. 555/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1042 stowarzyszenie pod nazwą „Filarecki Związek Elsów“.

177.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lutego 1924 roku Nr. B. B. 643/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1043 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Komitet Ratunkowy Dzieci Dalekiego Wschodu“.

178.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lutego 1924 roku Nr. B. B. 438/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1044 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Lekarzy Weterynaryjnych“.

179.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lutego 1924 roku Nr. B. B. 512/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1045 stowarzyszenie pod nazwą „Klub b. Wychowańców Gimnazjum Gen. Pawła Chrzanowskiego „Unja“.

180.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1924 roku Nr. B. B. 726/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1046 stowarzyszenie pod nazwą „Policyjny Dom Zdrowia“.

181.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dni a 25 lutego 1924 roku Nr. B. B. 423/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1047 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Zawodowe Właścicieli Zakładów Restauracyjnych“.

182.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lutego 1924 roku Nr. B. B. 749/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1048 stowarzyszenie pod nazwą „Oficerskie Kasyno Garnizonowe“.

183.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1924 roku Nr. B. B. 751/24 wciągnęto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1049 stowarzyszenie pod nazwą „Naczelna Rada Zrzeszeń Kupiectwa Polskiego“.

184.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 marca 1924 roku Nr. B. B. 924/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1050 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Komitet Towarzystwa J. C. A.“.

185.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 marca 1924 roku Nr. B. B. 207/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1051 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Rozwoju i Rozbudowy b. przedmieść Ochota — Czyste“.

186.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 marca 1924 roku Nr. B. B. 919/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1052 stowarzyszenie pod nazwą „Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie“.

187.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 marca 1924 roku Nr. B. B. 1463 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1053 stowarzyszenie pod nazwą „Gmilis Chasudym Kercelego“ — „Pożyczki Bezprocentowe Kercelego“ w/m.

188.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 marca 1924 roku Nr. B. B. 917/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1054 stowarzyszenie pod nazwą „Żydowskie Centralne Towarzystwo Emigracyjne w Polsce“.

189.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 marca 1924 roku Nr. B. B. 641/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1055 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Rewizyjny Spółdzielni Wytwórczych Handlowych i Kredytowych w Rzeczypospolitej Polskiej“.

190.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 marca 1924 roku Nr. B. B. 880/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1056 stowarzyszenie pod nazwą „Zjednoczenie Szkół Żydowskich“.

191.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 marca 1924 roku Nr. B. B. 973/24 wciągnięto d orejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1057 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polskich Fabryk Portland Cementu“.

192.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 marca 1924 roku Nr. B. B. 890/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1058 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Wzajemnej Pomocy Ewangielicznych Chrześcian“.

193.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 marca 1924 roku Nr. B. B. 1098/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1059 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Lekarzy Kolejowych Rzeczypospolitej Polskiej“.

194.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 marca 1924 roku Nr. B. B. 1240/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1060 stowarzyszenie pod nazwą „Komitet Uwiecznienia Pamięci Mickiewicza w ziemi Nowogródzkiej“.

195.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 marca 1924 roku Nr. B. B. 1076/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1061 stowarzyszenie pod nazwą „Koło byłych Wychowańców Gimnazjum Praskiego“.

196.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 marca 1924 roku Nr. B. B. 1082/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1062 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Rolników i Osadników Kresowych“.

197.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1924 roku Nr. B. B. 1250/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1063 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Przyjaciół Inwalidów“.

198.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 marca 1924 roku Nr. B. B. 1182/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1064 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Biały Krzyż“.

199.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 marca 1924 roku Nr. B. B. 1110/24 wciagnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1065 stowarzyszenie pod nazwą „Koło byłych Wychowańców Salezjańskich“.

200.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 marca 1924 roku Nr. B. B. 1104/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1066 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Kierowników Zakładów Graficznych w Rzeczypospolitej Polskiej“.

201.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 marca 1924 roku Nr. B. B. 1126/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1067 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Właścicieli Szkółek Handlowych“.

202.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 marca 1924 roku Nr. B. B. 1243/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1068 stowarzyszenie pod nazwą „Patronat Związku Polaków z Ameryki w Rzeczyposplitej Polskiej“.

203.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1210/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1069 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Odrodzenia Narodowego“.

204.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1291/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1070 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Polsko-Białoruskie“.

205.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 130124 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1071 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Banków w Polsce“.

206.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1328/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1072 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Banków Rolniczych w Polsce“.

207.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1277/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1073 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Towarzystw Wioślarskich“.

208.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1317/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1075 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Towarzystwo Opieki nad Głuchoniemymi Żydami w Polsce“.

209.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1307/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1076 stowarzyszenie pod nazwą „Ezras Kału“ Zapomoga Narzeczonym“.

210.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1103/24·wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1077 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polskich Producentów i Rafinerów Olejów Mineralnych“.

211.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1373/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1078 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwa Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie“.

212.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1406/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1079 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Wzajemnej Pomocy byłych Wychowańców Kaliskich Szkół Średnich“.

213.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1434/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1080 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Zakładania i Organizowania Szkół Pracy na wsi“.

214.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1227/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1081 stowarzyszenie pod nazwą „Związek byłych Wychowańców Szkół Humańskich“.

215.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1671/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1082 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowy Pracown. Kolejowych Rzeczypospolitej Polskiej“.

216.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1383/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1083 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Myśliwskie Urzędników Pocztowej Kasy Oszczędności“.

217.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1329/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1084 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Młodych Malarzy“.

218.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1286/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1085 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Polsko-Azjatyckie“.

219.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1481/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1086 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Opieki nad biednymi chorymi żydami“ „Ezras Chojlim Augim“, (Echa).

220.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 1685/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1087 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Kolonji Letnich dla dzieci polskich bez różnicy wyznania im. Hipolita Wawelberga“.

221.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 maja 1924 roku Nr. B. B. 1502/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1089 stowarzyszenie pod nazwą „Sanatorjum Dziecka“.

222.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 maja 1924 roku Nr. B. B. 1890/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1090 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Kaniowczyków“.

223.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 maja 1924 roku Nr. B. B. 1565/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1091 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Polsko Amerykańskie dla spraw naukowych“.

224.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 maja 1924 roku Nr. B. B. 1875/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1092 stowarzyszenie pod nazwą „Komitet Pomocy Polskim Kresom Wschodnim“.

225.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 maja 1924 roku Nr. B. B. 1650/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1094 stowarzyszenie pod nazwą „Pomoc chorym starcom i sierotom“ „Ezras Chojlim Skejnum Jesojmim“.

226.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnetrznych z dnia 15 maja 1924 roku Nr. B. B. 1755/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1095 stowarzyszenie pod nazwą „Komisja Międzyzwiązkowa Kulturalno-Artystyczna“.

227.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 maja 1924 roku Nr. B. B. 1834/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1096 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Filistrów Welecji“.

228.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 maja 1924 roku Nr. B. B. 1964/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1097 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Młodzieży Chrześcijańskiej“ „Polska I. M. C. A.“.

229.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 maja 1924 roku Nr. B. B. 1788/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1098 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Zw. Synarebiczny“.

Dział personalny.

230.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnetrznych

z dnia 31 marca 1924 roku

w sprawie organizacji Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnetrznych.

W uzupełnieniu dekretu z dn. 8.7 1922 roku L. P. O. 7408 w przedmiocie organizacji władz dyscyplinarnych przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych mianuję na zasadzie art. 2 Ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 21 1922 r. poz. 165) członkami Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych na resztę czasokresu trzyletniego:

A) Dotychczasowych członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy b. Ministerstwie Zdrowia Publicznego:

1) Naczelnika Wydziału—D-ra Franciszka Grodeckiego,
2) Naczelnika Wydziału — D-ra Jana Kowalczewskiego,
3) Naczelnika Wydziału — Stanisława Gawińskiego,
4) Radcę Ministerjalnego — D-ra Jana Surawskiego,
5) Radcę Ministerjalnego — Inż. Felicjana Rakiewicza,
6) Starszego referenta — D-ra Wiktora Hryszkiewicza.

B) Nadto z pośród administrac. urzędn. farmaceutycznych:

7) Starszego referenta — Wita Zdankowskiego,
8) Starszego referenta — Jana Podbielskiego.

Zastępcą rzecznika dyscyplinarnego mianuję st. referenta — Aleksandra Lewickiego.

Wobec zniesienia ustawą z dnia 28 listopada 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 131, poz. 1060) Ministerstwa Zdrowia Publicznego, istniejąca przy tem Ministerstwie Wyższa Komisja Dyscyplinarna ulega rozwiązaniu.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

231.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 10/IV 1924 r.

w sprawie uzupełnienia Komisji Weryfikacyjnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Uzupełniając, wskutek zmian spowodowanych ruchem służbowym w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 marca 1923 r. (Dz. Urzęd. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 2/23, poz. 2) w przedmiocie uzupełnienia Komisji Weryfikacyjnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych mianuję na zasadzie art. 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 77 poz. 521):

Członkiem i zastępcą przewodniczącego tej Komisji — Dyrektora Departamentu Bolesława Kozłowskiego na miejsce b. Dyrektora Departamentu M. Bilskiego.

Członkami Komisji dotychczasowych zastępców członków: Naczelnika Wydziału Tadeusza Makarewicza na miejsce przeniesionego w stan nieczynny Dyrektora Departamentu Tadeusza Łady oraz

Naczelnika Wydziału Stefana Dobrowolskiego na miejsce b. Dyrektora Departamentu D-ra Tadeusza Konckiego.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

232.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 10/IV 1924 r.

w sprawie składu Komisji Kwalifikacyjnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Uzupełniając rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 25 sierpnia 1923 r. w przedmiocie utworzenia Komisji Kwalifikacyjnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych wobec ustąpienia ze składu tejże Komisji D-ra Tadeusza Konckiego, zamianowanego Wojewodą Śląskim i Dyrektora Departamentu Tadeusza Łady, przeniesionego w stan nieczynny, powołuję na członków na podstawie § 5-go Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1923 r. (Dz. Ust. Nr 82, poz. 638):

1) Podsekretarza Stanu Karola Olpińskiego i
2) Dyrektora Departamentu Bolesława Kozłowskiego.

Jednocześnie na zastępcę członka powołuję: Naczelnika Wydziału D-ra Karola Górskiego.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

233.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 14 kwietnia 1924 r.

w sprawie organizacji Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Uzupełniając rozporządzenie z dn. 8 lipca 1922 r. L. P. O. 7408 w przedmiocie organizacji władz dyscyplinarnych przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych mianuję na zasadzie art. 2 Ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 21 1922 r., poz. 165) członkami Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych na resztę okresu trzyletniego pp.:

1) Naczelnika Wydziału — D-ra Franciszka Jarnińskiego,
2) Dyrektora Państwowego Zakładu badania surowic — D-ra Ludwika Hirszfelda,
3) Dyrektora Państwowego Instytutu Farmaceutycznego — D-ra Stanisława Weila,
4) Zastępcę Dyrektora Państwowego Zakładu hygieny — D-ra Józefa Celarka,
5) Urzędnika VI stop. służb. — Ernesta Zarembę,
6) Urzędnika VI stop. służb. — D-ra Teodora Kirkora,
7) Urzędnika VII stop. służb. — Halinę Rawicz-Szczerbo,
8) Urzędnika VI stop. służb. — Stanisława Wiśniewskiego,
9) Urzędnika VI stop. służb. — Zygmunta Przybylskiego,
10) Urzędnika VII stop. służb. — Marję Sokal,
11) Urzędnika IX stop. służb. — Marję Holewińską,
12) Woźnego — Józefa Ostrowskiego,
13) Woźnego — Teodora Niesiołowskiego.

Zastępcą Rzecznika dyscyplinarnego mianuje na zasadzie art. 10 wyż powołanej ustawy:

14) Urzędnika VI stop. służb. — p. D-rą Tadeusza Hilarowicza,

Jednocześnie mianuję pp.:

15) Dyrektora Departamentu — Aleksandra Des Loges'a oraz
16) Naczelnika Wydziału — Stanisława Gawińskiego,

zastępcami Przewodniczącego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

234.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 14 maja 1924 r.

w sprawie organizacji Wyższej Komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Uzupełniając rozporządzenie z dnia 8 lipca 1922 r. L. P. O. 7408 w przedmiocie organizacji władz dyscyplinarnych przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych mianuję na zasadzie art. 2 Ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 21, 1922 r., poz. 165) pp:

Naczelnika Wydziału Dr. Stanisława Koncewskiego oraz Naczelnika Wydziału Władysława Jaszczołta zastępcami Przewodniczącego Wyższej Komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Hübner.*

235.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 16 maja 1924 r.

w sprawie utworzenia II-ej Komisji Kwalifikacyjnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych dla personelu służby zdrowia.

Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1923 r. o Komisjach kwalifikacyjnych (Dziennik Ustaw Nr. 82 poz. 638) powołuję niniejszem II Komisję Kwalifikacyjną czynną przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych dla personelu służby zdrowia i ustanawiam:

Członkami tejże Komisji:

Dyrektora Departamentu — Dr. Jana Adamskiego,
Naczelnika Wydziału — Dr. Franciszka Jarnińskiego,
Naczelnika Wydziału — Stanisława Gawińskiego,
Naczelnika Wydziału — Dr. Franciszka Grodeckiego,
Naczelnika Wydziału — Dr. Karola Gorskiego.

Zastępcami członków Komisji:

Dyrektora Departamentu — Dr. Tadeusza Borzęckiego,
Naczelnika Wydziału — Dr. Józefa Kowalczewskiego,
Radcę Ministerjalnego — Dr. Jana Surawskiego,
Urzędnika VI st. sł. — Dr. Wiktora Hryszkiewicza,
Urzędnika VI st. sł. — Stanisława Wiśniewskiego.

Jdnocześnie w myśl postanowień ustępu szóstego § 5 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów, wyznaczam na członków nadzwyczajnych Komisji:

a) dla spraw personelu Państwowego Zakładu Hygjeny — Zastępcę Dyrektora tegoż Zakładu Dr. Józefa Celarka i
b) dla spraw personelu Państwowego Instytutu Farmaceutycznego — Dyrektora tegoż Instytutu Dr. Stanisława Weila.

Ponadto w myśl postanowień ustępu piątego § 5 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów, wyznaczam na referenta fachowego dla spraw personelu Państwowych Zakładów badania ży-

wności i przedmiotów użytku — urzędnika VI st. sł. Dr. Leokadję Karpfównę.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

236.

ROZPORZADZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 29 października 1924 r.
w sprawie organizacji Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Uzupełniając rozporządzenie z dnia 8 lipca 1922 r. Nr. P. O. 7408 w sprawie organizacji władz dyscyplinarnych przy Ministerstwie Sraw Wewnętrznych, mianuję na zasadzie art. 2 Ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dziennik Ustaw Nr. 21, poz. 165):

Zastępcą Przewodniczącego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej dotychczasowego członka komisji Naczelnika Wydziału Dr. Rudolfa Sikorskiego — na miejsce Zastępcy Przewodniczącego Aleksandra Des Loges'a — wobec przejścia tego ostatniego do Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie.

Jednocześnie w myśl art. 10 cytowanej ustawy wyznaczam na Zastępców Rzecznika dyscyplinarnego przy tejże Komisji:

Urzędnika VI st. sł. Kazimierza Dubiela i urzędnika VII st. sł. Antoniego Hujdę.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Hübner.*

237.

Ruch służbowy.

W Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

W lutym 1924 r.

A. W Zarzadzie Centralnym Min. Spraw. Wewn.

Mianowany:

Prow. urzędnik IX st. sł. Pawlikowski Mieczysław — urzędnikiem IX st. sł. dnia 6.II 1924 r.

Zwolniony:

Urzędnik VII st. sł. Trojanowski Stefan — z dniem 29.II 1924 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

B. We Władzach II-ej Instancji.

Przeniesieni:

Naczelnik Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku Mokrzyski Józef do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach w charakterze urzędnika V st. sł. dnia 15.II 1924 r.

Inspektor Starostw w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach — Tyszko Wincenty — do Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku, mianowany Naczelnikiem Wydziału w dotychczasowym V st. służb. dnia 15.II 1924 r.

Urzędnik VI st. sł. — Iwański Kazimierz — z Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach do Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku dnia 29.II 1924 r.

Radca w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim — Dawid Bronisław — do Starostwa w Sępolnie, w charakterze kierownika Starostwa dnia 13.II 1924 r.

Zwolnieni:

St. referent w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim—Jaworowski Kazimierz— z dniem 29.II 1924 r. z powodu przejścia na służbę samorządową.

Urzędnik XI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku — Taube Aleksander — z dniem 29.II 1924 r. z powodu przejścia na służbę do Najwyższej Izby Kontroli Państwa.

C. We Władzach I-ej Instancji.

Mianowani:

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Białymstoku — Tchórzewski Kazimierz — urzędnikiem VII st. sł. dnia 13.II 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Garwolinie — Kulpiński Robert — urzędnikiem VII st. sł. dnia 28.II 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Kowlu — Korkozowicz Władysław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 13.II 1924 r.

Zwolniony:

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Kole — Sosiński Mieczysław — z dniem 29.II 1924 r. na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

W marcu 1924 r.

P. Prezydent Rzeczypospolitej:

1) postanowieniem z dnia 21.III 1924 r. zwolnił — Sołtana Władysława — na Jego własną prośbę z urzędu Ministra Spraw Wewnętrznych i równocześnie mianował prokuratora Sadu Apelacyjnego w Warszawie — Hübnera Zygmunta — Ministrem Spraw Wewnętrznych;

2) postanowieniem z dnia 17.III 1924 r. mianował Kierownika Państwowej Szkoły Hygieny wWarszawie — dr. Czesława Wroczyńskiego — Generalnym Dyrektorem Służby Zdrowia w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w III st. sł. ;

3) postanowieniem z dnia 22.III 1924 r. mianował — Sołtana Władysława — Wojewodą Warszawskim;

4) postanowieniem z dnia 3.III 1924 r. mianował Dyrektorem Departamentu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych — Konckiego Tadeusza — Wojewodą Śląskim w III st. sł., a równocześnie Naczelnika Wydziału w V st. sł. — Kozłowskiego Bolesława — Dyrektorem Departamentu w Ministerstwie Spraw. Wewnętrznych w IV st. sł.;

5) postanowiniem z dnia 8.III 1924 r. mianował Naczelnika Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie — Kowalikowskiego Władysława — Wojewodą Krakowskim w IV st. sł.;

6) postanowieniem z dnia 10.III 1924 r. mianował Naczelnika Wydziału w IV st. sł. w Urzę-

dzie Wojewódzkim we Lwowie — Zimnego Stanisława — Wojewodą Lwowskim w IV st. sł.

Postanowieniem Ministra Spraw Wewnętrznych zostały zarządzone następujące zmiany służbowe:

a) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Mianowani:

Radca minist. Dr. Górski Karol — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. dnia 16.III 1924 r.

Prow. urzędnik VIII st. sł. Macko Józef — urzędnikiem VIII st. sł. dnia 20.III 1924 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VI st. sł. — Lewicki Aleksander — do Ministerstwa Skarbu z dniem 31.III 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. Frydrychs Aleksander — do Ministerstwa Skarbu z dniem 31.III 1924 r.

Przeniesieni na emeryturę:

Naczelnik Wydziału — Dr. Lachowicz Zdzisław — z dniem 31.III 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Dr. Kuncewicz Michał — z dniem 31.III 1924 r.

Zwolnieni ze służby:

Urzędnik VI st. sł. — Suski Juljan — na własną prośbę z dniem 5.III 1924 r.

Urzędniczka VIII st. sł. — Dąbrowska Natalja — z dniem 31.III 1924 r.

Prow. urzędnik VIII st. sł. — Kotoński Roman — z dniem 31.III 1924 r.

Urzędniczka IX st. sł. — Mroczkiewiczowa Walentyna — z dniem 31.III 1924 r.

Urzędnik IX st. sł. — Loppe Mirosław — z dniem 31.III 1924 r.

Prow. urzędniczka IX st. sł. — Meleniewska Marja — z dniem 31.III 1924 r.

Urzędniczka IX st. sł. — Flassilliers Jadwiga — z dniem 31.III 1924 r.

Urzędnik IX st. sł. — Tymiński Erazm — z dniem 31.III 1924 r.

Urzędnik X st. sł. — Kośmiński Lubomir — z dniem 31.III 1924 r.

Prow. urzędnik XI st. sł. — Engiert Władysław — z dniem 31.III 1924 r.

Prow. urzędniczka XI st. sł. — Zarembianka Władysława — z dniem 30.IV 1924 r.

b) W Zakładach podległych bezpośrednio Zarządowi Centralnemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Mianowani:

Urzędnik X st. sł. w Państwowym Zakładzie Badania Żywności w Łodzi — Bienias Stanisław — urzędnikiem IX st. sł. dnia 1.I 1924 r.

Zwolnieni ze służby:

Urzędnik VI st. sł. w Filji Państw. Zakładu Hygieny w Krakowie — Dr. Gieszczykiewicz Marjan — z dniem 31.III 1924 r.

Urzędnik VI st. sł. w Filji Państw. Zakładu Hygieny w Łodzi — Dr. Załęski Tadeusz — z dniem 31.III 1924 r.

Urzędnik IX st. sł. w Filji Państw. Zakładu Hygieny w Łodzi — Pyrkosz Jakób — z dniem 31.III 1924 r.

Urzędniczka IX st. sł. w Filji Państw. Zakładu Hygieny w Łodzi — Herbstówna Klara — z dniem 31.III 1924 r.

c) We Władzach II-ej Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie:

Prow. urzędnik V b. kat. pł. — Rączka Antoni — urzędnikiem VI st. sł. dnia 21.III 1924 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie:

Sokołowski Heljodor — urzędnikiem VI st. sł. dnia 15.III 1924 r.

Samolewicz Wincenty — prow. urzędnikiem VII st. sł. dnia 28.III 1924 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu:

Prow. inspektor farmac. — Barącz Wacław — urzędnikiem VII st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim:

Dr. Zaleski Józef — urzędnikiem VII st. sł. dnia 7.IV 1924 r.

Przeniesieni:

Prow. urzędnik VII st. sł. — Zakowicz Bolesław — z urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego do Starostwa w Dubnie dnia 9.III 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Grodyński Stanisław — z urzędu Wojewódzkiego Poleskiego do Starostwa w Kobryniu dnia 18.III 1924 r.

Zwolnieni:

Prow. urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku—Kotowicz Stanisław— z powodu przejścia na służbę do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego dnia 5.III 1924 r.

Naczelnik Wydziału w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim — Kaucki Kazimierz— z dniem 31.III 1924 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prow. urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Poleskim — Jougan Alfred — z dniem 31.III 1924 r. na własną prośbę.

Przeniesiony w stan spoczynku:

Urzędnik kanc. VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu — Zapłatyński Antoni — z dniem 31.III 1924 r.

d) We Władzach I-ej Instancji.

Mianowani:

Dr. Piechaczek Paweł — Starostą w Lublińcu w VI st. sł. dnia 20.III 1924 r.

Asesor w VIII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu — Szczerbiński Marjan — kierownikiem Starostwa w Żninie w VII st. sł. dnia 13.III 1924 r.

Dr. Deisenberg Adam — prow. lekarzem powiatowym w VII st. sł. w Starostwie w Duniłowiczach dnia 5.III 1924 r.

P r z e n i e s i e n i:

Referent — Małaczyński Mieczysław — ze Starostwa w Sandomierzu do Starostwa we Włoszczowie w charakterze kierownika Starostwa dnia 13.III 1924 r.

Referent — Rucz Roman — ze Starostwa w Mińsku Maz. do Starostwa w Łowiczu dnia 21.III 1924 r.

Urzędnik ref. VII st. sł. — Kruszelnicki Juljusz — ze Starostwa w Śniatynie do Starostwa w Bohorodczanach dnia 19.III 1924 r .

Starosta w VI st. sł. — Hendrich Włodzimierz — ze Starostwa w Makowie do Starostwa w Oświęcimiu dnia 29.II 1924 r.

Kierownik Starostwa w VII st. sł. — Zaremba Władysław — ze Starostwa w Oświęcimiu do Starostwa w Makowie dnia 29.II 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Sługocki Kazimierz — ze Starostwa w Samborze do Starostwa w Rudkach w charakterze kierownika Starostwa dnia 14.III 1924 r.

Kierownik Starostwa w VII st. sł. — Lenczewski Kazimierz — ze Starostwa w Rudkach do Starostwa w Samborze dnia 14.III 1924 r.

Kierownik Starostwa w VII st. sł. — Hawrot Stanisław — ze Starostwa w Samborze do Starostwa w Żółkwi dnia 14.III 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Wiszniewski Marjan — ze Starostwa w Kobryniu do Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego dnia 19.III 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Seib Mieczysław — ze Starostwa w Sarnach do Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego dnia 18.III 1924 r.

Z w o l n i e n i:

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie Błońskiem — Bragiel Walerjan — na własną prośbę z dniem 31.III 1924 r.

Referent Starostwa w Węgrowie — Przemykalski Bronisław — z dniem 31.III 1924 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Urzędnik ref. VII st. sł. w Starostwie w Czortkowie — Glodt Ludwik — na własną prośbę dnia 26.III 1924 r.

Prow. lekarz powiatowy VII st. sł. w Starostwie w Olkuszu — Porajewski Jan — z dniem 31.III 1924 r.

P r z e n i e s i o n y w stan spoczynku:

Lekarz powiatowy VII st. sł. w Starostwie w Rawie Ruskiej — Dr. Krauss Adam — z dniem 31.III 1924 r.

W kwietniu 1924 r.

I. P. Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 13.IV 1924 r. mianował Wiceprezesa Sadu Apelacyjnego w Warszawie — Dutkiewicza Feliksa — Podsekretarzem Stanu w Zarządzie Centralnym Ministerstwa.

II. P. Minister Spraw Wewnętrznych zarządził następujące zmiany służbowe:

a) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

M i a n o w a n y:

Prow. urzędnik VIII st. sł. — Dr. Ekielski Aleksander — urzędnikiem VIII st. sł. dnia 10.IV 1924 r.

P r z n i e s i o n y do Zarządu Centralnego:

Dr. Palester Henryk, — Nacz. Wojewódzkiego Wydz. Zdrowia w Stanisławowie na stanowisko Naczelnika Wydziału w Generalnej Dyrekcji Zdrowia dnia 1.IV 1924 r.

Z w o l n i e n i z e s ł u ż b y:

Urzędnik V st. sł. — Bajda Andrzej — z powodu zamianowania Naczelnikiem Wydziału i kierownikiem Urzędu Kontroli Państwowej w Katowicach z dniem 30.IV 1924 r.

b) W Państwowych Zakładach podległych bezpośrednio Zarządowi Centralnemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

M i a n o w a n i:

Prac. kontraktowy VIII st. sł. w Państw. Zakł. badania żywności w Warszawie—Weraksa Józef — urzędnikiem VIII st. sł. dnia 16.IV 1924 r.

Dr. Doliński Józef — prow. asystentem w IX st. sł. Państwowej Szkoły Położnych we Lwowie od 1.V 1924 r .

Prow. urzędnik X st. sł. w Państwowym Zakładzie Hygieny w Warszawie — Baumgart Czesław — urzędnikiem X st. sł. dnia 11.IV 1924 r.

c) We władzach II-ej Instancji:

Poruczono pełnienie funkcji Wicewojewodów:

Naczelnikowi Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach — Dr. Kroeblowi Adamowi—Wicewojewody Kieleckiego dn. 10.IV 1924 r.

Naczelnikowi Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie — Manteufflowi Ignacemu — Wicewojewody Warszawskiego dnia 19.IV 1924 r.

Naczelnikowi Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie—Dr. Wawrauschowi Zdzisławowi — Wicewojewody Krakowskiego dnia 16.IV 1924 r.

Naczelnikowi Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu — Jaworczykowskiemu Kazimierzowi — Wicewojewody Tarnopolskiego dnia 26.IV 1924 r.

Naczelnikowi Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku — Parfjanowiczowi Marjanowi — Wicewojewody Nowogródzkiego dnia 14.IV 1924 r.

Naczelnikowi Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim — Siedleckiemu Stanisławowi — Wicewojewody Wołyńskiego dnia 14.IV 1924 r.

M i a n o w a n y:

W Urzędzie Wojewódzkim P o m o r s k i m:

Dr. Hofmokl Wilhelm — urzędnikiem VI st. sł. dnia 10.IV 1924 r.

Przeniesieni:

Referent Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie — Niepokulczycki Hipolit — do Starostwa w Węgrowie w charakterze kierownika Starostwa dnia 1.V 1924 r.,

Urzędnik refer. VII st. sł. — Schindler Wilhelm — z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Starostwa w Kamionce Strumiłowej dnia 30.IV 1924 r.,

Urzędnik ref. VII st. sł. — Piotrowski Józef— z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Starostwa w Borszczowie w charakterze kierownika Starostwa dnia 30.IV 1924 r.,

Urzędnik ref. VII st. sł. — Werber Leopold— z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Starostwa w Brodach dnia 30.IV 1924 r. (przeniesienie do Borszczowa zostało unieważnione).

Przeniesieni w stan spoczynku:

Naczelnik Wydziału w V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie — Swoboda Eugenjusz — z dniem 30.IV 1924 r.,

Urzędnik referendarski VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie — Dr. Jampolski Jerzy Maksymiljan z dniem 30.IV 1924 r.,

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach — Kwieciński Mateusz — z dniem 1.V 1924 r.

Zwolniony:

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie — Tworzydło Józef — z dniem 30.IV 1924 r. z powodu przejścia do służby w Ministerstwie Skarbu.

Zmarł:

Urzędnik VII st. sł. w Wydziale Zdrowia Urzędu Delegata Rządu w Wilnie — Dr. Paszkowski Stanisław dnia 10.IV 1924 r.

d) We władzach I-ej Instancji:

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł.—Galasiewicz Celestyn— ze Starostwa w Tarnobrzegu do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie dnia 10.IV 1924 r.,

Kierownik Starostwa w VI st. sł. — Marynowski Stanisław — ze Starostwa w Kamionce Strumiłowej do Starostwa w Przemyślanach dnia 30.IV 1924 r.,

Kierownik Starostwa w VII st. sł. — Pieniążkiewicz Franciszek — ze Starostwa w Zborowie do Starostwa w Kamionce Strumiłowej dnia 30.IV 1924 r.,

Urzędnik VII st. sł. — Kocół Alfred—ze Starostwa w Skolem do Starostwaw Kołomyi dnia 30.IV 1924 r.,

Urzędnik ref. VII st. sł. — Chmielowski Feliks — ze Starostwa w Kamionce Strumiłowej do Starostwa w Zborowie w charakterze kierownika Starostwa dnia 30.IV 1924 r. (przeniesienie do Skałatu zostało unieważnione),

Prow. lekarz powiatowy — Dr. Strzelichowski Stanisław — ze Starostwa w Bohorodczanach do Starostwa w Kałuszu.

Uwaga:

Przeniesienie kierownika Starostwa — Michalskiego Bronisława — ze Starostwa w Skałacie do Starostwa w Podhajcach zostało unieważnione dnia 30.IV 1924 r.,

Przeniesienie kierownika Starostwa—Porańskiego Władysława — ze Starostwa w Podhajcach do Starostwa w Przemyślanach zostało unieważnione dnia 30.IV 1924 r.

Zwolnieni:

Starosta w Katowicach — Mildner Jan — na własną prośbę dnia 16.IV 1924 r.,

P. o. Starosty w Węgrowie — Lipowski Zygmunt — z dniem 30.IV 1924 r. na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Będzinie — Dr. Kwasik Tomasz—z dniem 30.IV 1924 r. na własną prośbę.

W maju 1924 r.

I. P. Prezydent Rzeczypospolitej:

1) postanowieniem z dnia 6.V b. r. mianował dotychczasowego Wojewodę Kieleckiego Bilskiego Mieczysława Wojewodą Śląskim, na miejsce zmarłego w dniu 2.V b. r. Wojewody Dr. Konckiego Tadeusza,

2) postanowieniem z dnia 16.V b. r. przeniósł dotychczasowego Wojewodę Pomorskiego Brejskiego Jana w stan nieczynny, postanowieniem zaś z 22.V b. r. mianował posła do Sejmu Dr. Wachowiaka Stanisława Wojewodą Pomorskim,

3) postanowieniem z dnia 24.V b. r. mianował Naczelnika Wydziału Urzędu Wojewódzkiego Warszawskiego Manteuffla Ignacego Wojewodą Kieleckim.

II. Pan Minister Spraw Wewnętrznych zarządził następujące zmiany służbowe:

a) w Zarządzie Centralnym Min. Spraw Wewnetrznych:

Mianowana:

Turkówna Janina — prow. urzędniczką XI st. sł. dnia 20.V 1924 r.

Przeniesieni do Zarządu Centralnego:

Urzędnik VIII st. sł. w Kuratorjum Okręgu Szkolnego Warszawskiego—Stabrowski Otton— dnia 1.V 1924 r.,

Urzędnik VIII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie — Telichowski Zdzisław — dnia 1.VI 1924 r.

Przeniesiony na emeryturę:

Naczelnik Wydziału — Makarewicz Tadeusz — dnia 1.VI 1924 r.

Zwolnieni ze służby:

Urzędnik VI st. sł. — Terpiłowski Józef — na podstawie art. 116 ustawy o państwow. służbie cywilnej z dniem 31.V 1924 r.,

Prow. urzędnik IX st. sł. — Procner Wacław — z powodu przejścia do służby w Dyrekcji Państw . Monopolu Tytuniowego.

Zmarł:

Prow. urzędnik XI st. sł. — Zdżarski Edmund — dnia 8.V 1924 r.

b) we władzach II-ej Instancji:

Mianowani:

w Urzędzie Wojewódzkim Poleskim:

Niedźwiecki Wiktor — prow. urzędnikiem VIIst. sł. dnia 21.V 1924 r.,

Prow. urzędnikiem VII st. sł. — Tomaszewski Albert—urzędnikiem VII st. sł. dnia 17.V 24 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Sitsch Adolf — urzędnikiem VII st. sł. dnia 27.V 1924 r.

Przeniesieni:

Referent — Panglisz Mieczysław — z Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie do Starostwa w Janowie Lub. w charakterze kierownika Starostwa dnia 27.V 1924 r.,

Urzędnik ref. VII st. sł. — Rudnicki Stefan— z Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie w obręb Województwa Tarnopolskiego dnia 31.V 1924 r.,

Prow. urzędnik VII st. sł.—Grzybowski Mieczysław Romuald — z Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego do Starostwa w Łucku w charakterze kierownika Starostwa dnia 21.V 1924 r.,

Urzędnik VII st. sł.—Rinke August—z Urzędu Województwa Wołyńskiego do Starostwa w Ostrogu dnia 22.V 1924 r.

Uwaga:

Przeniesienie radcy w VI st. sł. — Dawida Bronisława — z Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego do Starostwa w Sępolnie zostało unieważnione dnia 16.V 1924 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Urzędnik rach. VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie — Nowicki Władysław — z dniem 31 maja 1924 r.,

Urzędnik ref. VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie—Waydowski Kazimierz — z dniem 31 maja 1924 r.

c) we władzach I-ej Instancji:

Przeniesieni:

P. o. Starosty — Kleczyński Mieczysław — ze Starostwa w Janowie Lub. do Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie w charakterze prow. urzędnika VII st. sł. dnia 31.V 1924 r.,

Referent — Rataj Antoni — Z Komisarjatu Rządu na m. Łódź do Starostwa w Łodzi dnia 12.V 1924 r.,

Prow. urzędnik VII st. sł. — Kłósak Franciszek—ze Starostwa w Łodzi do Komisarjatu Rządu na m. Łódź dnia 12.V 1924 r.,

Starosta — Brzeczek Stanisław — ze Starostwa w Kolnie do Starostwa w Sejnach dnia 21.V 1924 r.,

Starosta — Bieńkiewicz Henryk — ze Starostwa w Sejnach do Starostwa w Kolnie dnia 21.V 1924 r.,

P. o. Starosty w Lubomlu — Dr. Łanucha Walenty — do Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego w charakterze prow. urzędnika VI st. sł. dnia 16.V 1924 r.,

Prow. urzędnik VII st. sł. — Suchorski Jerzy — ze Starostwa w Wilejce do Starostwa Dziśnieńskiego dnia 29.V 1924 r.

Zwolniony:

Starosta w Łucku — Gajzler Czesław — na własną prośbę z dniem 1.VI 1924 r.

W czerwcu 1924 r.

a) w Zarządzie Centralnym Min. Spr. Wewn.:

Mianowani:

Urzędnik VIII st. sł. — Dr. Maćko Józef — urzędnikiem VII st. sł. z dnia 1.VII 1924 r.,

Urzędnik VIII st. sł. — Dr. Ekielski Aleksander — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Telichowski Zdzisław—urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Prac. kontr. VI st. sł. w Urzędzie Nadzw. Kom. do zwalczania drożyzny — Grigorjew Dymitr — prow. urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Prac. kontr. VI st. sł. w Urzędzie Nadzw. Kom. do zwalczania drożyzny — Tymiński Leopold — prow. urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Urzędnik X st. sł. — Jedyński Eugenjusz — urzędnikiem IX st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Prac. kontr. IX st. sł. w Urzędzie Nadzw. Kom. do zwalczania drożyzny — Komarnicki Józef — prow. urzędnikiem IX st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Prac. kontr. X st. sł. — Krawczykowska Apolonja — prow. urzędniczką XI st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Prac. kontr. XI st. sł. w Urzędzie Nadzw. Kom. do zwalczania drożyzny — May Marja — prow. urzędniczką XI st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Zwolnieni ze służby:

Urzędnik VI st. sł. — Orzęcki Michał — z dniem 30.VI 1924 r. z powodu przejścia do służby w Ministerstwie Przemysłu i Handlu.

Urzędniczka IX st. sł. — Osiecka Jadwiga — z dniem 30.VI 1924 r. na własną prośbę.

Prow. urzędnik XI st. sł. — Korczak Zygmunt — z dniem 30.VI 1924 r. na własną prośbę.

Zmarł:

Naczelnik Wydziału — Grabowski Adam — dnia 2.VI 1924 r.

b) We władzach II-ej Instancji:

Mianowani:

w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku:

Urzędnik VIII st. sł. — Schreiber Ludwik — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Sowa Alojzy — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 28.VI 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach:

Prow. urzędnik VII st. sł. — Głębowicz Jan— urzędnikiem VII st. sł. z dniem 12.VI 1924 r.

Urzędnik VII st .sł. — Czerski Henryk — urzędnikiem VI st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie:

Prow. urzędnik VII st. sł. —Hauke Kazimierz — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 29.VI 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi:

Poruczono pełnienie funkcji Wicewojewody Naczelnikowi Wydziału — Łyszkowskiemu Władysławowi — dnia 11.VI 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie:

Urzędnik V st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę — Beczkowicz Zygmunt — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. z poruczeniem pełnienia funkcji Wicewojewody dnia 4.VI 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku:

Prow. urzędnik VII st. sł. — Lubański Józef— urzędnikiem VII st. sł. dnia 12.VI 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim Poleskim:

Urzędnik VII st. sł. — Dr. Laniewski Ludwik — urzędnikiem VI st. sł. dnia 11.VI 1924 r.

Szmidt Adam — prow. urzędnikiem VII st. sł. dnia 11.VI 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim:

Prow. urzędnik VII st. sł. — Starosolski Mikołaj — prow. urzędnikiem VI st. sł. dnia 12.VI 1924 r.

Referent — Kałkowski Ludwik—urzędnikiem VI st. sł. dnia 28.VI 1924 r.

Prow. urzędnik VI st. sł. — Chyliński Kazimierz — urzędnikiem VI st. sł. dnia 16.VI 1924 r.

Prow. urzędnik VIII st. sł.—Twerdochlib Meliton — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Skarzyński Witold — urzędnikiem VII st. sł. dnia 30.VI 1924 r.

w Urzędzie Delegata Rządu w Wilnie:

Prow. urzędnik V st. sł. — Kopeć Stefan — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. dnia 21.VI 1924 r.

Prow. urzędnik VI st. sł. — Gumowski Leon — urzędnikiem VI st. sł. dnia 16.VI 1924 r.

Prow. urzędnik VI st. sł. — Obrocki Kazimierz — urzędnikiem VI st. sł. dnia 20.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Raue Paweł — urzędnikiem VI st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie:

St. referent w Wydziale Przemysłu i Handlu — Dr. Fedorowicz Kazimierz — urzędnikiem VI st. sł. w etacie Min. Spr. Wewn. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Warczewski Józef — urzędnikiem VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Łodyński Włodzimierz — urzędnikiem VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Pokorny Bernard — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie:

Poruczono pełnienie funkcji Wicewojewody Lwowskiego Naczelnikowi Wydziału — Dr. Wodzickiemu Jerzemu — dnia 4.VI 1924 r.

Urzędnik V st. sł. „ad personam" — Prokopowicz Roman — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Zarzycki Aleksander— urzędnikiem VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Danielec Ferdynand — urzędnikiem VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Zagórski Kleofas-Tadeusz — urzędnikiem VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Pisarski Franciszek — urzędnikiem VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Moser Franciszek — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Falkowski Alfred — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Milewski Stanisław— urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Falkiewicz Karol — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Dr. Gergowicz Stefan — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Świeżawski Włodzimierz — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Galeński Mieczysław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Dr. Majewski Bronisław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie:

Urzednik VII st. sł. — Pajączkowski Antoni— urzędnikiem VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Kasprzyk Jan—urzędnikiem VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Dr. Mikułowicz Włodzimierz — urzędn. VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Holuka Leon — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Faust Faustyn — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Czipczar Jarosław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Reif Antoni — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Csillik Bronisław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Kubisztal Antoni — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Bukowski Adam — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Przeniesieni:

Starosta w Obornikach — Morzycki Zoroaster — do Urzędu Wojewódzkiego w Pozna-

niu w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 12.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie — Kubicki Józef — do Województwa Wołyńskiego w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VI st. sł. — Krykiewicz Jan — z Urzędu Woj. Śląskiego do Województwa Lwowskiego w charakterze urzędnika VII st. sł. dnia 30.VI 1924 r. na własną prośbę.

Zwolniony:

Urzędnik VI st. sł. w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim — Pallan Zygmunt Marjusz — z dniem 30.VI 1924 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Wojewoda w stanie nieczynnym we Lwowie — Grabowski Kazimierz— dnia 30.VI 1924 r.

Wojewoda w stanie nieczynnym w Krakowie — Dr. Gałecki Kazimierz — dnia 30.VI 1924 r.

Naczelnik Wydziału w V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie — Bętkowski Włodzimierz Marjan — dnia 23.VI 1924 r.

Urzędnik ref. VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie — Świtalski Józef — dnia 15.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie — Ujejski Juljan — dnia 12.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. w Delegaturze Rządu w Wilnie — Hordyński Tadeusz — dnia 25.VI 1924 r.

c) we władzach I-ej Instancji:

Mianowani:

Starostami:

St. referent Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie — Mańkowski Stefan — Starostą w VI st. sł. w Lubartowie dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Pollo Włodzimierz — Starostą w Równem w VI st. sł. dnia 11.VI 1924 r.

P. o. Starosty w Sarnach—Kułakowski Jan— Starostą w VI st. sł. tamże dnia 25.VI 1924 r.

Sędzia zawodowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu — Chmielewski Kazimierz — Starostą w Obornikach w VI st. sł. dnia 13.VI 1924 r.

Starosta w VII st. sł. w Buczaczu — Kuliczkowski Seweryn — Starostą w VI st. sł. tamże dnia 12.VI 1924 r.

Starosta w VII st. sł. w Kamionce Strumiłowej — Pieniążkiewicz Franciszek — Starostą w VI st. sł. tamże dnia 12.VI 1924 r.

Starosta w VII st. sł. w Sanoku — Zieliński Mieczysław — Starostą w VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Starosta w VII st. sł. w Samborze — Lenczewski Kazimierz — Starostą w VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Starosta w VII st. sł. w Tarnobrzegu — Spiss Tadeusz — Starostą w VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Starosta w VII st. sł. w Wieliczce — Meixner Michał — Starostą w VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Starosta w VII st. sł. w Tłumaczu — Popiel Zygmunt — Starostą w VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Starosta w VII st. sł. w Bohorodczanach — Murczyński Adam — Starostą w VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Starosta w VII st. sł. w Bielsku — Dr. Duda Józef — Starostą w VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Starosta w VII st. sł. w Cieszynie — Dr. Kisiała Jerzy — Starostą w VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnikami Starostw:

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Będzinie — Langert Franciszek — urzędnikiem VII st. sł. dnia 10.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Zamościu — Twardosz Andrzej — urzędnikiem VII st. sł. dnia 21.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Bielsku — Niewiarowski Piotr — urzędnikiem VII st. sł. dnia 21.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie we Włoszczowie — Jaroszyński Józef — urzędnikiem VII st. sł. dnia 30.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Sandomierzu — Goroń Władysław Juljan — urzędnikiem VII st. sł. dnia 30.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Świeciu — Bazanowski Henryk — urzędnikiem VII st. sł. dnia 1.VII 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Pszczynie — Iwanicki Juljan — urzędnikiem VII st. sł. dnia 21.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Katowicach — Dr. Seidler Wilhelm — urzędnikiem VII st. sł. dnia 21.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Jarosławiu — Głogowski Stanisław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Bóbrce — Gross Marjan — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Żółkwi — Frączkowski Franciszek — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Kolbuszowej — Dr. Schnitzel Aleksander — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Mielcu — Wasiewicz Jan — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Nowym Sączu — Celewicz Tadeusz — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Limanowej — Grabiec Jan — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Chrzanowie — Reindl Tadeusz — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Horodence — Łaba Stanisław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Nadwórnie — Lewicki Tadeusz — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Nadwórnie — Habiński Adam — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Żydaczowie — Poręba Antoni — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Turce— Dr. Doboszyński Eugenjusz — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Dolinie — Mandzij Michał — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Kosowie — Tabęcki Jan — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

w Komisarjacie Rządu na m. Wilno:

Urzędnik VIII st. sł. — Snarski Stanisław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

w Dyrekcji Policji w Krakowie:

Urzędnik VI st. sł.—Dr. Styczeń Stanisław— Dyrektorem Policji w Krakowie w VI st. sł. dnia 7.VI 1924 r.

w Dyrekcji Policji we Lwowie:

Urzędnik VII st. sł. — Kuczewski Józef — urzędnikiem VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Gądziński Karol — urzędnikiem VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Rudek Alfred—urzędnikiem VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

w Dyrekcji Policji w Katowicach:

Urzędnik VIII st. sł. — Filar Ludwik—urzędnikiem VII st. sł. dnia 21.VI 1924 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł. — Nalepka Stanisław — ze Starostwa w Końskich do Starostwa w Będzinie dnia 4.VI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł.—Galasiewicz Celestyn— ze Starostwa w Tarnobrzegu do Województwa Wołyńskiego w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Gawlikowski Stanisław — ze Starostwa w Żółkwi do Województwa Wołyńskiego w charakterze urzędnika VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Kostołowski Wojciech — ze Starostwa w Lubaczowie do Województwa Wołyńskiego w charakterze urzędnika VII st. sł. dnia 25.VI 1924 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Starosta w Lubartowie — Zalewski Karol — z dniem 30.VI 1924 r.

Starosta w VI st. sł. w Przemyślu — Bocheński Emanuel — z dniem 30.VI 1924 r.

Urzędnik ref. w V st. sł. w Dyrekcji Policji we Lwowie—Kreiner Gabriel Antoni—dnia 15.VI 1924 r.

W lipcu 1924 r.

I. P. Prezydent Rzeczypospolitej:

1) postanowieniem z dnia 12.VII 1924 r. zwolnił na własną prośbę Podsekretarza Stanu w III st. sł. — Feliksa Dutkiewicza.

2) postanowieniem z dnia 12.VII 1924 r. mianował Inspektora Administracyjnego w V st. sł. w Zarządzie Centralnym Min. Spr. Wewn. — Stanisława Twardo — urzędnikiem IV st. sł.

II. Pan Minister Spraw Wewnętrznych zarządził następujące zmiany służbowe:

a) w Zarządzie Centralnym Min. Spr. Wewn.:

Mianowany:

Prow. urzędnik IX st. sł.—Kozdroń Ignacy— prow. urzędnikiem VIII st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Przeniesiony:

Naczelnik Wydziału w V st. sł. — Domański Aleksander — do Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę z dniem 1.VIII 1924 r.

Zwolniony:

Urzędnik VI st. sł. - Bułharowski Stanisław — z dniem 31.VII 1924 r. na zasadzie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Uwaga:

Unieważniono nominację — Leopolda Tymińskiego — na stanowisko prow. urzędnika VII st. sł. 23.VII 1924 r.

b) we władzach II-ej Instancji:

Mianowani:

w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach:

Urzędnik VIII st. sł. — Jurjew Jan — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Głazek Józef Lucjan— urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie:

Dr. Horodyski Wiktor — urzędnikiem VII st. sł. dnia 29.VII 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi:

Prow. urzędnik VIII st. sł. — Szer Stanisław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 12.VII 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie:

Urzędnik VII st. sł. — Zbikowski Witold — urzędnikiem VI st. sł. dnia 17.VII 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku:

Downar-Zapolski Henryk — prow. urzędnikiem VI st. sł. dnia 15.VII 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Sanowski Bronisław — urzędnikiem rach. VII st. sł. dnia 24.VII 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim Poleskim:

Lewicki Stanisław — urzędnikiem VI st. sł. dnia 17.VII 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Statkiewicz Mieczysław—urzędnikiem VII st. sł. dnia 6.VII 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim:

Referent — Stalony-Dobrzański Wiesław — urzędnikiem VI st. sł. dnia 17.VII 1924 r.

w Urzędzie Delegata Rządu w Wilnie:

Prow. urzędnik V st. sł. — Rzewuski Stanisław — urzędnikiem V st. sł. ad pers. dnia 12.VII 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Dzenajewicz Benedykt—urzędnikiem VII st. sł. dnia 29.VII 1924 r.

Prow. urzędnik VIII st. sł. — Piotrowski Dominik — prow. urzędnikiem VII st. sł. dnia 24.VII 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie:

Urzędnik VI st. sł. — Tyszkowski Stanisław — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. dnia 1.VII 1924 r.

Przeniesiony:

Urzędnik VI st. sł. — Dr. Moszyński Tadeusz — z Urzędu Woj. w Krakowie do Starostwa w Starym Samborze w charakterze kierownika Starostwa dnia 19.VII 1924 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Woj. w Lublinie—Górski Włodzimierz—z dn. 31.VII 1924 r.

Urzędnik VI st. sł. w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim — Siess Mikołaj Józef — z dniem 30.VI 1924 r.

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Woj. w Krakowie — Dr. Żelechowski Stefan—z dniem 31.VII 1924 r.

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Woj. w Tarnopolu — Tyszkowski Władysław — z dniem 31.VII 1924 r.

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Woj. w Poznaniu — Piasecki Adolf — z dniem 1.VIII 1924 r.

c) **We władzach I-ej Instancji:**

Mianowani:

w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę:

Pom. referenta w VIII st. sł. — Olechnowicz Eugenjusz — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Starostami:

Kierownik Starostwa w Rypinie w VII st. sł.— Kowalski Tadeusz — Starostą w VI st. sł. tamże z dniem 1.VII 1924 r.

Kierownik Starostwa w Brasławiu w VII st. sł. — Januszkiewicz Żelisław — Starostą w VI st. sł. tamże z dniem 23.VII 1924 r.

Urzędnikami Starostw:

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Kaliszu —Podkuliński Marjan — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1.VII 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Radzyminie — Piątkowski Leopold — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 17.VII 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Płońsku — Kłoniecki Andrzej — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 17.VII 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Płocku — Staszewski Władysław — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 17.VII 1924 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Brześciu n/B. — Przybyszewski Wiktor — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 17.VII 1924 r.

Urzędnikiem VIII st. sł. w Starostwie w Równem — Kościołek Jan — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 23.VII 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Krzemieńcu — Lisiecki Jerzy — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 31.VII 1924 r.

Burkhard Jan — prow. urzędnikiem VII st. sł. w Starostwie w Stołpcach z dniem 5.VII 1924 r.

Przeniesieni:

Prow. urzędnik VII st. sł.—Ry[illegible] [illegible]ranciszek— ze Starostwa w Makowie do Starostwa w Sochaczewie dnia 15.VII 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Duszyński Feliks — ze Starostwa w Płońsku do Urzędu Woj. w Warszawie dnia 25.VII 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Grabiec Jan — ze Starostwa w Limanowej do Starostwa w Makowie dnia 29.VII 1924 r.

Starosta w VI st. sł.—Skarbek Władysław— ze Starostwa w Strzyżowie do Urzędu Woj. w Krakowie dnia 19.VII 1924 r.

Starosta w VI st. sł. — Koncowicz Antoni — ze Starostwa w Rzeszowie do Starostwa w Tarnopolu dnia 19.VII 1924 r.

Starosta w VI st. sł. — Dr. Spiss Tadeusz — ze Starostwa w Tarnobrzegu do Starostwa w Rzeszowie dnia 19.VII 1924 r.

Starosta w VI st. sł. — Zieliński Mieczysław — ze Starostwa w Sanoku do Starostwa w Żółkwi dnia 19.VII 1924 r.

Starosta w VI st. sł. — Michałowski Stanisław — ze Starostwa w Jaworowie do Starostwa w Sanoku dnia 19.VII 1924 r.

Starosta w VI st. sł. — Romanowski Eustachy — ze Starostwa w Przeworsku do Starostwa w Jaworowie dnia 19.VII 1924 r.

Starosta w VI st. sł.—Malinowski Tadeusz— ze Starostwa w Kolbuszowej do Starostwa w Strzyżowie dnia 19.VII 1924 r.

Starosta w VI st. sł. — Eckhardt Czesław — ze Starostwa w Tarnopolu do Starostwa w Przemyślu dnia 19.VII 1924 r.

Starosta w VII st. sł. — Hawrot Stanisław — ze Starostwa w Samborze do Starostwa w Tarnobrzegu dnia 19.VII 1924 r. (przeniesienie do Żółkwi zostało unieważnione).

Starosta w VII st. sł. — Dychdalewicz Jan — ze Starostwa w Starym Samborze do Starostwa w Lubaczowie dnia 19.VII 1924 r.

Starosta w VII st. sł. — Olszewski Zdzisław — ze Starostwa w Lubaczowie do Starostwa w Przeworsku dnia 19.VII 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Lipiński Ludwik — ze Starostwa w Przeworsku do Starostwa w Kolbuszowej w charakterze kierownika Starostwa dnia 19.VII 1924 r.

W sierpniu 1924 r.

I.

Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 12 sierpnia 1924 r. zwolnił—Marjana Rem-

bowskiego — ze stanowiska Wojewody w Łodzi i mianował go Wojewodą w Białymstoku.

Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 12 sierpnia 1924 r. mianował Naczelnika Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie — Dr. Pawła Garapicha — Wojewodą w Łodzi.

Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 29 sierpnia 1924 r. mianował Dyrektora Departamentu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych — Aleksandra des Loges'a — Naczelnikiem Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie w dotychczasowym IV stopniu służbowym.

Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 29 sierpnia 1924 r. przeniósł Delegata Rządu w Wlinie — Walerego Romana — w stan nieczynny.

Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 29 sierpnia 1924 r. mianował dotychczasowego Wojewodę w Nowogródku — Władysława Raczkiewicza — Delegatem Rządu (Wojewodą) w Wilnie w dotychczasowym III stopniu służbowym.

Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 29 sierpnia 1924 r. zwolnił na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej Wojewodę Wołyńskiego — Stanisława Srokowskiego — ze służby państwowej.

Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 29 sierpnia 1924 r. zamianował Generała brygady W. P. w stanie nieczynnym — Marjana Zegotę-Januszajtisa—Wojewodą Nowogródzkim.

Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 29 sierpnia 1924 r. zamianował Generała broni W. P. w stanie spoczynku — Kajetana Olszewskiego — Wojewodą Wołyńskim.

II.

P. Minister Spraw Wewnętrznych zarządził następujące zmiany służbowe:

a) w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

Mianowani:

Dziewałtowski-Gintowt Kazimierz — urzędnikiem VI st. sł. dnia 20 sierpnia 1924 r. (z przeznaczeniem do służby w Delegaturze Rządu w Wilnie).

Uwaga: mianowani w lipcu b. r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Rohoziński Tadeusz—urzędnikiem VII st. sł. dnia 17 lipca 1924 r.

Prac. kontraktowy VII st. sł. w Ministerstwie Skarbu — Peretjatkowicz Tadeusz — urzędnikiem VI st. sł. dnia 17 lipca 1924 r.

Przeniesiony do służby w Zarządzie Centralnym:

Urzędnik ref. VIII st. sł. w Starostwie w Drohobyczu — Rusiński Antoni — dnia 1 sierpnia 1924 r.

Zwolnieni:

Urzędniczka X st. sł. — Ostaszewska Jadwiga — z dniem 31 sierpnia 1924 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prow. urzędniczka XII st. sł. — Konopka Lida — z dniem 31 sierpnia 1924 r. na własną prośbę.

b) we władzach II instancji:

Mianowany:

w Urzędzie Delegata Rządu w Wilnie:

Pawlikowski Michał — prow. urzędnikiem VI st. sł dnia 11 sierpnia 1924 r.

Zwolniony:

Wicewojewoda Pomorski — Dr. Woyda Stanisław — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 26 sierpnia 1924 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach — Dziewiński Stefan — z dniem 1 września 1924 r.

c) we władzach I instancji:

Przeniesieni:

Prow. urzędnik VII st. sł. — Dr. Nowak Józef — ze Starostwa w Białymstoku do Starostwa w Ostrołęce dnia 12 sierpnia 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Bożydar-Podhorodeński Marjan — ze Starostwa w Łowiczu do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach dn. 25 sierpnia 1924 r.

Starosta Wileńsko-Trocki — Grabowski Bolesław — do Urzędu Delegata Rządu w Wilnie w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 27 sierpnia 1924 r.

Zwolniony:

Prow. urzędnik VII st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę — Kałataluk Dymitrjusz — z powodu przejścia na służbę do Ministerstwa Sprawiedliwości dnia 29 sierpnia 1924 r.

Uwaga:

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie we Włodzimierzu — Tymoszyk Mikołaj — zmienił nazwisko na „Bużański".

We wrześniu 1924 r.

A. W Zarządzie Centralnym M. S. Wewn.:

Mianowani:

Prowizoryczny urzędnik V st. sł. (p. o. nacz. wydz.) — Wańkowicz Melchjor — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. dnia 25 sierpnia 1924 r .

Suski Juljan — prowizorycznym urzędnikiem VII st. sł. od 1 października 1924 r.

Zwolnieni ze służby:

Dyrektor Departamentu (w stanie nieczynnym) — Łada Tadeusz — z dniem 30 września 1924 r. na podstawie art. 56 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Urzędnik VI st. sł. — Domin Roman — z dniem 30 września 1924 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Urzędniczik IX st. sł. — Knapperowa Henryka, Jaśkiewiczowa Helena, Zarnowska Kazimiera i Pęczalska Cezaryna — z dniem 30 września 1924 r. na podstawie art. 116 ustawy o. państwowej służbie cywilnej.

B. We Władzach administracyjnych II Instancji.

Mianowani:

w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach:

Białopiotrowicz Jan — prow. urzędnikiem VII st. sł. dnia 16.IX 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie:

Naczelnikowi Wydziału w IV st. sł. — Des Loges'owi Aleksandrowi — poruczono pełnienie funkcji Vicewojewody Stanisławowskiego dnia 4.IX 1924 r.

Przeniesieni:

Urzędnik V st. sł. — Mokrzyski Józef — z Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach do Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego dnia 13.IX 1924 r.

Urzędnik VI st. sł. — Goliński Kazimierz — z Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie do Starostwa w Stanisławowie dnia 27.IX 1924 r.

C. We Władzach administracyjnych I Instancji:

Mianowani:

P. o. Starosty w Będzinie — Trzciński Aleksander — Starostą w V st. sł. dnia 13.IX 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Kosowie Poleskim — Zabiełło Marjan — urzędnikiem VII st. sł. dnia 26.IX 1924 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł. — Rucz Roman — ze Starostwa w Łowiczu do Starostwa w Rypinie dnia 16.IX 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Kozioradzki Samuel — ze Starostwa w Stanisławowie do Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie dnia 27.IX 1924 r.

Starosta — Dr. Bartz Jan — ze Starostwa w Tucholi do Starostwa w Swieciu dnia 26.IX 1924 r.

Starosta — Tollik Czesław — ze Starostwa w Świeciu do Starostwa w Tucholi dnia 26.IX 1924 r.

W październiku 1924 r.

I. P. Prezydent Rzeczypospolitej:

a) postanowieniem z dnia 2.X 1924 r. zwolnił na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej Wojewodę Poleskiego — Downarowicza Stanisława — ze służby państwowej;

b) postanowieniem z dnia 4.X 1924 r. mianował Pułkownika Szt. Gen. w stanie nieczynnym — Młodzianowskiego Kazimierza — Wojewodą Poleskim;

c) postanowieniem z dnia 28.X 1924 r. mianował Naczelnika Wydziału — Jaszczołta Władysława — Dyrektorem Departamentu w Zarządzie Centralnym Ministerstwa.

II. P. Minister Spraw Wewnętrznych zarządził następujące zmiany służbowe:

A. W Zarządzie Centralnym Min. Spraw Wewnętrznych.

Mianowani:

Referent Oddziału Prokuratorji Generalnej w Poznaniu — Bilek Mieczysław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 14.X 1924 r.

Prow. urzędnik VIII st. sł. — Jacuk Stefan — urzędnikiem VIII st. sł. dnia 30.X 1924 r.

Prac. kontraktowy — Brański Antoni — prow. urzędnikiem IX st. sł. dnia 1.X 1924 r.

Przeniesiony:

Prow. urzędnik IX st. sł. — Grzegorczyk Piotr — do Komendy Głównej Policji Państwowej z dniem 1.XI 1924 r.

B. We Władzach II Instancji.

Mianowani:

w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach:

Prow. urzędnik VII st. sł. — Dr. Serafin Marcin — urzędnikiem VII st. sł. dnia 13.X 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie:

Prow. urzędnik VII st. sł. — Rogowski Feliks — urzędnikiem VII st. sł. dnia 8.X 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie:

Starosta w VI st. sł. w Nadwórnie — Madurowicz Kazimierz — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. dnia 6.X 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu:

Urzędnik VI st. sł. — Gergowicz Bogumił — Naczelnikiem Wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 14.X 1924 r.

Koszykowski Piotr — prowizorycznym urzędnikiem VII st. sł. dnia 28.X 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim Śląskim:

Dorożyński Stanisław — prow. urzędnikiem VII st. sł. dnia 18.X 1924 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł. — Milewski Stanisław — z Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie do Starostwa w Bóbrce dnia 11.X 1924 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

Urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku — Uramek Stanisław — z dniem 1.XI 1924 r.

C. We Władzach I Instancji:

Mianowani:

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie — Ricci Adam — Starostą na powiat Nieszawski dnia 20.X 1924 r.

Boudelle Zygmunt — prowizorycznym urzędnikiem VII st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę dnia 11.X 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. Wilno — Strzemiński Ignacy — urzędnikiem VII st. sł. dnia 31.X 1924 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł. — Zieniewicz Władysław — ze Starostwa Stopnickiego do Starostwa w Łowiczu dnia 8.X 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Kulikowski Franciszek — ze Starostwa w Bielsku do Starostwa w Wołkowysku dnia 14.X 1924 r.

Starosta — Dzwonkowski Ludwik — ze Starostwa Nieszawskiego do Starostwa w Sępolnie dnia 18.X 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. —Żurawski Edward — ze Starostwa w Grójcu do Starostwa w Sierpcu dnia 31.X 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Dr. Budziak Tomasz— ze Starostwa w Sierpcu do Starostwa w Grójcu dnia 31.X 1924 r.

Starosta w Białymstoku — Kmita Zygmunt— do Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 24.X 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Lipiński Ludwik — ze Starostwa w Przeworsku do Starostwa w Strzyżowie w charakterze kierownika Starostwa (przeniesienie do Kolbuszowej zostało cofnięte) dnia 8.X 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Gawlikowski Stanisław — ze Starostwa w Równem w obręb Województwa Tarnopolskiego dnia 7.X 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Burkhard Jan— ze Starostwa w Stołpcach do Starostwa w Grójcu w charakterze prow. urzednika VIII st. sł. na własną prośbę dnia 18.X 1924 r.

U w a g a:

Przeniesienie Starosty — Malinowskiego Tadeusza — z Kolbuszowej do Strzyżowa zostało cofnięte dnia 8.X 1924 r.

Z w o l n i o n y:

Urzędnik VI st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę — Totwen Stanisław — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 28.X 1924 r.

P r z e n i e s i o n y w s t a n s p o c z y n k u:

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Kaliszu— Podkuliński Marjan z dniem 31.X 1924 r.

Z m a r l i:

Starosta w Wołkowysku—Nyko August dnia 23.X 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Łodzi — Dukwicz Stanisław dnia 21.X 1924 r.

W listopadzie 1924 r.

I. P. Prezydent Rzeczypospolitej:

1) postanowieniem z dnia 17 listopada 1924 r. zwolnił — p. Hübnera Zygmunta—od obowiązków Ministra Spraw Wewnętrznych.

2) postanowieniem z dnia 17 listopada 1924 r. mianował Ministrem Spraw Wewnętrznych Prezydenta m. Poznania — Ratajskiego Cyryla.

II. P. Minister Spraw Wewnętrznych zarządził następujące zmiany osobowe:

A. W Zarządzie Centralnym:

M i a n o w a n i:

Urzędnik V st. sł. — Dr. Ossoliński Jan — naczelnikiem Wydziału dnia 12.XI 1924 r.

Major korpusu sądowego — Dr. Mackiewicz Konrad — urzędnikiem V st. sł. dnia 26.XI 1924 r.

Prow. urzędnik VIII st. sł. — Kozdroń Ignacy — urzędnikiem VIII st. sł. dnia 22.XI 1924 r.

P r z e n i e s i o n y:

Urzędnik VI st. sł. — Wysocki Antoni — do Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę dnia 22.XI 1924 r.

P r z e n i e s i o n y n a e m e r y t u r ę:

Naczelnik Wydziału — Flatau Michał — z dniem 30.XI 1924 r.

Z w o l n i e n i z e s ł u ż b y:

Urzędnik VI st. sł. — Doschot Oktaw — na na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 30.XI 1924 r.

B. We władzach II instancji:

M i a n o w a n i:

w Urzędzie Wojewódzkim w K i e l c a c h:

Prow. urzędnik VII st. sł. — Wodecki Jan — urzędnikiem VII st. sł. dnia 17.XI 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim P o m o r s k i m:

Starosta w V st. sł. w Czarnkowie Ewert. — Krzemieniewski Hilarjusz — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. z poruczeniem funkcji Wicewojewody Pomorskiego dnia 10.XI 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w N o w o g r ó d k u:

Piątkowski Antoni — prow. urzędnikiem VII st. sł. dnia 14.XI 1924 r.

w Urzędzie Delegata Rządu w W i l n i e:

Prow. urzędnik VI st. sł. — Niekrasz Stanisław — urzędnikiem VI st. sł. dnia 18.XI 1924 r.

Prow. urzędnik VI st. sł. — Monkiewicz Józef — urzędnikiem VI st. sł. dnia 19.XI 1924 r.

P r z e n i e s i e n i:

Urzędnik VI st. sł. — Huza Tadeusz—z Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku do Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach dnia 10.XI 1924 r.

Urzędnik VI st. sł. — Dr. Moszyński Tadeusz — z Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie (przeniesienie do Starostwa w Starym Samborze zostało cofnięte) dnia 10.XI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Dr. Zaleski Józef — z Urzędu Wojewódzkiego w Toruniu w obręb Województwa Śląskiego dnia 27.XI 1924 r.

U w a g a:

Przeniesienie Starosty — Grabowskiego Bolesława — ze Starostwa Wileńsko-Trockiego do Urzędu Delegata Rządu w Wilnie zostało unieważnione dnia 30.XI 1924 r.

Z w o l n i o n y:

Urzędnik VI st. sł. w Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim — Dr. Hofmokl Wilhelm—na własną prośbę dnia 10.XI 1924 r.

C. We władzach I instancji:

M i a n o w a n i:

Starostami:

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim — Dr. Lemańczyk Wojciech — Starostą w Gniewie dnia 15.XI 1924 r.

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim — Spława — Neyman Radosław — Starostą w Ostrogu dnia 10.XI 1924 r.

P. o. Starosty w Wilejce—Nitosławski Jan— Starostą tamże dnia 30.XI 1924 r.

Urzędnikami Starostw:

Prow. urzędnik VI st. sł.—Dunin-Borkowski Władysław—urzędnikiem VI st. sł. w Starostwie w Częstochowie dnia 10.XI 1924 r.

Snarski Rajmund — prowizorycznym urzędnikiem VII st. sł. w Starostwie w Sokółce dnia 10.XI 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Stołpcach — Kuroczycki Henryk — urzędnikiem VII st. sł. dnia 22.XI 1924 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł. — Żurakowski Stanisław — ze Starostwa we Włodawie do Starostwa w Lubomlu w charakterze kierownika Starostwa dnia 10.XI 1924 r.

Starosta — Giedroyć Tadeusz—ze Starostwa w Augustowie do Starostwa w Białymstoku dnia 27.XI 1924 r.

Starosta w VI st. sł. w Żywcu — Starosolski Konstanty — do Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 14.XI 1924 r.

Kierownik Starostwa w VII st. sł. — Dr. Skwarczyński Bolesław — ze Starostwa w Pilźnie do Starostwa w Żywcu dnia 14.XI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Skalecki Stanisław — ze Starostwa w Brzesku do Starostwa w Pilźnie w charakterze kierownika Starostwa dnia 14.XI 1924 r.

Starosta w Gniewie — Dr. Mellin Ignacy — do Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 15.XI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Kostołowski Wojciech — ze Starostwa w Kowlu do Starostwa w Równem dnia 10.XI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Kościołek Jan — ze Starostwa w Równem do Starostwa w Kostopolu dnia 10.XI 1924 r.

Kierownik Starostwa w Ostrogu — Bobiński Zygmunt — do Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego w charakterze urzędnika VII st. sł. dnia 10.XI 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Dzianott Karol — ze Starostwa w Równem do Starostwa w Kostopolu w charakterze kierownika Starostwa dnia 11.XI 1924 r.

Starosta — Malanowski Wacław — ze Starostwa we Włodzimierzu Wołyńskim do Starostwa w Augustowie dnia 27.XI 1924 r.

W grudniu 1924 r.

I. Prezydent Rzeczypospolitej:

1) postanowieniem z dnia 24.XII 1924 r. mianował — senatora Stefana Smólskiego — Podsekretarzem Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

2) postanowieniem z dnia 30.XII 1924 r. mianował b. Ministra Pracy i Opieki Społecznej — Ludwika Darowskiego — Wojewodą Łódzkim.

3) postanowieniem z dnia 30.XII 1924 r. mianował — Dr. Pawła Garapicha — Wojewodą Lwowskim.

II. P. Minister Spraw Wewnętrznych zarządził następujące zmiany osobowe.

A. W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Mianowani:

Urzędnik VI st. sł. — Śliwiński Jan — urzędnikiem V st. sł. z dniem 1.I 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. — Bilek Mieczysław — prow. urzędnikiem VI st. sł. z dniem 1.I 1925 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Suski Juljan — prow. urzędnikiem VI st. sł. z dniem 1.I 1925 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Rusiński Antoni — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1.I 1925 r.

Urzędniczka IX st. sł. — Koźbielewska Janina — urzędniczką VIII st. sł. z dniem 1.I 1925 r.

Urzędnik IX st. sł. — Szymański Edward — urzędnikiem VIII st. sł. z dniem 1.I 1925 r.

Urzędnik IX st. sł. — Tomkiewicz Władysław — urzędnikiem VIII st. sł. z dniem 1.I 1925 r.

Pracownik kontr. IX st. sł. — Białostocki Jan — prow. urzędnikiem IX st. sł. z dniem 1.I 1925 r.

Urzędniczka IX st. sł. — Bukowińska Matylda, zwolniona na podstawie art. 116 ustawy o państw. służbie cywilnej z dn. 31.XII 1924 r. — mianowana prow. urzędniczką IX st. sł. z dniem 1.I 1925 r.

Urzędnik X st. sł. — Klepiński Franciszek — urzędnikiem IX st. sł. z dniem 1.I 1925 r.

Urzędnik X st. sł. — Hoszard Jerzy — urzędnikiem IX st. sł. z dniem 1.I 1925 r.

Zwolnieni ze służby:

Urzędnik VI st. sł. — Radojewski Jerzy — z dniem 31.XII 1924 r., wobec zamianowania Radca Najwyższej Izby Kontroli.

Urzędniczka IX st. sł. — Hirszenfeldowa Zofja — z dniem 31.XII 1924 r., na podstawie art. 116 ustawy o państw. służbie cywilnej.

Prow. urzędniczka X st. sł. — Cesarowa Marja — z dniem 31.XII 1924 r., na podstawie art. 62 ustawy o państw. służbie cywilnej.

Prow. urzędniczka X st. sł. — Kamińska Matylda — z dniem 31.XII 1924 r., na podstawie art. 62 ustawy o państw. służbie cywilnej.

B. We władzach administr. II instancji:

Mianowani:

w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie:

Prow. urzędnik VII st. sł.—Samolewicz Wincenty — urzędnikiem VII st. sł. dnia 29.XII 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku:

Prow. urzędnik VI st. sł. — Przeciszewski Bronisław — urzędnikiem VI st. sł. dnia 12.XII 1924 r.

w Urzędzie Wojewódzkim Poleskim:

Naczelnikowi Wydziału — Dr. Żymirskiemu Juljuszowi — poruczono funkcje Wicewojewody Poleskiego dnia 29.XII 1924 r.

Prow. urzędnik VI st. sł. — Dutkiewicz Franciszek — urzędnikiem VI st. sł. dnia 12.XII 1924 r.

Przeniesieni:

Prow. urzędnik VII st. sł.—Niedźwiecki Wiktor — z Urzędu Wojew. Poleskiego do Starostwa w Łunińcu dnia 3.XII 1924 r.

Urzędnik VI st. sł. — Boczar Jan — z Urzędu Woj. Wołyńskiego do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach dnia 11.XII 1924 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

Wojewoda Lwowski — Zimny Stanisław — dnia 4.XII 1924 r.

C. We władzach administracyjnych I instancji:

Mianowany:

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Delegata Rządu w Wilnie — Obrocki Kazimierz — Starosta w Oszmianie dnia 29.XII 1924 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł. — Dr. Dorosz Jan — ze Starostwa w Łęczycy do Starostwa w Łodzi dnia 19.XII 1924 r.

Starosta w VII st. sł. — Tyszkowski Jan — ze Starostwa w Śniatynie do Starostwa w Peczeniżynie dnia 18.XII 1924 r.

Starosta w VII st. sł. — Kostrzewski Józef— ze Starostwa w Peczeniżynie do Starostwa w Skolem dnia 18.XII 1924 r.

Starosta w VI st. sł.—Dr. Golczewski Emil— ze Starostwa w Skolem do Starostwa w Śniatynie dnia 18.XII 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Cybulski Antoni — ze Starostwa w Łunińcu do Starostwa w Kamieniu Koszyrskim dnia 3.XII 1924 r.

Starosta Oszmiański — Dr. Feliks Rybołowicz — do Urzędu Delegata Rządu w Wilnie w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 29.XII 1924 r.

Ruch służbowy.

b) W Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W lipcu 1924 r.

Awanse:

Dr. Surawski Jan — Radca ministerjalny Naczelnikiem Wydz. w V st. sł. w Gener. Dyrekcji Służby Zdrowia z dn. 1.VII 1924 r.

Brzozowski Jerzy — urzęd. VIII st. sł. w G. D. S. Z. urzęd. VII st. od 1.VII 1924 r.

Weissiżanka Łucja — urzęd. X st. sł. urzędnikiem IX st. sł. w Pań. Zakładzie badania żywn. w Łodzi od 1.VII 1924 r.

Dr. Eberhardt Maksymiljan—Inspektor lekar. w VI st. sł. Naczelnikiem Wydz. Zdrowia w Kom. Rządu na m. st. Warszawę w V st. sł. od 1.VII 1924 r.

Dr. Skalski Stanisław — Kierown. Wydz. Zdr. w VI st. sł. Naczelnikiem Wydz. Zdrowia w Woj. Łódzkiem w V st. sł.

Dr. Szaniawski Stefan — Inspek. lek. w VI st. sł. Naczelnikiem Wydziału Zdrowia w Woj. Wołyńskiem w V st. sł.

Dr. Górski Józef — Lekarz powiat. w VI st. sł. Naczeln. Wydz. Zdr. Woj. Poznańskiego w V st. sł.

Dr. Kropaczek Franciszek — lekarz powiat. w VII st. sł. urzędn. VI st. sł. w Wydz. Zdr. Woj. Krakowskiego od dn. 1.VII 1924 r.

Dr. Kurzyna Wojciech — lekarz powiat. w VIII st. sł. lekarzem powiat. w VII st. sł. w Dąbrowie od dn. 1.VII 1924 r.

Dr. Grudzewski Adam — lekarz powiatowy w VII st. sł. lekarzem pow. w VI st. sł. w Krakowie od 1.VII 1924 r.

Dr. Zaranek Stanisław — prow. lek. pow. w VIII st. sł. prow. lekarzem pow. w Nowym Sączu od dn. 1.VII 1924 r.

Dr. Gałziński Franciszek — lek. pow. w VII st. sł. lekarzem pow. w VI st. w Oświęcimiu od 1.VII 1924 r.

Dr. Mosler Maksymiljan — lek. pow. w VII st. sł. urzędn. VI st. sł. w Woj. Lwowskiem od dnia 1.VII 1924 r.

Dr. Mossor Kazimierz — lek. pow. w VII st. sł. w Bóbrce od dn. 1.VII 1924 r.

Dr. Godłowski Aleksander — lek. pow. w VII st. sł. w Rzeszowie od dn. 1.VII 1924 r.

Dr. Armatys Wiktor — lek. pow. w VIII st. sł. lekarzem pow. w VII st. sł. w Przemyślu od dnia 1.VII 1924 r.

Dr. Domański Czesław — pom. lek. pow. w VIII st. sł. lek. powiat. w VII st. sł. w Białej Podlaskiej od dn. 1.VII 1924 r.

Nominacje:

Inż. Szniolis Aleksander — prow. urzędn. VI st. sł. w Państw. Zakł. Hygieny z dn. 1.VII 1924 r.

Dr. Nowakowski Brunon — prow. urzędn. VI st. sł. w Państ. Zakł. Hyg. z dn. 1.VII 1924 r.

Dr. Fejgin Bronisław — urz. VII st. sł. w Państ. Zakł. Hyg. z dn. 1.VII 1924 r.

Pawłowska Jadwiga — prow. urz. VIII st. sł. w Państ. Zakł. Hyg. z dn. 1.VII 1924 r.

Sztolcman Władysław—prow. urz. VIII st. sł. w Państ. Zakł. Hyg. z dn. 1.VII 1924 r.

Łobodziński Stanisław—prow. urz. VIII st. sł. w Państ. Zakł. Hyg. z dn. 1.VII 1924 r.

Klesowa Antonina — prow. urz. VIII st. sł. w Państ. Zakł. Hyg. z dn. 1.VII 1924 r.

Kołodziejska Zofja — prow. urz. VIII st. sł. w Państ. Zakł. Hyg. z dn. 1.VII 1924 r.

Dr. Kon Stanisław — prow. urz. VIII st. sł. w Państ. Zakł. Hyg. z dn. 1.VII 1924 r.

Aleksandra Nostitz-Jackowska — prow. urz. IX st. sł. w Państ. Zakł. Hyg. z dn. 1.VII 1924 r.

Wójcicka Zofja—prow. urz. IX st. sł. w Państ. Zakł. Hyg. z dn. 1.VII 1924 r.

Pakulska Helena — prow. urz. IX st. sł. w Państ. Zakł. Hyg. z dn. 1.VII 1924 r.

Nowak Zygmunt—urzędn. XII st. sł. w Państ. Zakł. Zdroj. w Krynicy.

Gajowski Tadeusz — urzędn. XII st. sł. w Państ. Zakł. Zdroj. w Krynicy.

Dr. Mieczysław Kowarski — prow. lekarzem pow. w VII st. sł. w Puławach.

Zarlikowski Kazimierz — prow. urzęd. XI st. sł. w P. Zakł. Zdroj. w Krynicy od 1.VII 1924 r.

Zwolnienia:

Dr. Moycho Wacław — urz. VII st. sł. w Państ. Zakł. bad. żywn. Warszawa z dn. 30.VI 1924 r

Dr. Jabłoński Władysław — lek. pow. w Janowie Lubelskim z dn. 31.VII 1924 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Dr. Tadeusz Teodorowicz — inspektor lekarski w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie z dn. 31.VII 1924 r .

Dr. Grodecki Franciszek — Naczelnik Wydziału w V st. sł. Gen. Dyr. Sł. Zdrowia z dn. 1.VII 1924 r.

W sierpniu 1924 r.

Zwolnieni:

A) W Zakładach Państwowych Służby Zdrowia.

Jastrzębska Janina — urzędnik VII st. sł. w Filji Państwowego Zakładu Hygieny w Krakowie z dn. 31.VIII 1924 r.

Mackiewicz Helena — urzędn. VIII st. sł. w Filji Państwowego Zakładu Hygieny w Krakowie z dn. 31.VIII 1924 r.

Mianowani:

Władze I Instancji.

Dr. Komornicki Stanisław — prowizorycznym lekarzem powiatowym w VII st. sł. w Kępnie z dn. 1.VIII 1924 r.

Przeniesieni:

Dr. Uliszewski Hieronim — lekarz powiat. w VI st. sł. w Kępnie na stanowisko lekarza powiatowego w Jarocinie z dn. 1.VIII 1924 r.

We wrześniu 1924 r.

Zwolnieni:

A. W Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia.

Dr. Władysław Sterling — urzędnik VII st. sł. z dniem 30.IX 1924 r.

Piskiewicz Wincenty — prowizor. urzędnik VII st. sł. z dn. 30.IX 1924 r.

B. W Zakładach Państwowej Służby Zdrowia.

Jabłoński Jan — urzędnik IX st. sł. w Państwowym Zakładzie Hygieny z dn. 30.IX 1924 r.

Mianowani:

W Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia.

Kulesza Konrad — prowizorycznym urzędnikiem VII st. sł.

Władze I Instancji.

Dr. Mrozowski Władysław — prowiz. lekarzem powiat. w VII st. sł. w Starostwie Janów Lubelski z dn. 4.IX 1924 r.

Dr. Galinowski Aleksander — kontraktowy lekarz powiat. — prowiz. lekarzem powiatowym w VII st. sł. w Starostwie w Duniłowiczach z dn. 11.IX 1924 r.

W październiku 1924 r.

Przeniesieni:

A) We Władzach I Instancji.

Dr. Przetakiewicz Henryk — lekarz powiatowy w VI st. sł. w Rypinie do Zarządu Centralnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia) w Warszawie z dn. 1.X 1924 r.

Dr. Kukliński Stefan — lekarz powiatowy w VI st. sł. z Witkowa do Szamotuł z d. 31.X 1924 r.

Zwolnieni ze służby:

W Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia.

Dr. Le Brun Henryk — urzędnik VI st. sł. w Min. Spraw Wewnętrznych (Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia) z dn. 31.X 1924 r.

We Władzach I Instancji.

Dr. Talikowski Wacław — prowizoryczny lekarz powiatowy w VII st. sł. we Włoszczowie z dn. 31.X 1924 r.

Dr. Niziński Sylwester —prowizorycz. lekarz powiatowy w VII st. sł. w Szamotułach z dn. 1.X 1924 r.

W Zakładach Państwowej Służby Zdrowia.

Gostyńska Wanda — urzędnik XI st. sł. w Państwowym Instytucie Farmaceutycznym z dn. 31.X 1924 r.

W listopadzie 1924 r.

Mianowania:

A. W Zakładach Państwowej Służby Zdrowia.

Kosmalski Stanisław — urzędn. VII st. sł. w Państwowym Instytucie Farmaceutycznym w Warszawie od 1.XI 1924 r.

Zawadzka Henryka — prow. urzędn. VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Hygieny w Warszawie od 1.XI 1924 r.

Sawicka Jadwiga — prow. urzędn. X st. sł. w Państwowym Zakładzie Hygieny w Warszawie od dn. 1.X 1924 r.

Stroblówna Marja — prow. urzędn. X st. sł. w Państwowym Zakładzie Hygieny w Warszawie od dn. 1.XI 1924 r.

Scheidel Helena — prow. urzędn. X st. sł. w Filji Państwowego Zakładu Hygieny we Lwowie od dn. 1.XI 1924 r.

Zwolnienia:

Udziełanka Róża — urzędn. X st. sł. w Filji Państwowego Zakładu Hygieny we Lwowie z dn. 31.X 1924 r.

Przeniesienia:

We Władzach I Instancji.

Dr. Byrkowki Leopold — lekarz pow. VI st. sł. przy Starostwie Stopnickiem w Busku na stanowisko lek. pow. przy Starostwie w Włoszczowej z dn. 1.XI 1924 r.

W grudniu 1924 r.

Mianowania:

A. W Zakładach Państwowej Służby Zdrowia.

Dr. Kacprzak Marcin—pracownik kontraktowy — prow. urzędnikiem VI st. sł. w Państwowym Zakładzie Hygjeny w Warszawie.

Scheidlówna Helena — prow. urzędnik kanc. X st. sł. w Państwowym Zakładzie Hygieny od 1.XII 1924 r.

Löwenhoff Konstanty —prow. urzędnik IX st. sł. z dn. 1.XII 1924 r. w P. Z. Hyg. Filja Kraków.

Władze I Instancji.

Dr. Zygmunt Zubr — prow. lekarz powiat. w Starostwie Stopnickiem w Busku.

Dr. Grzegorzewski Olgierd — kontrakt. referent lekarski, prow. lek. powiat. w Starostwie w Jarosławiu.

Zwolnienia:

a) Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia.

Deresz Antoni — prow. urzednik IX st. sł. w Min. Spraw Wewn. (Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia) z dn. 31.XII 1924 r.

b) Zakłady Państwowej Służby Zdrowia.

Krzyszkowska Julja — prow. urzednik IX st. sł. w Filji P. Z. Hyg. Kraków z dn. 1.XII 1924 r.

Kwiatkowska Stanisława — prow. urzędnik X st. sł. w Zakładzie badania żywności Kraków z dn. 1.XII 1924 r.

c) Władze I instancji:

Dr. Szaykowski Wacław—lek. pow. VI st. sł. w Olkuszu z dn. 20.XII 1924 r.

Przeniesienia na emeryturę:

Władze I instancji:

Dr. Stokłosiński Stanisław — lekarz powiatowy w VI st. sł. w Starostwie w Wieliczce z dn. 31.XII 1924 r.

238.

Komunikaty Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Pan Wacław Paszkowski, notarjusz w Warszawie, który sporządził akt notarjalny kaucji, zabezpieczającej zagraniczną 7% pożyczkę włoską w sumie 400,000,000 lirów na nieruchomościach Monopolu Tytuniowego, zrzekł się należnego mu wynagrodzenia w wysokości przeszło 90,000 złotych. Ten tak wysoce obywatelski czyn, łączący się z wyjątkowym aktem ofiarności na rzecz Skarbu Państwa, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje niniejszym do wiadomości wszystkich podwładnych władz i urzędów jako przykład godny naśladowania.

* * *

Wyszły z druku:

1) „Podręcznik dla służby administracyjnej" opracowany przez PP. Kazimierza Dubiela i D-ra Tadeusza Saloniego, starszych referentów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Treść książki obejmuje w Części I — zasadnicze wiadomości z teorji prawa administracyjnego, w Części II — ustrój Państwa: ustawodawstwo przed- i po- Konstytucyjne, autonomja śląska, ustrój władz i organów władzy wykonawczej, Trybunały prawa publicznego, zasady organizacji sądownictwa, w Części III — ustrój i zakres działania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i podległych mu władz i urzędów administracyjnych oraz instytucji, sądownictwo administracyjne oraz postępowanie administracyjne.

Praca uwzględnia wszystkie różnice dzielnicowe; stanowi zwięzły praktyczny podręcznik, dający szczegółowy przegląd i systematyczne zestawienie przepisów, dotyczących ustroju Państwa, władz i urzędów państwowych i administracyjnych.

Zalecona wszystkim Ministerstwom do użytku okólnikiem Prezydjum Rady Ministrów Nr. 20 (1744) z dnia 12.II 1925.

Zalecona do użytku okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. AO-125 z 21.I 1925.

Zalecona do użytku urzędów policyjnych pismem Komendy Głównej P. P. Nr. 5761 z dnia 14.II 1925.

Książka obejmuje XIV + 244 stron.

Zamówienia przyjmuje Kasa Przezorności Urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Warszawa, Nowy-Świat 69.

Cena 8 zł. — wysyłka za pobraniem pocztowem.

* * *

2) Dr. Gustawa Taubenschlaga „Polskie Prawo Karno-Administracyjne" (Łódź 1924 r. str 264).

Książka ta obejmująca całokształt materjalnego i procesowego prawa karno-administracyjnego zawiera zestawienie przepisów, dotyczących przekroczeń administracyjnych w najobszerniejszem znaczeniu a więc ściganych przez państwowe, samorządowe i społeczne organa administra-

cyjne z pominięciem natomiast przekroczeń skarbowych jakoteż przestępstw policyjnych, przekazanych właściwości sądów zwyczajnych.

Teksty odnośnych norm karnych zaopatrzone zostały w obszerne komentarze, wyjaśniające zarówno znaczenie przepisów jak i ich stosunek do analogicznych artykułów kodeksów karnych we wszystkich trzech dzielnicach Rzeczypospolitej.

Przeznaczona przedewszystkiem dla użytku władz administracyjnych stanowić może również cenny materjał do egzaminu z zakresu polskiego prawa karno-administracyjnego.

* * *

Zalecenia godnym jest również kwartalnik pod tyt.: „Ruch prawniczy i ekonomiczny“ organ Wydziału prawno-ekonomicznego Uniwersytetu poznańskiego.

Kwartalnik ten zawiera systematycznie i przystępnie ułożony przegląd prawa administracyjnego polskiego od chwili powstania Państwa Polskiego, podaje stale przegląd literatury polskiej i obcej dotyczącej prawa administracyjnego, wreszcie zawiera w każdym zeszycie najważniejsze orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Może zatem oddać znaczne usługi kandydatom do egzaminu urzędniczego.

Drukarnia Państwowa № 27385. 7 I 25. 3.000.